

Dự Hồ Nhập Hộ Khẩu

Contents

Dự Hồ Nhập Hộ Khẩu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24	46
25. Chương 25	48
26. Chương 26	50
27. Chương 27	51
28. Chương 28	53
29. Chương 29	55
30. Chương 30	57
31. Chương 31	59
32. Chương 32	61
33. Chương 33	63
34. Chương 34	65
35. Chương 35	67
36. Chương 36	69
37. Chương 37	71
38. Chương 38	73
39. Chương 39	74
40. Chương 40	76
41. Chương 41	78

Dự Hồ Nhập Hộ Khẩu

Giới thiệu

Từ Lang Tộc quay trở lại, hôm đó đúng đêm trăng tròn nên phát tình. Kim Ngọc trong lúc đang lên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-ho-nhap-ho-khau>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Trăng tròn vàng vạc treo lơ lửng giữa bầu trời đêm, tinh tú trải dài, đôi lúc truyền đến tiếng dã thú gào thét.

Dưới đêm trăng, một thân ảnh vội vàng như gió lướt qua, chạy băng băng về phía trước, đã qua vài con dốc mới dừng ở đỉnh núi này.

“Không xong, không còn kịp rồi!” Cúi đầu thăm mắng một tiếng, Kim Ngọc ngừng lại, dựa vào đại thụ thở hổn hển.

Bạch y tóc vàng nhìn lên bầu trời, lau mồ hôi trên trán, mái tóc dài tùy ý thả dọc thắt lưng, theo làn gió tung bay, lại thêm thân hình thon dài như ngọc, như tiên nhân hạ phàm.

Nhìn kỹ, đôi mắt hấn màu vàng, một nhắm một hé hờ, trong mắt toát ra ánh sáng rực rỡ.

Khuôn mặt thanh khiết, trắng nõn trơn bóng, lông mi như phiến quạt, vừa dày vừa vểnh cong, lông mày như núi xa, anh tú vạn phần, loại xinh đẹp này căn bản không phải phàm nhân.

“Làm sao bây giờ, nếu không về kịp thánh trì, ta...” Thở dài, thể xác và tinh thần đã không đủ sức chạy thêm lần nữa.

Nhưng mà, nếu không trở về, hậu quả không tưởng nổi...

Thân là Hồ tộc mỗi đêm trăng tròn sẽ phát tình, những Hồ tộc khác dễ dàng giải quyết, nhưng hấn thân là tộc trưởng tương lai nên từ xưa đến nay luôn giữ mình trong sạch, tuyệt không cùng đồng tộc tùy ý cầu thả, may là trong tộc có thánh trì, chỉ cần ngâm mình ở thánh trì, dục vọng sẽ tiêu tan.

Đáng tiếc Lang Vương vì đại sự với tiểu đệ, cương quyết bắt hấn ở lại Lang tộc mấy ngày, làm chậm hành trình trở về của hấn!

Cẩn rằng tiếp tục chạy, dù đã không còn đủ sức nhưng đợi ở đây cũng không phải biện pháp.

Thở hổn hển, muốn đứng lên chạy đi, lại phát hiện có động tĩnh cách đó không xa, không muốn gây chú ý, hấn vội vàng nằm sấp xuống.

Dần dần, có hai thân ảnh tiến lại gần, một trước một sau dây dưa mờ ám, giương mắt nhìn lên, đúng là một nam tử Hổ tộc cùng một nữ tử Hùng (gấu) tộc.

“Nguyên, nhiều ngày không gặp, sao ngươi đã không để ý tới ta rồi?” Nữ tử Hùng tộc da tay ngăm đen, toàn thân trên dưới mặc áo da thú, lộ ra thân hình khỏe mạnh xinh đẹp.

“Hừ, chính ngươi cũng có chuyện tốt.” Nam tử hừ lạnh một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, không thêm nhiều lời.

“À, ta biết rồi, ngươi ghen.” Nữ tử Hùng tộc ha ha cười, cả thân thể cũng dán vào ngực nam tử.

“Lả lơi ong bướm, không biết cảm thấy thẹn, cút ngay!” Nam tử nộ quát một tiếng, thiết diện vô tình đẩy nữ tử ra.

Dưới ánh trăng, nam tử Hổ tộc sở hữu đôi mắt hổ quang bắn hàn tinh, đôi lông mày cong như vẽ, mái tóc trắng như tuyết buộc phía sau, thân hình lăm lăm, tướng mạo đường đường, là một nam tử hán đại trượng phu.

Xem ra nam tử Hổ tộc không chỉ có bề ngoài bất phàm, ngữ khí hiên ngang, nếu không phải gặp nhau trong tình huống kì quái như vậy, nhất định hẳn phải cùng nam tử này kết giao một phen.

Kim Ngọc nghe cuộc đối thoại, cũng đoán ra vài phần, nữ tử Hùng tộc câu dẫn kẻ khác, nam tử Hổ tộc phát hiện. Hắn từ trước tới nay xem thường hành vi phóng đảng, nên đồng cảm với nam tử Hổ tộc.

“Ta biết sai rồi, ngươi tha thứ cho ta lần này đi.” Nữ tử Hùng tộc duyên dáng cầu xin, hôn hôn môi nam tử, một đôi tay nhỏ bé điên cuồng xé rách quần áo y.

Nam tử kêu lên một tiếng đau đớn, mày rậm nhíu chặt, định bắt lấy tay nàng nhưng không ngờ lại chạm tới đôi nhũ thượng đầy đặn, chỗ hiểm ở hạ thân cũng bị nữ tử nắm trong tay.

“Hôn ta, cho ta đi.” Nữ tử đảo mắt đã mở rộng hai chân, ngồi xếp bằng bên hông nam tử, đôi mắt lóng lánh nước phát ra ánh nhìn quỷ dị.

“Tiện nhân!” Nam tử mắng to, chế trụ cơn buồn nôn đang không ngừng dâng lên, muốn đem viên thuốc phun ra.

Đáng tiếc viên thuốc vừa vào miệng đã biến hóa, một cỗ nhiệt lưu cuộn cuộn ở bụng dưới, hạ thân cũng gợn thẳng lên.

“Hôn ta, ta yêu ngươi chết mất, ngươi đã không muốn ta, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, một thân đầy pháp lực này chỉ để mình ta hưởng thụ thôi a.” Nữ tử xé quần dài của nam tử, cười duyên làm nũng.

“Thì ra, thì ra ngươi chính là...” Mặt y trắng bệch không còn giọt máu, nam tử hình như nghĩ tới cái gì.

“Đúng vậy, ta khuê danh Xuân nhi, tiếng tăm lừng lẫy Phong Nhị nương!” Phong Nhị nương xoa thắt lưng, kiêu ngạo nhìn con mồi dưới thân.

Phong Nhị nương không những là loại đàn bà *** đang phóng túng, mà ả còn nổi tiếng nhờ lòng dạ độc ác, thích câu dẫn nam tử tráng kiện, mỗi lần thay đổi tình nhân, ả sẽ tàn nhẫn hạ độc thủ, hút cạn pháp lực của người đó, hễ nam tử bị ả rút pháp lực không lâu cũng sẽ thoát dương (*) mà chết, không nghĩ ả chính là nữ tử Hùng tộc.

(*) Thoát dương = Thượng mã phong. [1]

Nam tử Hổ tộc một chốc bất cẩn bị nàng ta lợi dụng sơ hở, trong lòng khó chịu không thôi.

Ý loạn tình mê, nam tử Hổ tộc bị hạ được gằm nhẹ một tiếng, hai mắt đỏ đậm, hô hấp dồn dập, không nói hai lời hất Phong Nhị nương ngã xuống đất...

Mất thấy tiếp theo mình sắp được theo dõi một màn xuân cung sống, Kim Ngọc đỏ nửa khuôn mặt, vội vàng cúi đầu, nhưng khi đó tiếng rên rỉ phát ra khi đứt đoạn khi liên tục, làm cho *** bưng bưng phẫn chấn trong người hắn khó trấn tĩnh xuống.

Mắt thấy nam tử Hổ tộc sẽ rơi vào Hùng khẩu (*) của Phong Nhị nương, hắn cũng không nhận được, hét lớn một tiếng: “Dừng tay!”

(*) Hùng khẩu: miệng gấu. [2]

Song song đó, hắn nhảy lên, tay ném hòn đá vào Phong Nhị nương, xoay người chạy đi hướng khác.

Nếu là ngày thường, mười Phong Nhị nương cũng không sẽ phải đối thủ của hắn, nhưng lúc này tay chân đều nhũn cả ra, chỉ sợ dừng lại một chút cũng sẽ thành con mồi của kẻ khác.

“Ai?” Không nghĩ tới có người ở đây, Phong Nhị nương thân thể cứng đờ, hoa dung thất sắc.

Hắn đột nhiên xuất hiện, một đầu tóc vàng óng ánh đến mức nam tử Hổ tộc phải nheo hai mắt vì chói, ý thức lóa lên, đột nhiên tỉnh ngộ, mắt Hổ mở lớn, nổi giận dùng đùng đá bay Phong Nhị nương.

Nam tử Hổ tộc đứng dậy, hướng hắn lớn tiếng quát: “Đứng lại!”

Hắn nào còn khí lực đáp lời, cắn chặt hàm răng liều mạng chạy đi, hắn phải nhanh tìm một chỗ phát tiết một thân đầy dục vọng này.

Nam tử Hổ tộc nắm chặt nắm tay, vùng quyền đánh nhị nương bất tỉnh, lập tức đuổi theo hắn. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Không biết chạy bao lâu, quần áo trên người đều đầm mồ hôi, nhưng *** không có dấu hiệu giảm bớt.

Lại chạy qua đỉnh núi khác, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách làm hắn vừa mừng vừa sợ, không suy nghĩ nhiều chạy xuống nơi đó, trước mắt hắn đúng là một bích lục thủy đàm, thuận theo vách núi chảy xuống thành một dòng thác, phát ra tiếng nước êm tai.

Không nói hai lời, cởi bỏ một thân quần áo ướt đầm, nhảy vào trong nước, cảm thụ dòng nước tinh khiết mát lạnh, hình như *** cũng thối lui không ít.

Tưởng tượng như hắn đã về tới thánh trì, đầm thủy lạnh lẽo vây quanh hắn, ngâm mình giữa dòng nước hồi lâu, mới bơi tới bên bờ điều tức.

Trên trời ánh trăng càng ngày càng tròn, sắc vàng nguyệt quang tán trên mặt nước, sáng loáng lấp lánh một vùng.

Bên bờ đầm thủy cũng không sâu, Kim Ngọc đứng ở trong nước, tóc vàng ả ướt, mặt nước cũng chỉ có thể che khuất một nửa móng, bọt nước trên mái tóc vàng thuận theo luồng cầu mề người chảy xuống. Nước theo từng lọn tóc vàng nhỏ giọt xuống rất mề người.

Mặc dù, đêm trăng tròn là thời khắc khó khăn nhất, nhưng trăng tròn cũng là thời cơ hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa tốt nhất, hắn sẽ không bỏ lỡ.

Mở rộng hai tay, để nguyệt quang chiếu rọi toàn thân, *** vẫn như cũ hoành hành trong cơ thể hắn, da thịt vốn dĩ trắng nõn như tuyết giờ phút này ứng đỏ như màu cánh hoa hồng mai, vòng eo nhỏ nhắn mảnh khảnh trong suốt uyển chuyển, phân thân dưới nước như ẩn như hiện.

Từng chi tiết đều không thoát khỏi mắt nam tử Hổ tộc đang đứng trên đỉnh núi, chất lỏng màu đỏ tươi từ mũi y phụt ra, chảy ròng ròng.

“Mỹ nhân... Tuyệt thế mỹ nhân...” Tiện tay lau lau vết máu tươi, hai mắt nam tử Hổ tộc chớp cũng không chớp, chăm chú dõi theo Kim Ngọc, nuốt nuốt nước miếng.

Hắn cứ nghĩ rằng Kim Ngọc vốn là tay sai yểm trợ của Phong Nhị nương, liền đuổi theo, không nghĩ tới truy đến đây, đã thấy hắn vội vã nhảy vào thủy đàm, đang chuẩn bị đi tới bắt người...

Lại thấy rõ khuôn mặt thật của Kim Ngọc, không thể không chế bản thân mà ngừng cước bộ, lừng lững đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tóc vàng xán lạn đến chói mắt, đôi mắt vàng quyền rũ mê người, y cảm thấy mình chìm đắm trong đó, không muốn tỉnh...

Trước mắt là nam tử tuyệt mỹ thanh lệ phi phàm, xem bộ dạng hẳn là Hồ tộc, Hồ tộc cùng Hùng tộc có quan hệ bất hảo, hơn nữa hẳn mới vừa rồi lên tiếng cứu giúp, ngẫm lại chắc chắn hẳn không phải là thuộc hạ của ả Phong Nhị nương.

Y xưa nay không câu nệ nam nữ, đối với Kim Ngọc chính là nhất kiến chung tình, hận không thể lập tức mang về tộc thân thiết thân thiết, nhưng y lại sợ bản thân lỗ mãng mà dọa hấn.

Như tiểu tử trong mối tình đầu, y đi vòng vòng tại chỗ, cuối cùng dứt khoát nhoài người về phía trước đỉnh núi, si ngốc nhìn hấn...

Kim Ngọc thỏa thích hấp thụ tinh hoa nguyệt khí, không chú ý tới đỉnh núi xuất hiện thêm một người.

“Đừng...” Tình dục lại tập kích, đàm thủy lạnh lẽo đã không thể giảm đi hỏa nhiệt trong cơ thể hấn.

Bất đắc dĩ, hấn đành phải duỗi tay vào trong nước, cầm phân thân nóng bỏng xoa nắn lên xuống...

Đáng tiếc một kẻ không có kinh nghiệm như hấn, chỉ biết cầm cả bộ hệ rế, nhưng cái gì cũng không biết làm, hấn gấp đến đầu đầy mồ hôi, thở dốc không ngừng.

“Ta phải làm sao mới được?” Mắt thấy bụng dưới như bị lửa thiêu đến nơi, nhưng một chút biện pháp cũng không có, nước mắt trong suốt nhịn không được từ khóe mắt chảy xuống.

Ngày xưa, chỉ cần ngâm mình ở thánh trì một đêm, tất cả *** cũng tiêu tan, hôm nay hạ thân trưởng khó chịu, nhưng không biết làm sao để phát tiết, làm cho hấn thống khổ không thôi.

Nam tử Hồ tộc đứng ở đỉnh núi sớm đã nhẫn nại không chịu nổi, lặng lẽ đi xuống, vì nhất bảo nhân phúc (may mắn nhìn đến no mắt), y quyết định không quấy nhiễu hấn, nghĩ tới vừa rồi chứng kiến một màn ướt át như vậy, thiếu chút nữa lại phụt máu mũi.

Nhìn Kim Ngọc bộ dáng khờ khạo, nam tử Hồ tộc âm thầm cười trộm, nhìn trăng tròn trên đầu, trong lòng có tí dự tính ——

Đã sớm nghe qua tính *** của Hồ tộc, tới đêm trăng tròn sẽ phát tình, không nghĩ tới đụng phải hấn, mỹ nhân đẹp như hoa lại bày ra bộ dáng thức ăn ngon trước mắt, thật sự làm cho y thêm thường nhỏ dãi, hận không thể bay tới hảo hảo hoan ái một phen.

Ba bước còn hai bước lột hết mấy thứ vướng víu trên người mình, lội vào đàm thủy từ phía khác, cần cần dục dục bơi tới chỗ Kim Ngọc...

Tất cả tinh lực đặt ở hạ thân, Kim Ngọc ngày thường khôn khéo cũng không có chú ý có người tới gần, vẫn thở dốc xoa nắn phân thân.

“Mỹ nhân, để cho ta tới giúp ngươi nha?” Đột nhiên, một đôi bàn tay to chìa đến, xoa nắn ngọc hành hấn.

“A ——” Hét lên một tiếng, Kim Ngọc trừng lớn mắt.

Bốn mắt chạm nhau, tất cả dường như ngưng lại, một đôi mắt vàng kinh ngạc trừng nam tử Hồ tộc đầu tóc màu bạc xoa dục thân thể xích lửa.

Dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống nước, lại bị nam tử Hồ tộc trước mắt kéo vào lòng, làn hương nhẹ nhẹ cùng nhiệt độ ấm nóng dễ chịu lan tỏa khắp cõi lòng y.

“Mỹ nhân, ngươi tên là gì?” Câu dẫn phía dưới hấn, nam tử Hồ tộc meo meo hỏi.

Không hổ là mỹ nhân, trên người tự tỏa ra hương thơm, mê đắm lòng người nga!

“Buông ra... Mau buông tay ra...” Chỗ hiểm trong tay đối phương, Kim Ngọc run rẩy, khóe mắt ửng đỏ.

Thân là Hồ Vương tương lai, chưa từng bị ai đối đãi vô lễ như vậy, hấn gơ tay lên tính đánh xuống, lại bị nam tử Hồ tộc ra tay trước khiến hấn sảng khoái đến mềm nhũn ra.

“Người không nói, ta sẽ không buông ra.” Bàn tay dùng thêm tí lực, nam tử Hồ tộc cười rất tà ác.

Trong tay là ngọc hành nhu hòa bóng loáng, nhìn kỹ thì vật xinh đẹp ấy màu hồng nhạt, nếu y đoán không lầm, tiểu hồ ly trước mặt vẫn là xử nữ chưa trải chuyện đời a!

“Tại sao ta phải nói cho người?” Lạnh lùng liếc y một cái.

“Không nói cũng được thôi, vậy chờ ta giúp người rút hỏa nhiệt ra rồi nói cũng chưa muộn.” Xấu xa cười cười, nam tử Hồ tộc chậm rãi chuyển động tay.

Lực đạo thích hợp, không nhanh không chậm, Kim Ngọc thoải mái khép lại phượng nhãn, cắn chặt môi, mũi thở phập phồng, trong miệng chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc tinh tế.

[1] Thoát dương = Thượng mã phong. Đông y gọi đó là “thoát tinh” hoặc “thoát dương” do cơ thể yếu, mệt mỏi, căng thẳng thần kinh, sinh hoạt *** quá nhiều dẫn tới thận khí tổn thất, tinh tiết ra liên tục. Biểu hiện là nam giới phóng tinh xong đột nhiên sắc mặt trắng bệch, thở ngắn, tay chân co giật, lạnh toàn thân, mạch đập yếu... Nguồn: vietbao

[2] Nguyên văn: , QT: nhập Phong nhị nương đích khẩu trung. Ta nghĩ tác giả chơi ngữ (hay cố tình viết như vậy) vì tựa truyện này cũng mang nghĩa tương tự (Nhập Hồ Khẩu = vào miệng cọp) nên ta muốn để chữ Hán Việt như thế.

.

Chúng ta sẽ đồng hành cùng các chiến sĩ trong suốt kì ĐH – CĐ X”}~ Chúc tất cả thật nhiều sức khỏe và may mắn X”D

~~Phu thê nhà ta (aka Chuneer và phu nhân Tiểu Hi) Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Đây là lần đầu y hầu hạ người khác, mặc dù Kim Ngọc không mở miệng, nhưng thấy vẻ thích thú mê say trong ánh mắt hấn, bàn tay to càng tăng tốc độ chà xát.

“A...” Đôi môi đỏ mọng hé mở, thất lưng run rẩy không ngừng, sắp đạt tới đỉnh điểm.

“Vẫn chưa muốn nói sao?” Ngón trở đột nhiên đè lại linh khẩu, Nam tử Hồ tộc ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng hỏi.

“Ồ... Kim Ngọc!” Do dự một chút, rồi ngượng ngùng mở miệng.

Giờ phút này, trong lòng Kim Ngọc đem y ra mắng chửi, thầm hận mới vừa rồi không nên nhất thời hảo tâm, lên tiếng cứu y.

Rồi lại hận chính mình chịu khuất phục, bị Nam tử Hồ tộc vô danh này tùy ý đùa bỡn, vứt hết mặt mũi Hồ tộc rồi!

“Tên rất hay, ta tên là... Cưng gọi ta là Nguyên đi.” Mắt Hồ vừa chuyển, Lang Nguyên cố ý giấu họ đi.

“Ta không cần biết người tên gì, buông tay.” Hung ác trừng mắt liếc y, mặt Kim Ngọc ửng đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tiểu Ngọc Ngọc, đừng nhìn ta như vậy mà, mới vừa rồi coi như cưng đã cứu ta một mạng, ta bây giờ hảo hảo báo đáp cưng.” Không nhìn được hôn hôn gương mặt bồng bồng lửa giận ấy, Lang Nguyên thoải mái cười to.

“Người... Ai cho phép người hôn ta!” Đầu óc như nổ tung, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lựng, Kim Ngọc bị chọc giận đến toàn thân phát run.

“Ta không chỉ muốn hôn cứng, còn muốn... Hắc hắc!” Bàn tay to tập kích đến song móng tròn trĩnh, càn quấy vượt ve.

“Cút ngay!” Nhất thời hấn khí muốn bất tỉnh, giơ chân lên đá tên kia, nhưng lại đập vào khoảng không.

“Ai nha, Tiểu Ngọc Ngọc so với ta còn gấp hơn nha, mới chút xíu mà đã muốn ta đến như vậy a?” Bàn tay to duỗi ra, chụp được chân dài, khập chân quần qua thắt lưng mình.

“...” Một cước này làm hấn choáng váng hoa mắt.

Hai người như vậy xích lửa dán vào nhau, hấn dĩ nhiên cảm giác được một vật nóng cháy bất thường cạ cạ dưới móng, hồ đồ cách mấy cũng biết đó là thứ gì a

~“Vị huynh đài này, ta không thích long dương, xin hãy buông ta ra.” Bất đắc dĩ, hấn phải bày ra bộ dạng nghiêm trang, mặt mày nghiêm túc.

“Ta cũng không có a, đều là tại cương câu dẫn ta đó nga, ta chỉ sờ sờ cương vài cái, cương đã cương cứng như vậy rồi, hại ta cũng muốn muốn nha.” Nâng thắt lưng đem côn thịt nóng bỏng chọc chọc móng Kim Ngọc, Lang Nguyên trừng lớn hai mắt, cũng bày ra bộ dạng nghiêm trang.

Thì ra đùa giỡn Tiểu Ngọc Ngọc lại vui vẻ đến vậy, y thích cảm giác này rồi đó nha, xem ra sau này chuyện vui còn rất nhiều a!

“Người cũng biết ta là Hồ tộc, hôm nay vốn là đêm trăng tròn, tình... Tình dục vốn dĩ sẽ tăng một chút, người buông ta ra, một lát nữa là không sao nữa rồi.” Xấu hổ mở miệng, Kim Ngọc cúi đầu.

“Như vậy sao được? Như vậy sẽ thương tổn thân thể, không được, tuyệt đối không được!” Y lắc đầu chắc như đinh đóng cột, Lang Nguyên bày ra bộ dáng chính nghĩa.

“Không được cũng phải được, đây là thân thể của ta, ta biết rất rõ!” Không muốn đôi co với y, Kim Ngọc há mồm phun ra một đạo kim quang đánh tới mặt Lang Nguyên.

Nếu nói không thông, vậy so pháp lực luôn đi, hấn không tin mình đánh không lại nam tử Hồ tộc này!

Thế nhưng, hấn hé miệng lại làm hồng bét chuyện a, Lang Nguyên tay mắt nhanh lẹ, kéo mặt hấn lại gần hôn lên.

“Đừng...” Cẩn bản không ngờ tới Lang Nguyên có chiêu này, kim quang chưa kịp ra khỏi miệng tất cả đều bị hấn nuốt trở vào.

Mắt thấy phải tận dụng thời cơ, Lang Nguyên thừa dịp hấn thất thần mà lên vào, tách ra hai cánh môi, không kiêng nể tiến công, liếm mỗi một chỗ trong khuôn miệng hấn, rồi nhanh chóng ngậm mút đầu lưỡi kia.

Một lúc lâu, Lang Nguyên cũng không chịu nhả ra, đến khi y cảm thấy người trong lòng có chút kì quái, mới hối hận không kịp nói lỏng tay ra.

Khuôn mặt Kim Ngọc vốn dĩ trắng noãn như ngọc bây giờ đỏ như xuất huyết, lúc này hấn vô lực tựa vào lòng Lang Nguyên, vất vả hô hấp.

“Không phải cương chưa từng hôn chứ hả?” Yêu thương vỗ về tấm lưng bóng loáng của hấn, suy đoán này nảy lên trong đầu Lang Nguyên.

“Người nói vậy bậy gì đó!” Bị nói trúng, Kim Ngọc lập tức đen mặt, dùng sức đẩy hấn ra, đứng lên.

Nói cũng buồn cười, thân là Hồ tộc hấn từ nhỏ đã mang thân phận Hồ vương tương lai, ngoài nghiêm tập pháp thuật còn lại hấn đều dành để chiều cổ đệ muội tuổi nhỏ, sống đến giờ mà tay nữ tử cũng chưa từng nắm qua, đừng nói đến hôn hôn, xem ra hôm nay tất cả tiện nghi đều bị đối phương chiếm hết rồi...

“Ta không có nói bậy a, nếu cương nói như vậy, chứng minh cho ta thấy đi.” Chỉ chỉ miệng mình, Lang Nguyên nhe răng cười.

Chúng thật suy đoán vừa rồi của chính mình, y hưng phấn không thôi, không nghĩ tới lần này y nhất được báu vật, Tiểu Ngọc Ngọc thanh thuần như nước!

Có khả năng là mình là nam nhân đầu tiên của Tiểu Ngọc Ngọc, cũng là nam nhân cuối cùng——

Nghĩ đến đây, y kích động đến toàn thân phát run, hận không thể đè Tiểu Ngọc Ngọc lập tức hoan ái một trận...

“Phi! Quỷ mới muốn hôn ngươi!” Trở mình xem thường.

Hắn đã nói rồi hắn không thích long dương, nam tử trước mắt này thật ngoan cố, tám phần là do đầu óc có bệnh!

Hay là mới vừa rồi trúng được của Phong Nhị nương, được hiệu chưa tan, cho nên động thủ động cước với hắn?

“Hảo hảo, cũng không cần hôn ta, ta hôn cũng là được rồi.”

Không thèm quan tâm sắc mặt hắn khó coi đến mức nào, Lang Nguyên cười to vài tiếng, bước đến gần, cường liệt ôm hôn hắn.

Đội hôn đủ rồi, mới buông tay ra, Kim Ngọc đáng thương lần đầu nếm thử tư vị ***, liền gặp gỡ người dũng mãnh như Lang Nguyên, lắm qua lắm lại này giờ đã khiến hắn mất hết năng lực phản kháng.

“Ngươi trúng chiêu của Phong Nhị nương, đầu óc còn chưa tỉnh táo sao?” Hít thật sâu vài hơi, che đôi môi sưng đỏ, Kim Ngọc trừng mắt. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

04

Y sẽ không xem mình như nữ tử đi?

Rõ ràng mình cũng là nam tử, mà y hôn đến hứng chí, kỳ lạ, thật quái lạ!

“Ai nha, đầu ta không còn tỉnh táo rồi, thân thể nóng quá nga, xem ra được lực không có giảm...” Lụa gậy đánh rắn là như vậy, Lang Nguyên xoa xoa cái trán giả vờ choáng váng lung lay.

Buồn cười, thật sự là rất buồn cười, giả bộ ngu ngu là có thể trộm được thịt, Tiểu Ngọc Ngọc thật sự dễ bị lừa nga!

May là không chừng ra mã Hổ Vương, dọa hắn chạy ——

Thân là Hổ Vương, đa số nữ tử gặp y đều là vừa kính vừa sợ, không giống tiểu hồ ly đáng yêu trước mặt này không đem y đặt trong mắt...

“Này, ngươi đừng đùa ta a.” Liên tiếp giật lùi, Kim Ngọc bị thân cao tám thước của Lang Nguyên đè thiếu chút nữa ngã vào trong nước.

Thì ra là như vậy, đều do yêu phụ Phong Nhị nương, hại người không dứt.

Không khỏi có chút đồng tình với Lang Nguyên, cũng không dễ tâm mấy hành động càn quấy của y, ánh mắt nhìn y cũng nhu hòa không ít.

“Tiểu Ngọc Ngọc, ta nóng quá à, cũng giúp giúp ta có được hay không?” Lang Nguyên liếm liếm mặt hắn, dựa dựa cọ cọ thân thể hắn, không chịu đứng lên.

Cảm giác mất hồn này không cách nào hình dung, da thịt nhẵn nhụi ép sát ngực y, không còn bao nhiêu khí lực, toàn thân đầy mồ hôi.

“Đứng lên, ta với ngươi không quen không biết, ta không có bổn phận giúp ngươi.” Nhíu mày, thật sự không quen đụng chạm như vậy.

“Sao lại không quen, thân thể cứng ta cũng sờ qua rồi, thân thể của ta cũng cứng cũng thấy hết rồi, hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, cứng giúp ta chút chút đi.” Khẽ thổi một luồng nhiệt khí bên lỗ tai mẫn cảm của hắn, Lang Nguyên cố ý để nhục bông chột chột đùi hắn, mờ ám chuyển động.

“Làm càn, ta là...” Thiếu chút nữa la lên thân phận mình, Kim Ngọc vội vàng che miệng.

“Ta làm càn lúc nào chứ, chỉ là nhờ cứng giúp đỡ thôi mà, hồi nãy ta cũng giúp cứng rồi a.” Đưa tay nhéo ngọc hành xinh đẹp kia, Lang Nguyên không nhịn được nữa rồi.

“Loại việc này sao có thể tùy tiện giúp? Người và ta đều là nam tử, ôm ôm như vậy không ra thể thống gì!” Hung hăng bắt tay y ném đi, Kim Ngọc xoay mặt qua chỗ khác.

Nam tử điên điên khùng khùng này, chẳng muốn đôi co dài dòng với y.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cứng thẹn thùng sao?” Cố ý giải thích bậy bạ ý tứ của hắn, dù sao chết cũng không buông tay.

Biết mình nói không lại y, Kim Ngọc chẳng muốn mở miệng, dứt khoát nhắm hai mắt, gồng cứng thân thể, mặc kệ y...

Hắn không tin khi mình đã ra dáng cự tuyệt như vậy, y còn có mặt mũi tiếp tục năn nỉ?!

Quả nhiên như hắn tính toán, không lâu sau trên thân thể hắn nhẹ hẫng, y không khỏi nhếch miệng đắc ý, mình thắng rồi, đang chuẩn bị đứng lên, lại bị đè trở lại.

Thình lình xảy ra tập kích, khiến hắn kinh hô một tiếng, tròng lớn hai mắt...

“Người làm gì!!” Nhìn mái đầu trắng ngang với hạ thân mình, vùng chân đá một cước.

Nhìn phân thân mình đi ra đi vào miệng Lang Nguyên, phát ra tiếng mút mát chụt chụt, trong lòng nảy lên cảm giác thẹn thùng trước nay chưa từng có...

“Đừng lộn xộn, sẽ làm cứng bị thương.” Phun ra nuốt nào ngọc hành, Lang Nguyên liếm liếm khóe miệng, vẻ mặt thèm thuồng.

Chưa từng nghĩ đến một ngày mình muốn lấy lòng một người đến như vậy, nhưng y thích nhìn bộ dáng thẹn thùng của hắn, tự nhiên cũng không thể ngừng trêu chọc hắn.

“Người tránh ra, không được đụng ta!” Xấu hổ, Kim Ngọc thẹn quá hóa giận, vùng tay tát tới.

Chát ——

Tiếng vang lạnh lạnh vang lên giữa hai người, Lang Nguyên sững sốt, che vết đỏ trên mặt, mắt Hồ tròn tròn.

“Đã nói người không được đụng ta.” Không nghĩ tới mình lại đánh y như vậy, Kim Ngọc cũng ngây ngốc một chút, chột đứng dậy chạy tới bờ.

“Coi cứng chạy tới đâu.” Lập tức phục hồi tinh thần lại, Lang Nguyên đuổi theo, bắt được chân hắn đồng thời kéo hắn ngã trong nước.

Hắn dĩ nhiên là ra sức giãy giụa, quay đầu lại đá mạnh, lại bị Lang Nguyên đem cả người ôm lấy, đi đến chỗ sâu trong đầm.

“Khụ khụ.” Nhất thời không nói được, vừa rồi uống mấy ngụm nước, khí lực giãy giụa cũng giảm đi rất nhiều.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cứng không sao chứ?” Ôm thắt lưng hắn, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt tái nhợt của hắn, Lang Nguyên hồi hận cực kỳ.

Mới vừa rồi, bị đánh có chút choáng váng, nổi giận, xuống tay cũng không nhẹ, không phải đã đá thương đến hắn rồi...

“Khụ, người...” Gập người ho khan vài tiếng, suyễn không ngừng, Kim Ngọc nằm trong lòng hắn phần nộ không thôi.

Hắn muốn đứng lên, nhưng ngực đè ép khó chịu, hắn đường đường Hồ Vương tương lai, không nghĩ tới hôm nay lại rơi vào kết cục bị người đùa bỡn!

“Hảo, hảo, ta xoa xoa cho cứng nha.” Bàn tay to thừa cơ hội xoa xoa ngực hắn, nhận tiện ăn đậu hủ nộn nộn.

Khi mạnh khi nhẹ, tốc độ thích hợp, làm khuôn ngực trắng nõn hóa màu hồng nhạt, thỏa mãn khát vọng tay chân sờ loạn, vừa không thương tổn đến Kim Ngọc, y lại vừa thỏa mãn được tâm tư.

“Ồ...”

Ngực được xoa cực kì thoải mái, dục vọng chưa kịp tắt đã bắt đầu nhem nhúm trở lại, mắt vàng mặc dù có chút tức giận, nhưng thân thể đã không còn cứng ngắt, hai tiểu quả đo đỏ nhỏ xinh trước ngực cũng bị bàn tay kia qua lại đùa giỡn, như hoa mai nở rộ phóng túng.

“Tiểu Ngọc Ngọc, thoải mái không?” Kẹp một bên hồng quả, Lang Nguyên cúi đầu thì thầm vào lỗ tai hắn.

“Hừ...” Nheo lại hai mắt, hắn đã không cách nào trả lời, thân thể không tự chủ được cong lên.

Tiểu Ngọc Ngọc mê người hiện ra trước mắt, Lang Nguyên làm sao nhẫn nại được nữa, nâng thất lưng hắn lên, cẩn thận dịu dàng tìm đến huyết khẩu, thiếu chút nữa nhều nước miếng.

Nếu ai đã đọc QT truyện này sẽ thấy thường xuất hiện cụm [(nhất nhất)], mọi ng có thể thắc mắc sao ko thấy ta edit trong bài. Thật ra nó là 1 emo của chị tác giả bỏ vào. Trong raw nó là như vậy [()] hehe, mọi ng nhìn ra hình cái mặt ời phải ko?

Mới đầu ta để yên ~ emo kia, nhưng càng về sau, thấy nó càng xuất hiện ở khúc H. VD: [Lang Nguyên cố ý để nhục () bỗng chột chột đùi hắn, mờ ám chuyển động.] ~> =))))~ Vì để tránh mọi ng mất hứng, nên ta bỏ hết mí cái emo đó lun X”D

~

Haizz, nghe nói năm nay đề dài quá huh. 1 hs khá-giỏi làm liên tục ko nghỉ cũng ko làm kịp :(Mah thoải, các đề muội cũng đừng nản. Níu như đề khó ~> điểm thấp ~> điểm chuẩn thấp xuống ah X”D

~Dù sao cũng chúc mừng mọi ng đã xong đợt 1 ời. Mọi người dưỡng sức để thi đợt kế tiếp nhá X”D~ Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Tiểu huyết màu phấn hồng ngưng ngừng đóng chặt, sắc tâm Lang Nguyên nổi lên quá độ vội vàng nâng mông hắn lên, đem ngón tay xuyên vào.

Sau hậu huyết đau xót, cảm giác bị dị vật tiến vào dò xét, Kim Ngọc ý thức được đó là thứ gì, vừa sợ vừa xấu hổ, lập tức kẹp chặt hai chân.

“Tiểu Ngọc Ngọc, thả lỏng nào, ta sẽ không làm cứng bị thương đâu.” Ngón tay bị kẹp trong tiểu huyết, tiến thoái lưỡng nan, Lang Nguyên không khỏi nhăn đôi mày rậm, đánh mông hắn.

“Không nên, ta không muốn...” Lắc đầu như trống bỏi, hắn vừa run vừa sợ.

Mới vừa rồi, lúc Phong Nhị nương cùng Lang Nguyên dây dưa, trong lúc vô tình hắn thấy qua cái thứ ở hạ thân Lang Nguyên, cái thứ đó không phải lớn bình thường nga . . .

Vừa nghĩ mình sắp bị cự vật đó xỏ xuyên qua, sắc mặt đã tái nhợt, ra sức giãy giụa...

Mặc dù, Lang Vương cùng tiểu đệ có vẻ rất nhiệt tình làm việc này, nhưng hắn không thích, hắn là Hồ Vương tương lai, sao có thể khuất phục dưới thân người khác?

Hắn sẽ không để y thực hiện được, tuyệt đối không!

“Còn nói không muốn, nhìn nơi này của cứng đã cứng thành như vậy rồi a.” Vờn qua vờn lại ngọc hành đáng thương chưa được phát tiết, Lang Nguyên lại chưng ra bộ dạng ung dung tự tại.

Y biết Tiểu Ngọc Ngọc khẩu thị tâm phi, nhìn vẻ mặt cao ngạo của hắn, đoán là địa vị ở Hồ tộc cũng không thấp.

Nói như thế thôi, bất luận hình dạng tính tình gì, hay thân phận gì đi nữa, bé ấy cùng mình cực kỳ xứng đôi...

Tâm vừa động, nếu như Tiểu Ngọc Ngọc từ nay về sau nguyện ý theo y, y có thể đem vị trí Hồ Hậu cho hắn!

“Ồ...” Không kịp phản kháng, hông run rẩy từng trận, phân thân ngọc đầu càng cao.

Nhiệt lưu không ngừng dâng lên làm hắn không thể suy nghĩ, tất cả cảm giác đều tập trung ở hạ thân.

Lang Nguyên nhân cơ hội rút ngón tay ra, tay trái nâng thất lưng hắn, tay phải cầm ngọc hành, khẽch miệng cười, liếm liếm linh khẩu một chút, lập tức hé môi nuốt vào toàn bộ.

Lần này, toàn thân hắn vô lực đã không thể kháng cự tiến công của Lang Nguyên, hơn nữa hạ thân căng trướng đến khó chịu...

“A... Ồ...” Dù cắn chặt môi dưới hồng nộn, cũng không thể ngăn tiếng rên rỉ trào ra khỏi miệng, cơ hồ còn to hơn tiếng thác nước.

Tiểu Ngọc Ngọc của y thật sự đẹp quá!

Ánh mắt nóng cháy nhìn toàn thân hình mê người không ngừng giãy giụa, một đôi chân dài sớm bị y kéo qua hai bên, toàn thân bởi vì tình triều dâng lên mà từ trắng nõn chuyển sang màu hồng lộng lẫy, tựa như quả chín mọng dự dõ y nhắm nháp.

Lang Nguyên không nhịn được nữa, nếu y cứ ôm lấy hắn như vậy, bị hai chân thon dài như ngọc gắt gao kẹp chặt bên hông, tư vị có biết bao nhiêu tiêu hồn thực cốt...

Gặp bộ dạng hắn quyến rũ mê người như thế, Lang Nguyên dĩ nhiên là ra sức mút mát, mỗi một lần đều nuốt sâu vào yết hầu, rồi chậm rãi nhả ra, tỉ mỉ liếm láp, một chỗ cũng không chừa.

“Uh...”

Cảm thấy hạ thân mình phẳng phất như tan chảy, trước nay chưa bao giờ bị khoái cảm tập kích như vậy, trước mắt trống rỗng, chủ động luồn tay vào mái tóc bạc của Lang Nguyên, toàn thân chấn động.

Lang Nguyên có chút sững sốt, trong lòng buồn cười, đặc ý thấy Tiểu Ngọc Ngọc miễn cảm như vậy, mới chút xíu mà đã không chịu nổi khiêu khích, thấy tương lai mình nhất định sẽ hạnh phúc vô cùng nga

~“Aa... Aaa... A...” Rên rỉ một tràng dài, thất lưng Kim Ngọc không ngừng run rẩy, đầu phân thân giờ lên thẳng tắp.

Lang Nguyên dĩ nhiên hiểu, miệng hút thật mạnh, ngọam trọn phân thân đã nhả nạy đến cực hạn, gầm nhẹ một tiếng, để người kia bộc phát trong miệng y.

Thời gian trôi qua hắn có chút thanh tỉnh, toàn thân vốn đã bủn rủn vô lực, chỉ thấy Lang Nguyên chưng vẻ mặt cười xấu xa nhìn mình, khóe miệng còn vương chất lỏng màu trắng, một tiếng nổ mạnh vang lên trong đầu hắn, thiếu chút nữa bất tỉnh nhân sự.

“Mùi thật nồng, đã bao lâu không phát tiết rồi?” Đem tất cả trọc dịch nuốt xuống, Lang Nguyên vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng, vẻ mặt thêm thủng.

“Người...” Hắn không thể đào một lỗ tự chôn mình luôn, Kim Ngọc nâng cánh tay che mặt, thân thể run nhẹ nhẹ.

Xấu hổ quá a, rõ ràng nói không muốn mà, lại bị chiếm hết tiện nghi, cái tên đáng chết dám đem mình...

Cái thứ kia có dễ nuốt đâu cơ chứ, sao tên kia lại chưng cái vẻ vừa thưởng thức mỹ vị thế hả, thật muốn tiến lên, đánh y một trận!

“Mùi vị của cưng thật không tệ nga, cưng cũng nếm thử xem.” Kéo cánh tay hắn, bước lên hôn đôi môi kia, gât gao đè thân thể hắn.

“Không nên.” Lắc đầu, Kim Ngọc lạnh mặt cự tuyệt.

Đáng tiếc là, Lang Nguyên đã giữ lấy cằm hắn, đưa miệng lại gần, hôn lên.

“Đừng...”

Hắn kinh ngạc khiến môi đỏ mọng khẽ nhếch, Lang Nguyên nhân cơ hội đem lưỡi tiến vào, không ngừng khiêu khích, xâm nhập khắp ngõ ngách...

Vừa mới phát tiết khiến thân thể hắn vô lực xụi lơ trong lòng Lang Nguyên, trong miệng không tự kìm hãm được phát ra tiếng thở dốc, trong lúc vô ý cũng nuốt không ít dịch của mình.

Một lúc lâu sau, Lang Nguyên mới lưu luyến mà rời đi cánh hoa ướt át đó, một đôi mắt đen lóe ra quang mang nóng cháy, giống như muốn nuốt hắn vào bụng. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Ách...” Mới vừa được thả tự do, hắn liền ghé vào bên bờ nôn ra.

Mặc dù là thứ của mình, nhưng cái mùi vị chất đắng này khiến hắn buồn nôn, thiếu chút nữa ruột gan cũng phun ra.

“Khá hơn chưa?” Tiến lên đỡ hắn, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ tẩm lưng quang lỏa.

“Người... Người tránh ra cho ta!” Hận không thể bóp chết y, Kim Ngọc không quay lại đã vung tay đánh vào ngực y.

“Mới vừa rồi là ta không tốt... Hay là, ta hảo hảo bồi thường cưng nga.” Không nghĩ tới hắn phản ứng kịch liệt như vậy, Lang Nguyên ưỡn ngực nhận cú đấm đó, yêu thương ôm hắn vào lòng.

“Không cần người bồi thường, người tránh ra là được rồi.” Ho khan vài tiếng, không thể bình tĩnh lại, Kim Ngọc chẳng vâng hoa mắt, đành phải nằm trong lòng y.

“Đừng nhúc nhích, ta xoa cho cưng.” Lời còn chưa dứt, bàn tay to đã xoa xoa ngực hắn, lần này thành thật dàng hoàng giúp hắn thuận khí.

Liếc mắt xem thường y, ho hai tiếng, trong miệng vẫn còn vương lại mùi kia, đôi mày nhíu chặt, trong miệng khó chịu cực kì.

Thật vất vả mới ngừng ho, lại phát hiện Lang Nguyên bắt đầu không đứng đắn, bàn tay to không an phận sờ soạng bụng hắn, thừa dịp hắn không chú ý, nắm ngọc hành vừa vân vê vừa niết.

“Nếu không buông tay, xem ta có chặt đứt tay thối của người không.” Một chưởng đánh lên cổ tay Lang Nguyên, Kim Ngọc lộ ra vẻ mặt căm phẫn.

Đối với tay của Lang Nguyên hắn vừa ái vừa hận, nói không nên lời là cảm giác gì...

“Ta đây cũng chỉ muốn cho cưng thoải mái thôi mà.” Nhưng không phải ai cũng nghĩ như vậy, hất tay hắn, Lang Nguyên cười hì hì tiếp tục nhúc nhích bàn tay.

“Đừng...”

Đang muốn mở miệng mắng tên kia, một cỗ nhiệt lưu bùng lên ở bụng dưới, hạ thân lại lập tức ngẩng lên, trên đỉnh còn dính không ít trọc dịch vừa nẩy bắn tung tóe...

Nhìn trắng tròn vàng vạc trên cao, Kim Ngọc khóc không ra nước mắt, thân thể không chịu thua kém, bị tùy ý sờ soạng, lại có phản ứng.

Hắn nên làm gì bây giờ? Phản kháng hay là thuận theo?

Kim Ngọc hô hấp rối loạn, toàn thân từng trận nóng lên, như lửa thiêu...

“Thoải mái không?”

“Không...” Hấn cắn chặt răng lắc đầu, không muốn thừa nhận.

Cho dù trong lòng thừa nhận bị võ về chơi đùa thể này rất thoải mái, nhưng hấn vĩnh viễn sẽ không nói ra, thật sự là dọa người a!

“Thật sự không cảm giác sao?” Mắt Hồ buồn bã.

Lang Nguyên cố ý muốn hấn trầm mê trong biển tình không thể tự kiềm chế, sau đó chủ động hợp tác với mình, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, hấn kích động như vậy, lại không thừa nhận, thật sự là một tiểu hồ ly quật cường!

“A...”

Bàn tay to đột nhiên dùng sức, bất thành linh xoa nắn ngọc hành, lúc này Kim Ngọc cũng không nhịn được nữa, phát ra tiếng rên rỉ làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

“A... Chậm một chút...” Kim Ngọc kích động thở dốc, tiếng rên rỉ liên tục phát ra từ miệng hấn.

Thân hình dưới ánh trăng trắng noãn như ngọc, dần dần chuyển thành màu phấn hồng trong suốt, ánh trăng vàng trải khắp toàn thân, như ngọc trai vừa hé ra khỏi vỏ, được bao bọc bởi hào quang.

“Tiểu Ngọc Ngọc, hảo mê người...” Tay trái xoa cái mông tròn trịa, mắt Hồ híp lại, nuốt nuốt nước miếng.

“...” Đã nói không ra lời, trong đầu chỉ muốn phóng thích ***.

“Tiểu Ngọc Ngọc, kêu lên đi, kêu ta Nguyên.” Cúi đầu ghé vào lỗ tai hấn thả thả, bàn tay to lực đạo mười phần, nhéo vết đỏ trên cặp mông trắng nõn.

“Ồ...” Thân thể hoàn toàn mở ra, hai chân ngay cả cơ hội khép lại cũng không có, bị giơ lên cao, gác trên vai Lang Nguyên, lộ ra tiểu huyết.

“Ngoan, gọi ta Nguyên, như vậy cũng có thể phát tiết rồi.” Xúc cảm ở bàn tay cho y biết, người trong lòng lại muốn tiết.

Nhưng mà, lần này y không có dễ dàng buông tay, gắt gao đè chặt linh khẩu.

“A... Nguyên...” Dục vọng không phát tiết được, khó chịu đến mức khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, thống khổ giãy giụa thân thể.

Chỉ một từ đó, lại là thuốc kích thích cự mạnh với Lang Nguyên, đã sớm *** bùng bùng phấn chấn kìm nén bấy giờ, lúc này mất đồ au, vươn hai ngón tay đâm vào tiểu huyết dò xét.

“Đúng vậy, cứ gọi ta như thế...” Y ôn nhu thì thầm bên tai hấn, hai ngón tay không ngừng chuyển động trong cơ thể đối phương.

“A... Ô...” Kim Ngọc đầu đầy mồ hôi, đã bất chấp dìm vật xâm lấn trong cơ thể, chỉ có thể giãy giụa thất lực.

Lang Nguyên thừa dịp thời cơ tốt đẹp này, tiến vào ngón tay thứ ba, trong huyết động nhỏ chặt tìm kiếm một điểm trí mạng, cho đến khi toàn thân Kim Ngọc run rẩy dữ dội, mới đắc ý rút tay ra. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

“Ồ...” Trong cơ thể hư không, hấn không tự chủ kẹp chặt hai chân.

“Ngoan, ta lập tức tới.”

Y cười nâng thất lực hấn lên, để hai chân người nọ gác lên vai mình, đem Hồ cắn đang ngo ngoe canh rình hậu huyết, cắn cắn dục dục an ủi hấn.

“Tiểu Ngọc Ngọc, có thể sẽ có một chút đau đớn...” Lang Nguyên hôn lên vầng trán đầm mồ hôi của hấn.

Đưa cự vật để trước tiểu huyết nút chặt, cúi đầu ngâm mút hồng quả trước ngực, ngọc hành ở hạ thân cũng được xoa nắn vân vân.

“Uh...”

Hắn cảm thấy mình hòa tan trong miệng Lang Nguyên, trong đầu mơ mơ màng màng...

Chậm rãi đẩy lang căn vào tiểu huyết, ý định từ tổn thương thức tiểu hồ ly mê người này, y dùng sức ấn vào, hồ căn lại chỉ có tiến vào một nửa, sau đó không có cách nào tiến vào nữa.

“A ——” Hét lên một tiếng, mắt vàng trừng lớn, một đầu tóc vàng bay tán trong không trung.

“Rất đau sao?” Y vội vàng hỏi, động cũng không dám động.

“Đau quá...” Mười ngón gắt gao bầu trên lưng Lang Nguyên, lưu lại vài vết trảo đỏ tươi.

Hạ thân đã không còn cảm giác, hạ thân như bị xé đôi, nghiệt căn chết tiệt hại hắn đến khí cũng không hít được...

“Ngoan, đừng giãy, một chút là ổn thôi.” Mặc dù trên lưng đau đớn bỏng rát, nhưng nhìn vẻ mặt Kim Ngọc tràn đầy thống khổ, y cũng đau lòng vạn phần.

Không nghĩ tới bên trong thân thể Kim Ngọc lại chặt đến vậy, ngay cả một nửa Hồ căn cũng không nuốt được, xem ra ngày sau phải hảo hảo huấn luyện, nếu không mình còn chưa thỏa mãn, đã làm khổ Tiểu Ngọc Ngọc.

“Người mau đi ra, đừng đi vào nữa!” Dùng hết toàn lực đâm đánh lưng Lang Nguyên, Kim Ngọc cắn chặt môi dưới, cố nén không cho nước mắt chảy xuống.

“Không được!” Lang Nguyên cự tuyệt thẳng thừng.

Chuyện đã đến nước này, còn bảo y lui ra ngoài, chẳng phải là muốn lấy mạng y? !

“Mau đi ra... Nếu không, ta lập tức giết người!” Thẹn quá hóa giận, Kim Ngọc thật sự muốn giết người, một đôi mắt vàng ngập đầy hỏa quang phần nộ.

“Hảo, hảo, ta đi ra ngoài...” Lang Nguyên thấy hắn thật sự tức giận, biến sắc, chậm rãi lui ra.

“Chậm một chút...” Nhìn hồ căn vĩ đại từ trong người mình từ từ đi ra, hắn trừng lớn hai mắt.

Hồ căn giữa hai chân Lang Nguyên to hơn gấp đôi mình, vừa thô lại vừa dài, đáng sợ nhất chính là ở quy đầu to lớn chỉ chít những gai nhỏ, khó trách vừa rồi mình thống khổ như vậy...

Khi hắn thở phào nhẹ nhõm, đang muốn từ dưới thân Lang Nguyên đứng lên, nhưng y lại bắt được hắn, đem hồ căn đâm thật sâu vào trong, lúc này cắm sâu đến tận rễ, toàn bộ đều đẩy vào, một kẻ hồ cũng không có.

Gai nhỏ đâm vào nội bích mẫn cảm mơ hồ gây cảm giác đau nhức, dòng nước mắt ấm không ngừng chảy xuống gương mặt hắn.

“Người... Đáng chết, ta nhất định phải giết người!” Hắn ra sức giãy giụa, lại bị gắt gao đè lại.

“Cứng đừng lộn xộn, nếu không càng đau đớn!”

Lang Nguyên cúi đầu hôn hắn, hồ căn nóng cháy từ tổn di chuyển trong tiểu huyết, bàn tay to không ngừng xoa nắn ngọc hành hắn.

“Ta sẽ giết người!” Kim Ngọc cắn chặt môi dưới, cũng không dám lộn xộn, bởi vì vừa động là đau đớn.

“Nhấn nài một chút, qua một lát thì tốt rồi...” Lang Nguyên hôn khéo môi hắn, thì thào trấn an.

Tiểu Ngọc Ngọc xiết y thật chặt, y cũng không có cách nhả nài nữa rồi!

Y bắt đầu chậm rãi luật động, hướng vị trí phát điện kia đánh tới, mỗi một lần xuyên xỏ, đều ấn hồ căn vào càng sâu, tiểu huyết co rút ngày càng chặt, không chừa một kẻ hồ, hai người không kiềm chế được hét lên.

“A... Chậm một chút...” Điểm mẫn cảm trong nội bích bị hung khí hung hăng ma sát, khiến hần mất tự chủ, trái tim nhảy loạn.

Hần không cách nào hình dung loại đau đớn pha cùng khoái cảm này, chỉ biết là đây là tư vị mất hồn trước nay chưa bao giờ trải qua.

Dần dần, hần không còn cảm thấy đau đớn, ngược lại hậu huyệt còn có cảm giác tê dại lẫn ngứa ngáy không nói nên lời, hần có thể cảm giác mấy cái gai trên đỉnh hổ căn đang cạ vào chỗ nào đó trên nội bích, đi vào độ sâu trước nay chưa từng có.

“Trời ạ! Cứng chặt quá...”

Y nắm lấy thắt lưng tinh tế, tùy ý hưởng thụ thân thể mê người kia, đâm vào chỗ nổi lên trong bích tràng, không ngoài dự đoán, bên tai lập tức vang lên liên tiếp tiếng rên rỉ sung sướng.

“A...”

Kim Ngọc vô thức đóng đưa thân thể hòa theo y, thân thể một lần lại một lần run rẩy trong tay y, hai chân cũng không biết từ khi nào quăn lấy thắt lưng y, toàn thân dán lên người y.

Hần cảm thấy mình đang nằm mộng, mà còn là một giấc mộng xuân, bởi vì hần tuyệt đối sẽ không bày ra tư thế hổ thẹn này dưới thân một người nam nhân...

“Buông ta ra... Ta không được...” Mồ hôi làm mái tóc vàng ướt đầm bệt vào lưng hần, ngứa ngứa, hần lại không cách nào vươn tay kéo tóc.

Hần sợ hần vừa buông tay, khoái cảm thiên hôn địa ám này sẽ biến mất vô tung vô ảnh...

“Tiểu Ngọc Ngọc, ôm chặt ta!” Lang Nguyên như dã thú gầm nhẹ, đột nhiên tăng tốc độ, đem hổ căn vừa căng to thêm một vòng đâm vào chỗ sâu nhất, khoái cảm lập tức đưa hần tới cao trào, thân thể do kích tình mà đỏ ửng mềm mại mê người run rẩy không thôi.

“Thật sự không được...” Hần vô lực thở dốc, ngọc hành phun ra bạch dịch, toàn thân vô lực ngã vào lòng Lang Nguyên...

Lang Nguyên hét một tiếng, trước sau cũng không buông hần ra.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cứng thật sự là quá tuyệt vời!” Lang Nguyên liên tiếp hôn hôn lên khuôn mặt đầm mồ hôi của hần.

Kim Ngọc sớm đã hưng phấn đến ngất, Lang Nguyên ôm hần đi lên bờ, bá đạo ôm hần vào trong lòng, miệng cười lớn, rồi từ từ nhắm hai mắt. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Bất tri bất giác, mặt trăng đã lặn, bầu trời đầy sao biến mất phía chân trời xa, trời tờ mờ sáng.

Tình dục qua đi, Kim Ngọc toàn thân vô lực mơ màng tỉnh lại, đập vào mắt là khuôn mặt tuần tú của Lang Nguyên, diện tiết quá độ hần giờ tay lên đánh tên kia.

Nhưng tay chưa kịp đánh xuống đã thu trở về, rên rỉ một tiếng, cắn răng đỡ thắt lưng đau nhức kinh người, điều hòa hô hấp.

Nâng tay mấy lần, lần nào vừa tiến tới sát bên mặt Lang Nguyên, bên hông lại một trận co rút đau đớn, hại hần phải rút tay về.

Tên Hổ nam chết dẫm, dám thừa dịp đêm trăng tròn cưỡng chiếm hần, hần không giết y, hần không phải Kim Ngọc!

Quân tử báo thù, mười năm không muộn, lúc này thể xác và tinh thần vô cùng mệt mỏi, nhưng hần không tin ngày sau không có cơ hội báo thù này!

Do dự chốc lát, hần cắn chặt răng, không nói một lời đẩy tên Lang Nguyên nằm cạnh, lão đảo đứng lên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cưng muốn đi đâu?” Không hiểu bé muốn gì a, Lang Nguyên ngồi dậy, mắt hỏ mở to nhìn hần.

Sao bé ấy vừa tỉnh đã muốn đi? Chẳng lẽ thấy mình đêm qua cố gắng không đủ sao?

Hôm qua mình thương tiếc hần lần đầu trải qua chuyện ấy, nên chỉ thân thân có một lần, quả là làm hơi sơ sài... Bé ấy sẽ không nghĩ mình yếu đuối, không đủ dũng mãnh để thỏa mãn bé đấy chứ?

Nghĩ đến Tiểu Ngọc Ngọc vốn là Hồ tộc, càng nghĩ càng cảm thấy đúng, vội vàng liếm liếm mặt hần.

Y cực kỳ hài lòng Tiểu Ngọc Ngọc nga, dung mạo như vậy, ánh mắt chết người như vậy, thân thể hoàn mỹ thêm tính tình đáng yêu như thế, y yêu đến chết!

Trong lòng y đã định Tiểu Ngọc Ngọc chính là Hồ Hậu, cho nên không thể để Tiểu Ngọc Ngọc chạy mất!

“Người muốn chết sao?” Mặt mày xanh mét, Kim Ngọc quay đầu lại, mắt lộ ra hung quang.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Lang Nguyên đã sớm chết một ngàn lần rồi!

Thầm mắng chính mình vô năng, chỉ bị đè một đêm, tay chân đã xụi lơ, ngay cả chút sức lực đứng dậy cũng không có...

“Tiểu Ngọc Ngọc, sao mới sáng sớm đã nổi giận lôi đình như thế, chẳng lẽ dục hỏa còn chưa phát tiết hết?” Thư thái đứng dậy, Lang Nguyên toàn thân xích lô đi nhanh về phía hần.

“Người dám bước thêm bước nữa, thì chuẩn bị làm thái giám đi.” Nhìn cự vật nhấp nhô giữa hai chân Lang Nguyên, mặt hần đỏ tới mang tai.

Cái thứ khổng lồ ấy còn dính dính chút dịch thể màu trắng, nghĩ tới mình đã tiếp nhận toàn bộ cự vật siêu bự đó, hần nhin không được hít một hơi khí lạnh.

“Cưng muốn ta thành thái giám? Vậy những đêm trăng tròn sau, cưng tìm đâu ra nam tử cường tráng như ta đến thỏa mãn cưng?”

Lời uy hiếp hoàn toàn như gió thoảng bên tai, Lang Nguyên ba bước chạy còn hai bước đến bên người hần, ôm hần vào lòng, ác ý sờ mó đầu nhũ của hần.

Dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té lăn ra đất, dĩ nhiên Lang Nguyên đỡ kịp, ôm hần .

“Cưng xem cưng kia, đứng còn không vững, vậy mà còn mạnh miệng.” Lang Nguyên cười hì hì, không chút nào để ý đến khuôn mặt căm hờn của hần.

Thị nhi phù khởi kiều vô lực (*), chính là để hình dung Kim Ngọc lúc này, khuôn ngực trắng nõn hiện rõ mấy dấu hôn ngân xanh tím, hai chân thon dài run rẩy, cả người đều phải tựa trên ngực y.

(*)Thị nhi phù khởi kiều vô lực (): 1 câu thơ trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị. Dịch thô: Dù được thị nữ nâng dậy, nhưng cơ thể nàng vẫn mềm yếu vô lực. Tả cảnh lần đầu tiên Đường Minh Hoàng lâm hạnh Vương Quý Phi.

Lang Nguyên đắc ý vạn phần, bởi vì tất cả đều là tác phẩm của mình, đủ để tuyên cáo Tiểu Ngọc Ngọc là người của chính mình!

“Hảo, bây giờ ta không tranh cãi với ngươi, ngươi đỡ ta qua kia tắm.” Trong đầu đột nhiên tỉnh táo lại, Kim Ngọc không cùng y so đo nữa.

Chuyện không muốn xảy ra cũng đã xảy ra rồi, hối hận cũng đã muộn, đã như vậy, chi bằng hần nghỉ ngơi dưỡng sức, sớm khôi phục thể lực.

“Tuân chỉ.” Lộ ra răng hỏ trắng như tuyết, Lang Nguyên bế hần, từng bước một tiến vào thủy đàm.

Nâng niu như trân bảo, cẩn cẩn dục dục chà lau thân thể hần, hần nhắm hai mắt, để mặc y hầu hạ, giống như đây là một việc rất bình thường.

“Tiểu Ngọc Ngọc, hình như cũng có thói quen được kẻ khác hầu hạ.” Sờ sờ da thịt bóng loáng, Lang Nguyên nướng mày mở miệng.

“Không liên quan đến người.” Đột nhiên bình tĩnh, hần cảm thấy Lang Nguyên đoán ra thân phận mình.

“Cũng thật đẹp, ở Hồ tộc cũng nhất định là...”

Loáng thoáng nhớ mình đã nghe qua cái tên Kim Ngọc này, nhưng lại không nhớ ra. Lang Nguyên âm thầm hồi tưởng, nhưng cuối cùng cũng không có kết quả.

“Người nói bấy bọ gì đó, là ta chỉ là hồ ly bình thường trong Hồ tộc thôi.” Ánh mắt có chút bối rối, vội vàng cúi đầu che giấu.

Âm thầm cắn răng, tuyệt đối không thể cho y thân phận thật của mình, nhưng bây giờ làm sao thuyết phục y đây?

“Như vậy hả...” Cũng không suy nghĩ nhiều, mỹ nhân trong ngực, y cũng không có thời gian suy nghĩ vấn đề.

Thấy y không truy vấn tiếp, Kim Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm, ghé vào vai y, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lang Nguyên chụm hai tay vốc nước trong thủy đàm rưới lên người hần, bọt nước trong suốt chảy dọc theo tấm lưng xinh đẹp xuống hông, Lang Nguyên nhìn thấy cảnh đó hỏa dục cũng bùng phát, bàn tay to thuận thể trượt xuống.

“Người làm gì?” Tay Lang Nguyên mò tới hông hần, mắt vàng trừng lớn hung ác.

“Đương nhiên là lấy thứ kia ra khỏi người cưng, cưng không muốn đau bụng chứ hả?” Thân mật vỗ vỗ hông hần, tiếp tục vuốt ve xuống phía dưới.

“Ta tự làm!” Mặt ngọc đỏ như trái cà chua, hần hiểu rõ ý của Lang Nguyên.

Mới vừa rồi, cái thứ kia không ngừng chảy dọc theo đùi hần, chỉ là hần xấu hổ không nói thôi.

“Cũng đúng còn không được, còn muốn tự làm?”

“Ta...” Bị nói trúng tim đen, Kim Ngọc không biết nói gì.

Nếu đi được, hần còn ở đây để y ôm sao, nghĩ mình đã bị y chiếm hết tiện nghi rồi, cũng không cần để bụng làm gì.

Mãi mê suy tính, Lang Nguyên đã thâm nhập hậu huyết, hai ngón tay đi vào dò xét, chậm rãi gỡ gỡ bên trong...

Tiểu huyết sưng đỏ lộ ra, ngậm lấy hai ngón tay y, cảm giác chật hẹp lại ướt ướt làm Lang Nguyên đỏ mắt, trái cấm ở cổ lên xuống liên tục, dục hỏa càng hùng hực.

Không lâu sau, chất lỏng màu trắng nhều xuống nước, hần cảm thấy bụng dưới nhẹ đi, lập tức ý thức được đó là thứ gì, chợt đỏ mặt, hai tay bầu chặt vai Lang Nguyên, không dám ngăn đầu lên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cưng kẹp ta chặt quá.” Liếm liếm vành tai hần, Lang Nguyên than thở.

Tốt quá, bé không bị thương, chỉ có chút sưng đỏ thôi, không nghĩ tới Tiểu Ngọc Ngọc lợi hại như vậy, lần đầu cũng không bị thương!

“A, người...” Ý thức còn chưa kịp quay về, hần đã thét một tiếng chói tai.

Chỉ cảm thấy trên lưng bị đè nặng, sau huyết lại bị nong đầy, bên tai ngoài tiếng thở dốc nặng nề của Lang Nguyên, cũng chỉ có tiếng thác nước ào ào tuôn... Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

“Tiểu Ngọc Ngọc, cứng quá mê người, ta thật sự không nhịn được rồi.” Đầu đầy mồ hôi, Lang Nguyên cố gắng bình tĩnh, nhưng trước sau cũng không tỉnh táo nổi.

Mượn dòng nước lạnh băng ở thủy đàm, rất dễ dàng tiến vào thân thể Kim Ngọc, hưởng thụ cảm giác chặt nít ngậy ngất đó...

“Buông ta ra...” Kim Ngọc phản kháng, nhưng bởi vì Lang Nguyên đâm từ phía sau, hai tay vùng đánh thế nào cũng không đánh tới.

“Không buông, nhất định không buông, ta vĩnh viễn cũng không buông tha cưng!” Lang Nguyên lắc đầu, gầm một tiếng.

Hổ căn tráng kiện lại ấn sâu thêm vào người hắn, tiểu huyết vừa ném trái truyền đến kích thích không nói nên lời.

“Người... A...” Rên rỉ một tiếng, hai tay bắt lực quờ quạng, nhưng phía trước toàn là khoảng không trống trải.

Điểm mẫn cảm trong cơ thể liên tục bị đụng chạm, tiếng mắng chửi hóa thành rên rỉ kích tình, hắn cũng không biết vì sao mình không cách nào cự tuyệt sự đụng chạm của Lang Nguyên.

Đáng sợ nhất là theo từng chuyển động của hổ căn, hạ thân cũng chậm chậm có phản ứng, dĩ nhiên bị Lang Nguyên thấy được, bàn tay to đuổi tới, nắm ngọc hành hắn.

“Tiểu Ngọc Ngọc...” Lang Nguyên không kiềm chế được gầm một tiếng trầm thấp, mãnh liệt đưa đẩy theo đuối cảm giác ẩm áp dưới thân.

Dưới sự chuyển động kịch liệt của Lang Nguyên, chất dịch màu trắng chưa kịp lấy ra hết nay lại chảy dọc hai chân, dính đầy bụng Lang Nguyên.

“Ồ...” Tiểu huyết mãnh liệt co rút lại, ngọc hành thanh tú được bàn tay đầy vết chai của Lang Nguyên xoa bóp đến ngẩng cao đầu.

“Tiểu Ngọc Ngọc, la lên đi, ta thích nghe cưng rên rỉ.” Miệng rộng hé ra, cắn cái cổ bóng loáng phía sau, lại mút lại liếm, khiến hắn nhịn không được run rẩy điên cuồng.

“A... Ừm... Ừm...”

Hắn không kiềm chế được tiếng rên rỉ làm cho Lang Nguyên đang bị *** thiêu đốt càng thêm nóng cháy, Lang Nguyên ôm thân thể đang lắc lư điên cuồng theo nhịp đưa đẩy, trong miệng phát ra tiếng thở dốc trầm thấp.

Đột nhiên, Lang Nguyên gầm như dã thú, toàn thân co giật, hổ căn to lớn bắn đầy trọc dịch vào bích tràng mẫn cảm, tiểu huyết vô thức co rút lại, xiết Lang Nguyên chặt đến mức y thiếu chút nữa lại cứng lên.

Tình sự trôi qua, Lang Nguyên lại bá đạo ôm hắn vào lòng thật lâu không muốn buông ra...

Kim Ngọc đã mệt đến không động thất lưng nổi, đừng nói đẩy Lang Nguyên ra, miễn cưỡng giương mắt nhìn mặt trời vừa ló dạng, lập tức tựa vào vai Lang Nguyên ngủ thiếp đi.

Lang Nguyên lẳng lặng nhìn chăm chú Kim Ngọc gối đầu trên vai y ngủ say sưa ——

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên y có cảm giác rung động khó tả đối với một nam tử, hơn nữa nam tử này lại bất đồng tộc, nhớ tới giây phút đêm qua chứng kiến Kim Ngọc trong thủy đàm, thiếu chút nữa quên hô hấp.

Đôi mắt câu hồn người a! Kim quang bắn ra bốn phía, chói mắt như lưu ly quang, đến mức khiến y ngơ ngẩn, rốt cuộc không thể dời mắt đi nơi khác nữa.

Khi Kim Ngọc dùng cặp mắt mê người kia trừng y, y cảm thấy trái tim mình ngừng đập...

Đêm qua y bị hắn làm cho mê muội, không còn là chính mình, làm ra hành động cường bức hắn, đối với một kẻ chinh chiến qua vô số nữ nhân như y, có thể đây là lần đầu tiên.

** ** *

Đỡ vàng trán căng đau đớn, Kim Ngọc nhú mày, chậm rãi mở mắt, nhìn bốn phía, không khỏi ngây dại.

Mình đang ở trong một cung điện cực kỳ hoa lệ, giường lớn màu vàng sáng mình đang nằm, đủ chỗ cho mấy người nô đùa cũng không thiếu.

Ngẩng đầu nhìn lại, giữa điện có một cây trụ rất lớn ở giữa hồ nước, một đôi mắt hổ lộ ra chiếm cứ phía trên, đầu hổ đang phun nước, đuôi hổ đâm thẳng lên đỉnh điện, khí phái phi phàm.

Đột nhiên, một trận gió lạnh thổi qua, chỉ cảm thấy trên người có cảm giác lạnh, kéo kéo cái chăn lụa mỏng, nhích sát vào trong giường.

“Ta đang ở nơi nào?” Nhìn bốn phía xa lạ, hần há to miệng.

Đêm qua, hần không phải ở trong thủy đàm bị...

Chẳng lẽ mình đang nằm mơ?

Cúi đầu nhìn giữa hai chân mình, những dấu vết màu xanh tím vẫn chưa tan, cảm giác không thoải mái trong cơ thể đã chứng minh, chuyện đêm qua không phải là một giấc mộng!

Nam tử Hồ tộc lừa gạt mình, thật sự tồn tại...

Đáng chết, y ở nơi nào, nếu hần không hảo hảo giáo huấn y, hần sẽ không là Kim Hồ!

Miễn cưỡng xuống giường, nhưng dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té lăn trên đất, thất lực như gãy đôi, nơi xấu hổ giữa hai chân kia mơ hồ còn đau, hần cắn chặt răng tiến lên hai bước, mới phát hiện trên người không có một mảnh vải che thân, vội vàng lui trở về.

Tìm hồi lâu, tòa cung điện bự như vậy mà không có một thứ gì có thể làm quần áo...

Không được, nơi này không nên ở lâu, hần phải sớm trở về, bẩm báo với phụ vương chuyện đám cưới của Lang Vương cùng tiểu đệ.

Bất đắc dĩ, đem chăn mỏng quấn lên người, đang muốn đi ra cửa, lại nghe tiếng bước chân đến gần, hần vội vàng lui trở về.

“Tiểu Ngọc Ngọc, ngủ có ngon giấc không?” Lang Nguyên một thân bạch y đi nhanh đến, khuôn mặt tuấn dật tràn đầy ý cười.

Lang Nguyên hoàn toàn khác ngày hôm trước, tựa như hai người khác nhau...

Mái tóc dài trắng như tuyết được cố định bởi ngọc quan, thân mặc cẩm bào trắng, trên áo ẩn hiện hoa văn chìm, thất lực bằng vàng đính ngọc, trên khuôn mặt tuấn tú như được gọt dũa mang theo một loại khí chất ung dung, miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Lúc ở thủy đàm, phát ra khí thể bá đạo kinh người, loại khí thể này chỉ từng thấy qua trên người phụ vương cùng Lang Vương.

“Người... Người thật ra là ai?” Chỉ Lang Nguyên, mắt vàng trừng lớn. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Trang phục này cũng không giống người bình thường, cả người còn toát ra khí thể phi phàm, có thể có cung điện xa hoa bậc này, không phải quyền thế bình thường!

Có dự cảm không tốt, tựa hồ mình sẽ rất khó ra ngoài...

“Cùng đoán thử xem, đoán trúng có thưởng.” Ngồi xuống bên người, néo néo chớp mũi mướt mà của hần, mắt Hồ tràn đầy nhu tình.

Tiểu Ngọc Ngọc vừa mới tỉnh thật đáng yêu, bộ dáng mơ mơ màng màng thật sự rất mê người a, nếu không phải lo lắng thân thể hần không chịu nổi, thật muốn đè hần hảo hảo ân ái một phen.

“Ta không cần biết ngươi là ai, thả ta ra!”

Nhìn bối sức hình đầu Hồ bên hông y, hơn nữa đêm qua y tự nói mình tên Nguyên, Kim Ngọc đã đoán ra tám chín phần mười, nhưng không dám tùy tiện nói ra.

“Tiểu hồ ly giáo hoạt nga, ta họ Lang...” Thanh âm đột nhiên trầm thấp, mặt tiếp cận lại gần hơn.

“Ngươi quả nhiên là Hồ Vương...” Kinh ngạc há miệng, bị Lang Nguyên bắt được.

“Đừng...” Miệng Lang Nguyên tiến sát lại, ngậm mút hai cánh môi.

“Buông ta ra!”

Kim Ngọc sẽ không để y tùy tiện bậy bạ nữa, mắt vàng chợt lóe, nâng tay đánh một chưởng, Lang Nguyên nhanh chóng bắt được cổ tay hắn, dè ra sau lưng.

“Tiểu Ngọc Ngọc, móng vuốt cứng thật là sắc bén, xem ra phải mài cho cùn đi thôi.” Mạnh mẽ nắm chặt cổ tay, mắt Hồ chăm chú nhìn hắn, ngữ khí mang theo chút bức bối.

Đã là người của y rồi, lại còn không chịu an phận, còn muốn đánh y!

“Cho dù ngươi là Hồ Vương, cũng không thể bức lương vi xướng (*)!” Hận không thể cắn rứt từng miếng thịt trên người y, Kim Ngọc đằng đằng sát khí.

(*) Bức lương vi xướng (): cưỡng bức con gái nhà lành làm kỹ nữ. Ý chỉ bức người khác làm theo ý mình.

Đêm qua bị y chiếm tiện nghi, đó là bởi vì đêm trăng tròn, hắn không tin lúc này mình đánh không lại y!

“Ngươi thật là to gan, biết thân phận bổn vương, còn dám đánh bổn vương, hảo dũng khí nga.” Dè dặt hắn trên giường, Lang Nguyên cười trên lưng, cổ cầm bào.

Y thấy Kim Ngọc thật sự là ngu ngốc một cách đáng yêu, biết rõ không phải là đối thủ của mình, còn muốn liều mạng, nếu hắn tự dể thương mình, thì hắn đau hay y đau chứ.

“Ngươi muốn làm gì!” Vừa sợ vừa giận, thắt lưng đau nhức bị gắt gao ngăn chặn, ngay cả cơ hội xoay người cũng không có.

“Bổn vương thương hương tiếc ngọc, mà cứng hết lần này đến lần khác chọc giận bổn vương, bây giờ bổn vương đòi lại một chưởng đêm qua.”

Chỉ trong nháy mắt, Lang Nguyên thoát toàn bộ quần áo, trở Kim Ngọc nằm ngửa, cầm hổ căn nóng bỏng đâm đâm xông thẳng, có xu hướng đi sâu vào trong.

Nhìn hắn không biết trời cao đất rộng, bình tĩnh không có nghĩa là bỏ qua, không ngại dọa hắn một phen, xem hắn có phục hay không!

“Nếu ngươi dám tiến vào, ta nhất định chặt đứt nghiệt căn của ngươi!” Khuôn mặt nhợt nhạt chuyển sang tái mét, nhìn hổ căn hung tợn to lớn trước mắt, đến đồng tử cũng muốn co rụt lại.

“Đừng vội, bổn vương sẽ làm cứng cậu ta.” Nhếch môi cười, Lang Nguyên lộ vẻ cao thâm khó lường.

Thấy mặt hắn hoảng sợ đến đáng thương, biết mình dùng đúng kế sách rồi, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Lang Nguyên nhớ tới thứ mà ngự y vừa giao cho y, lật đặt ngồi dậy, lục lọi đồng quần áo ngổn ngang trên mặt đất.

Kim Ngọc thấy thời cơ đến, cũng không lo nhiều như vậy, nhảy lên, bỏ luôn chặn mỏm, chạy ra cửa đại điện.

“Tiểu Ngọc Ngọc, xem cứng trốn đi đâu!”

Bạch quang rực cháy, đại môn trước mặt đột nhiên biến mất, biến thành vách tường vững chắc——

Vuốt vuốt hai mắt, vách tường vẫn hiện ra trước mắt, hắn không từ bỏ ý định vùng chưởng đánh vào tường, cố gắng khoét một lỗ trên đó, đáng tiếc là tất cả lực đạo đánh tới cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Cuối cùng, hắn kiệt sức tựa vào tường, thở dốc, cả người mất hết sức lực, hai chân nhịn không được bắt đầu run rẩy.

“Tiểu Ngọc Ngọc, còn muốn chạy trốn sao?” Bàn tay to đuổi ra, đem hắn kéo vào trong lòng, nâng cầm hắn chặt vẫn.

Thì ra, hắn một lòng muốn rời khỏi mình, nghĩ tới đây, trái tim y như bị bóp nghẹn, thống khổ vạn phần.

Mình có gì không tốt chứ, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn quyền thế có quyền thế, có chỗ nào không xứng với hắn, tại sao hắn chỉ muốn chạy trốn? !

Chẳng lẽ hắn đã có tình nhân? Nóng lòng muốn đi kiểm tên kia?

Vừa nghĩ đến Kim Ngọc đã có tình nhân, tâm tình bạo phát không thể kiềm chế, tức giận muốn giết người!

Nghĩ lại nghĩ, cũng không đúng, Tiểu Ngọc Ngọc thanh thuần như thế, tuyệt đối không giống người đã trải tình...

Gỡ được tảng đá đè nặng trong lòng, chỉ cần Tiểu Ngọc Ngọc không thích người khác, y chắc chắn có thể làm hắn thích mình!

“Người thân là Hồ Vương, lại đi cưỡng ép ta, thật sự là hèn hạ vô sỉ!” Trừng mắt, hai con ngươi như lửa thiêu, lửa giận cao tận trời.

“Ai... Bổng vương cũng không muốn như vậy, thật sự lần đầu tiên gặp đã bị cứng mê hoặc, cứng đờng trừng bổng vương, bổng vương buông cứng ra là được.” Bị mất vàng trừng, tất cả oán giận hồi nãy cũng bay mất tiêu.

Chủ ý của y cũng không phải như thế, chỉ là thấy hắn một mực muốn chạy trốn, không nhịn được phát hỏa, chỉ cần hắn từ bỏ ý định đó, y sẽ dùng cả đời này chăm sóc bảo hộ hắn.

“Cái gì mê với không mê, chẳng lẽ ta câu dẫn người?” Liếc mắt xem thường, lạnh lùng liếc xéo y, lửa giận còn không có thói lui.

Mình không có nhờ y giúp mình phát tiết dục vọng, mà y lợi dụng cơ hội cật kiện mặt tịnh mình, bây giờ còn buông lời châm chọc.

“Sao cứng lại không câu dẫn bổng vương, cứng để lộ ngọc thể trong nước như thế, bổng vương chỉ nhìn đã...” Không nghĩ tới mình nói hở miệng, Lang Nguyên vội vàng ngậm miệng.

Nếu Tiểu Ngọc Ngọc biết mình chỉ cần nhìn hắn, đã điên cuồng bắn một đồng máu mũi, tám phần sẽ cười nhạo y là quỷ háo sắc a!

Thật ngại quá, post trễ như vậy, vì hum nay ta bệnh, đến h mới lết lên máy đc ;___;

Ta từ trc tới h hèm có đòi com chi cả :”> Mah từ hồi post truyện tới h, chap nào cũng có com :”> Mah có cả mí em đang thi đh cũng com, mọi ng làm ta rất cảm động :”> Ta cũng hok giỏi ăn nói chi, nên ta chỉ rep mí câu thắc mắc hay sửa lỗi thoải nha, còn lại ta nghĩ nên tận dụng thời gian để mần chap mới cho mọi ng nhá X”D~ Dù ta ko thể rep từng com, nhưng mọi ng yên tâm là ta có đọc tất cả, ko sót cái nào cả X”D~

Chúc mừng các em đã hoàn tất kì thi đh năm nay nhá X”D~ Coi nào, dù thế nào, mình cũng đã cố gắng hết sức rồi, ta tin rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp thoải X”}

~~Chunee Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

“Đã đã cái gì? Ta và ngươi đều là nam tử, có cái gì đẹp mắt chứ?” Khuôn mặt đỏ như ráng chiều, Kim Ngọc dùng mấy lời hung dữ để che đi ngượng ngùng.

Hoàn toàn do nhất thời mất cảnh giác, không phát hiện Lang Nguyên theo dõi hần, nghĩ tới bộ dạng chật vật của mình đều lọt vào mắt Lang Nguyên, không khỏi vừa tức vừa giận.

“Thân thể của cưng thật đẹp a, không giống bốn vương lớn lên thô thủ thô cước, cưng không những có khuôn mặt tuần tú, hơn nữa da thịt nõn nà, vô cùng mịn màng, bốn vương cực kì yêu thân thể xinh đẹp của cưng nga.” Hôn lên bàn tay phải của hần, trong mắt Lang Nguyên tràn đầy mê say.

Mỗi một lần thấy Kim Ngọc, y đều bị tuyệt thế dung mạo này khuynh đảo tâm hồn...

Nói cũng kỳ quái, nam nữ xinh đẹp xuất chúng y thấy qua không ít, nhưng chỉ si tình một mình Kim Ngọc, chỉ trong chốc lát không gặp, y đã nhớ nhung không nguôi.

Cho nên, mới vừa xử lý hết công sự, liền vội vã chạy trở về, chỉ vì muốn nhìn thấy khuôn mặt hần.

“Nói đi nói lại, người chỉ là thích dáng vẻ của ta thôi, ngày tháng sau này ta cũng như hoa tàn héo úa, người không nên chấp mê không tỉnh.” Giật ra khỏi tay y, Kim Ngọc tức giận đứng lên, đi vào trong điện.

Xem ra Lang Nguyên sẽ không dễ dàng để mình rời đi, lúc này hần đã biết rõ ràng Lang Nguyên chính là Hồ Vương, chỉ cần không bị Lang Nguyên tra ra thân phận, chờ y mất cảnh giác, mình trốn đi cũng không muộn.

Xác định xong kế hoạch, cũng không còn bối rối, chỉ mong Lang Nguyên sớm biến mất, mình cũng nhanh rời đi nơi này.

“Lời ấy sai rồi, bốn vương đúng là rất thích dáng vẻ của cưng, nhưng bốn vương càng yêu thương tâm địa thiện lương của cưng.” Lòng bàn tay nóng bỏng xoa xoa ngực hần, nóng quá nóng quá a.

Y đội lốt Đổng Đồ Tử (*) sao?

(*) Đổng Đồ Tử (): Ông bị Tống Ngọc (1 trong tứ đại mỹ nam) hãm hại, khiến Sở Vương gán cho ông là kẻ háo sắc, từ đó về sau, đây là từ dành để chỉ 'kẻ háo sắc'. Xem chi tiết tại đây

Y thích sự thiện lương của hần, không màng安危 của mình giúp đỡ người trong hiểm cảnh, ngăn cản âm mưu của Phong Nhị nương.

Nếu không có hần, chỉ sợ y đã sớm bị Phong Nhị nương hút thành Hồ khô, cho dù y là Hồ Vương, cũng không chắc chắn có may mắn thoát khỏi, nghĩ tới điểm này, y nhất định sẽ không buông tay.

“Cho dù người thích ta, cũng không thể lợi dụng lúc người gặp nạn mà...” Không ngờ mình nói ra mấy lời này, Kim Ngọc cúi đầu thì thào.

“Mỹ nhân trong lòng, bốn vương không động tâm còn là nam nhân sao?” Thấy hần bớt giận, nhân cơ hội nhéo nhéo hồng quả trước ngực, Lang Nguyên cất tiếng cười to.

“Chúng ta đều là nam tử, có cái gì tốt chứ, buông ra.” Lạnh mặt, hất ra bàn tay hư hỏng của Lang Nguyên.

Tên này tuy có ba phần nhan sắc, thêm tướng mạo đường đường, không ngờ lại là một tên đại sắc phiêu (*)!

(*) Đại sắc phiêu (): phiêu () = phiêu thai. Nôm na có thể hiểu là háo sắc từ trong trứng =))))))

~“Bốn vương chỉ thích ôm cưng, khi ôm cưng tâm tình ta đặc biệt tốt.” Dứt khoát đem hần ôm gọn vào lòng, tay chân cũng không đứng đảnh, khiến cho mặt Kim Ngọc hiện đầy hắc tuyến.

“Vương Thượng, Hồ tộc tộc trưởng tới.” Ngoài điện đột nhiên truyền đến thông báo, Lang Nguyên thu lại ý cười, nhưng không buông Kim Ngọc ra.

“Người ra trước chiêu đãi hần cẩn thận, bốn vương lập tức tới ngay.” Mày rậm nhíu lại.

“Tuân lệnh, Vương thượng.”

Kim Ngọc toàn thân cứng ngắc, tay chân phát lạnh, hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa muốn bất tỉnh.

Phụ vương sao lại đến Hồ tộc?

Nếu như bị phụ vương thấy bộ dáng này, hậu quả thật không tưởng nổi...

“Tiểu Ngọc Ngọc, cứng sao vậy?” Phát hiện bất thường, Lang Nguyên nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt hần.
“Không... Không có gì, ta mệt, muốn nghỉ ngơi.” Vội vàng nằm xuống, trở mình hướng mặt vào trong, không cho Lang Nguyên thấy vẻ mặt mình.

“Hảo, hảo, cứng ngủ ngoan, bốn vương đi một chút sẽ trở lại.” Đảo mắt đã mặc xong cẩm y.

Trước khi đi, cẩn thận đắp chăn cho hần, thấy hần không kháng cự, Lang Nguyên cười đến rạng rỡ xuân phong.

Mặc kệ y, ước gì y lập tức biến phất đi, Kim Ngọc kéo chặt chăn mỏng, đưa lưng về phía y.

Lang Nguyên vừa rời đi, hần lập tức bò lên, nhưng phát hiện cửa đại điện vẫn là một bức tường như cũ, buồn bực không thôi, hần dứt khoát nằm xuống ngủ, dưỡng thần, suy tính cách đối phó Lang Nguyên sau.

** ** *

Lang Nguyên trở về, nhìn Kim Ngọc ngoan ngoãn ngủ say trên giường lớn, đôi mắt Hổ cười đến tỏa sáng.

Lạnh tay lẹ chân mò lên giường nằm, ôm trọn thân hình mềm mại thơm mát, Kim Ngọc say giấc nồng, chỉ nhấp nháy môi phát ra vài tiếng vô nghĩa, giây giụa vài cái, mới an tĩnh lại.

Thân thể bóng loáng như ngọc giấu dưới lớp chăn mỏng, mới ôm chốc lát, Lang Nguyên nhẫn nại không được bắt đầu cởi bỏ cẩm y, lỏa thể ôm nhau.

Làn da màu đồng khỏe mạnh tôn lên da thịt trắng nõn mềm mại, một đen một trắng, tương phản nhưng hòa hợp.

Lần này, y không quên được cao, mở tiểu hạp hoa văn màu trắng, tỏa ra hương bạc hà phảng phất trong không gian, màu xanh biếc.

Mọi ng nhớ vào xem chuyện về ông Đăng Đồ Tử nhá (link) Ông là một vd điển hình của việc ng ngay bị miệng lưỡi gian manh hãm hại, phải mang tiếng xấu muôn đời >3 Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Nhẹ nhàng vén tấm chăn mỏng trên lưng Kim Ngọc, chậm rãi tách hai chân hần ra, đưa một ngón tay vào dò xét tiểu huyệt, cẩn thận đẩy vào.

“Ừm... Người làm gì?” Hai mắt còn chưa mở hết đã cảm thấy lạnh lẽo ở hạ thân, mảy nhíu lại.

“Thoa thuốc cho cứng a, nơi này có chút sưng.” Thấy hần tỉnh lại, y tách chân hần ra càng lớn, ngón tay nơi đó vẽ loạn.

Ầm ——

Kim Ngọc toàn thân đỏ như con tôm luộc, thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, lại bị Lang Nguyên mạnh mẽ đè xuống.

“Đừng lộn xộn, còn có nơi chưa có thoa được a.” Vỗ vỗ mông hần, kéo ngón tay ra một chút rồi đẩy sâu vào.

Bởi vì được cao trơn trượt, ngón tay dễ dàng tiến vào, vô tình chạm vào một chỗ làm toàn thân hần run rẩy, thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng.

“Người... Người nói gì với Hồ Vương?” Cẩn môi dưới, Kim Ngọc cố gắng nói chuyện để phân tán lực chú ý.

Hần có thể cảm nhận rõ ràng từng động đậy của ngón tay kia, rõ ràng không mang theo bất cứ ý tứ tình sắc gì, nhưng trái tim hần hết lần này tới lần khác không nhịn được mà đập loạn điên cuồng.

Đồng thời, hần lo lắng phụ vương biết hần ở chỗ này, trong lòng không yên, vô cùng bất an.

“Được rồi, cũng cũng là Hồ tộc, đáng lẽ vừa rồi nên mang cũng gặp Hồ Vương, cũng tốt...” Lang Nguyên thoáng dừng động tác, như nhớ tới cái gì.

Ý định của Lang Nguyên rất rõ ràng, y muốn cho Kim Ngọc gặp Hồ Vương, y sẽ chính thức hướng Hồ Vương cầu hôn, tin rằng Hồ Vương sẽ không cự tuyệt chuyện này.

“Không cần, không cần, ta chỉ vốn là tiểu hồ ly trong Hồ tộc, làm sao có tư cách diện kiến Hồ Vương vĩ đại chứ.” Làm sao hắn dám đi gặp phụ vương a, Kim Ngọc lắc đầu.

“Coi chừng khẩn trương kìa, được rồi, không gặp thì không gặp, hơn nữa Hồ Vương đến để cầu thân nữ nhi, bốn vương cũng không muốn lấy nữ nhi của hắn.” Sờ sờ mái tóc vàng, Lang Nguyên không nhịn được cười ra tiếng.

Hồ Vương chuyển này đi có mục đích rõ ràng, chính là hy vọng y lấy Ngân Hồ, nhưng y đã bị tiểu hồ ly trước mắt mê hoặc đến thần hồn điên đảo, làm gì còn tâm tình đi lấy Ngân Hồ gì chứ.

“Cầu thân?” Mắt vàng chớp rồi lại chớp, hồn du thiên ngoại.

Phụ vương không phải phái hắn đi Lang tộc cầu thân, sao tự mình cùng Hồ Vương cầu thân?

Chẳng lẽ, phụ vương đã biết chuyện của Lang Vương cùng tiểu đệ?

Không được, hắn phải được sớm trở về, hỏi cho rõ ràng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!

“Đúng vậy, bốn vương đã có người trong lòng, sao có thể lấy một Hồ nữ chưa từng gặp mặt cơ chứ!” Thấy hắn thất thần, Lang Nguyên tăng lực đạo ngón tay, chẳng mấy chốc đã có tới ba ngón tay chôn sâu trong cơ thể hắn.

Tiểu hồ ly không phải thăm mền Ngân Hồ chứ?

Nghĩ đến khả năng này, tâm như phát hỏa, ngón tay nhắm ngay điểm chết người kia ấn thật mạnh vào.

“A...” Hét lớn một tiếng, phục hồi tinh thần, chứng kiến vẻ mặt Lang Nguyên cười quái dị.

“Tiểu Ngọc Ngọc, thoải mái không?” Bích lục được cao đồ đẩy tiểu huyết, ngửi thấy hương thơm mê người, Lang Nguyên vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng.

“Ồ...”

Hốc mắt đỏ lên, khuôn mặt tuần tú của Kim Ngọc đỏ như ráng chiều, đôi môi đỏ mọng run rẩy, mơ hồ nghe thấy tiếng rên rỉ.

Đảo mắt, hai chân thon dài bị nâng lên cao, lộ ra tiểu huyết hồng nhạt, hé ra hợp lại, tùy ý ngón tay tiến tiến xuất xuất.

“Tiểu Ngọc Ngọc, muốn bốn vương không?” Mạnh liệt rút tay ra, Lang Nguyên chồm người tới, liếm đi mấy hạt mồ hôi đọng trên hắn.

“Không nên...” Sau huyết vừa tê dại vừa ngứa ngáy, thậm chí không ổn, trong được cao quái quỷ kia có cái gì.

“Không nên sao? Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới không có nói vậy nha.” Hai ngón tay tách tiểu huyết, mị thị phần hồng dính đầy bích lục được cao lập tức phơi bày trước mặt hắn, xinh đẹp không tưởng.

“A...” Hít một hơi lạnh khí, khí lực khép lại hai chân cũng không có, lửa nóng hừng hực thiêu đốt cơ thể, so với lúc phát tình đêm trăng rằm còn mãnh liệt hơn.

“Hỏi chừng một lần nữa, muốn bốn vương không?” Căng mở tiểu huyết, hổ căn nắn ná ngoài cửa động, chậm chậm đẩy vào.

Không nghĩ tới ý chí Kim Ngọc kiên cường như thế. Vừa hồi cung y đã truyền ngự y đến đưa được trị thương, ngự y dâng lên hạp vương kia, nói rõ được không những chữa thương còn có công dụng thúc tình. Trong lòng y hoàn toàn chỉ muốn chinh phục Kim Ngọc.

Y biết, trái tim Kim Ngọc còn chưa thuộc về mình...

Mặc dù, y đã rất kiên nhẫn, nhưng y vốn là Hổ Vương, không muốn suốt ngày phán đoán tâm tình cũng không muốn suốt ngày thấp thỏm lo lắng người trong lòng chạy mất, cho nên phải làm cho Kim Ngọc vĩnh viễn không rời khỏi y!

“Người thật hèn hạ...” Nói không thành tiếng, mồ hôi hột không ngừng rơi xuống, giường chiếu ướt một mảng lớn.

Bằng giá xen lẫn nhiệt hỏa, bản thân muốn đến sắp chết, nhưng thần trí lại phi thường thanh tỉnh, có thể cảm nhận được mỗi một động tác rất nhỏ của Lang Nguyên.

“Hèn hạ đều là vì cứng, nếu cứng không muốn chạy, bốn vương sao phải dùng tới hạ sách này? !” Cố gắng nhẫn nhịn, mồ hôi sớm đã ướt đầm lưng Lang Nguyên, y không nhịn được gầm lên.

Y chưa bao giờ muốn thứ gì mãnh liệt như thế, cho dù dùng hết thủ đoạn, y cũng nhất định khóa Kim Ngọc lại bên người!

“...” Chỉ nghe tiếng hắt thở dốc nặng nề.

“Quên đi, cho dù chinh phục không được lòng cứng, bốn vương cũng muốn chinh phục thân thể cứng, cả đời này cứng đừng nghĩ đến việc có thể rời khỏi bốn vương!” Lang Nguyên cắn chặt răng, một tiếng rống làm tinh thần hăng hái thêm, hổ căn đâm thẳng vào tiểu huyết.

“A...” Thân thể lập tức bị lấp đầy, hổ căn thuận lợi chạy vào.

Tiểu huyết chặt khít ẩm ướt nuốt gọn hổ căn to lớn, xiết chặt không kẽ hở...

“Trong cơ thể cứng nóng quá...” Nhờ được cao bồi trơn, mỗi một lần đẩy vào đều đâm tới chỗ sâu nhất.

“Hô...”

Trong miệng không ngừng phun nhiệt khí, hắc nghĩ mình sắp tan chảy rồi, nhưng không cách nào ngăn cản Lang Nguyên tiến công, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Hắc đầu hàng, thân thể đã ném qua *** hoàn toàn phản bội ý chí hắc, giờ cờ trắng đầu hàng người tiến quân xâm chiếm mình.

Lúc này, Lang Nguyên rút lại tay đang nâng đùi hắc, rồi chậm rãi lùi ra xa, hắc chủ động chồm dậy, tách chân ra, ngồi xuống ngang người Lang Nguyên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cứng thật là nhiệt tình.”

Cắm liếm cần cổ xinh đẹp, lưu lại một chuỗi dấu hôn ẩm ướt trước ngực, nhưng thủy chung không ôm hắc.

Y càng như thế, Kim Ngọc lại quần càng chặt, hắc bị dục vọng chi phối, vô thức trườn tới, đòi hỏi càng nhiều.

Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

“Ồ...” Hắc không biết nên làm gì, thân thể luôn cảm thấy trống rỗng.

Mái tóc vàng mềm mượt ướt đầm dính bệt lên lưng hắc, bàn tay to màu đồng xoa nắn cặp mông vừa tròn vừa vênh, chỉ chút hồng ngân

Lang Nguyên hôn đôi môi đỏ mọng, thì thầm bên tai hắc: “Chân mở lớn một chút, thắt lưng xoay nhiều một chút...”

“A...” Kim Ngọc khẽ kêu một tiếng, hai tay gắt gao ôm vai y.

“Thật ngoan, thưởng cho cứng một nụ hôn.” Sờ chổ kết hợp, cảm giác tiểu huyết ẩm áp xiết chặt cự vật, mắt hắc tỏa sáng.

Tiểu Ngọc Ngọc khó khi nào chủ động như thế, mặc dù mượn được cao, nhưng ngay lúc này Tiểu Ngọc Ngọc thật sự là quá mỹ diệu, chưa gì đã làm y muốn tiết ra rồi.

Kim Ngọc thở dốc, cảm giác cự vật trong cơ thể mình lại to thêm vài phần, nhịn không được rên rỉ: “Trưởng quá... A...”

“Bây giờ tự cương di chuyển đi.” Liềm vành tai hồng nhạt, Lang Nguyên cười gian trá.

Kim Ngọc mê man mở mắt, khoe mắt đỏ ẩm ướt, vì kích tình mà toàn thân chuyển hồng tuần mĩ khiến người khác nín thở, thiếu chút nữa làm Lang Nguyên ngừng thở.

“...” Hắn không nghe được y đang nói cái gì, không hiểu sao tự mình cứng ngắc ngồi lên người y.

“Nâng eo lên, tự mình động động đi.” Lang Nguyên khàn khàn hướng dẫn, bàn tay to khỏe vuốt ve khuôn ngực hắn, ngón tay khiêu khích niết niết hồng quả.

“A...” Trong cơ thể như hỏa thiêu, Kim Ngọc bị lửa đốt đến quên cả ngược ngừng, thỏa mãn thân mình trên người y.

Mỗi lần chuyển động hắn đều không nhịn được phát ra tiếng trên rỉ khiến người ta đỏ mặt, hai chân cũng sớm kẹp chặt hông rắn chắc của Lang Nguyên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cương thật giỏi!” Lang Nguyên không nhịn được lên tiếng khen ngợi, bàn tay vẫn tiếp tục xoa bóp cặp mông tròn, làm cho mỗi lần động càng đi vào sâu hơn.

“Ta không được...” Mười ngón bầu chặt lưng Lang Nguyên, để lại vài vết máu.

Thắt lưng muốn gãy ra, không thể động dậy nữa, nhưng sau huyết vẫn vừa đói khát vừa ngứa ngáy, khẩn thiết muốn có cái gì to lớn đến nhét vào...

“Sao lại không được? Bồn vương thấy cương rất sung mãn a.” Cẩn rằng, Lang Nguyên cũng không ngại mấy vết thương còn con sau lưng.

Không cần nhìn cũng biết trên lưng bị thương, nhưng mà do Tiểu Ngọc Ngọc nên y chẳng để tâm!

Nhìn hắn một thở hồng hộc, lỗ mồ hôi, biết hắn cũng đã hết sức.

“Quên đi, để bồn vương đến.” Ngẫu nhiên môi đỏ mọng của hắn.

Lang Nguyên đưa hắn trở mình xoay người, để hắn nằm đối diện với mình, một lần nữa tiến vào tiểu huyết mất hồn kia, y thỏa mãn thở ra.

Tiểu huyết liều mạng cắn chặt hổ căn, như một thực thể sống mút mát hổ căn.

“Hả... Không nên đụng nơi đó...” Mắt vàng híp lại, thân thể lắc lư theo mỗi lần luật động, điểm mẫn cảm trong cơ thể liên tục bị động chạm.

Lang Nguyên không để ý đến kháng nghị kia, ngược lại quất xuyên càng cuồng loạn, đưa hắn chìm trong bể tình.

Mà hắn, chỉ có thể nâng mông lên cao, tiếp nhận từng cú va chạm mãnh liệt của Lang Nguyên.

“A... Ừm... A...” Rên rỉ không ngừng từ miệng tràn ra, khuôn mặt xinh đẹp đỏ như ráng chiều.

Hắn nhắm hai mắt, cắn môi dưới, hai tay nắm chặt màn giường, đón lấy từng đợt quất xuyên của Lang Nguyên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, gọi ta Nguyên.” Hôn tẩm lưng dầm mồ hôi, Lang Nguyên cẩn rằng thì thảo bên lỗ tai hắn.

“A... Nguyên...” Hắn nhịn không được gào lớn, vô thức đưa thân thể phối hợp với Lang Nguyên.

Lang Nguyên ôm thắt lưng hắn, đem một cổ chất lỏng nóng cháy bắn thật sâu trong tiểu huyết, ôm hắn thở dốc.

Hắn không nhịn được thét chói tai, ngọc hành cũng run rẩy theo phun bạch trọc...

** ** *

Đêm nay, hai người không biết kích tình triền miên bao nhiêu lần, đến khi Kim Ngọc uể oải tỉnh lại, mặt trời đã lên đến đỉnh.

Khuyết tay vô ý chạm vào thứ gì đó ấm áp, không cần ngẩng đầu cũng biết là ai...

Mặt đỏ lên, cảm giác căng trướng trong cơ thể làm hắn biết rõ sự tồn tại của hổ căn nơi đó, hắn nhẹ nhàng động cái mông, lập tức không dám di chuyển nữa, cự vật chôn sâu trong cơ thể hắn tựa hồ lại dần dần thức tỉnh.

“Tiểu Ngọc Ngọc, muốn ngồi dậy sao?” Lang Nguyên nằm kế bên sớm đã tỉnh lại thu hồi ánh mắt si mê, vuốt ve gương mặt non mịn của hắn.

“Ồ...” Rên rỉ một tiếng, cắn chặt môi dưới, hắn cảm thấy rất rõ hổ căn lại trướng lớn lên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cương kẹp bốn vương chặt quá.” Huých thất lưng lên, quả nhiên như dự đoán, liền nghe thấy tiếng rên rỉ sung sướng của Kim Ngọc.

“A a...” Nhịn không được kẹp chặt hai chân, thất lưng run rẩy không ngừng.

“Tiểu Ngọc Ngọc, quá sung sướng, bốn vương bị cương mê chết rồi...” Sợ đả thương đến hắn, lưng tung đong đưa vài cái liền bắn.

Rút ra hổ căn tím đỏ, mang theo dòng tinh trắng, tiểu huyết đỏ chót phát ra tiếng ‘ba’ phảng phất lưu luyến không rời, hé ra khép lại.

.
.

I’m back X”D~ Thật xấu hổ để mọi người chờ lâu như vậy. Quả thật là lực bất tòng tâm, nhưng ta hứa, từ giờ đến lúc kết thúc, sẽ post thật đều đặn, ko ngừng lâu như vậy nữa X”D

~Ta tính post trên tinh thần ‘mỗi ngày 1 niềm vui’ (aka. 1chap/ngày) X”D~ Nhưng mọi ng yên tâm, khúc H ta sẽ post đầy đủ cả đoạn H dù nó kéo dài bao nhiêu chap. Ta ko bao h đi cắt đoạn H. Yên tâm yên tâm!!! X”}~ Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

“...” Đến lúc này, hắn đã không còn khí lực cãi cọ với Lang Nguyên, chất lỏng nóng ẩm theo bắp đùi chảy xuống.

Mặc dù, hắn rất muốn một chương đánh chết tên *** hổ đáng hận này, nhưng lúc này không thể...

Trong cơ thể toàn là uế vật của tên *** hổ, hơn nữa chân tay hắn không còn tí sức lực nào, đừng nói giết chết Lang Nguyên, hiện giờ muốn đứng lên cũng khó.

Lang Nguyên không nói hai lời, cánh tay dài duỗi ra, ôm hắn lên, đi ra ngoài điện.

“Người muốn làm gì?” Một tiếng thét kinh hãi, vội vàng đem mặt vùi vào ngực Lang Nguyên.

“Đương nhiên phải đi tắm a, cương ra không ít mồ hôi, phải hảo hảo tắm tắm a.” Yêu thương hôn trán hắn, ăn đậu hủ no nê xong, tâm tình sung sướng bước nhanh ra ngoài.

“Không nên!” Một quyền đánh lên ngực Lang Nguyên, nhưng lại một chút lực cũng không có, chỉ Lang Nguyên nhột nhột.

Phụ vương còn ở nơi này, nếu như bị phụ vương thấy mình như vậy, làm sao có thể giải thích đây.

Mặc dù, hắn cũng rất muốn tắm rửa, nhưng cân nhắc lại, không đi cũng tốt.

“Không được, nếu không tắm sạch sẽ, cũng sẽ ngã bệnh.” Quả quyết cự tuyệt, một chút ý thương lượng cũng không có.

Đêm qua, lúc kích tình, y nhất thời không kiềm chế để lại không ít uế vật trong cơ thể hần, nếu không lấy ra hết sẽ làm hần khó chịu.

“Không nên, ta không muốn đi ra ngoài!” Nắm chặt vạt áo y, Kim Ngọc giận dữ hét.

“Hảo, hảo, không đi ra thì không đi ra.” Vội vàng trấn an Kim Ngọc, Lang Nguyên nhẹ giọng khuyên nhủ.

Không nghĩ tới Tiểu Ngọc Ngọc thẹn thùng như vậy, đi ra ngoài cũng không dám, quên đi, việc nhỏ thôi mà, kêu thị vệ đem nước nóng đến là được.

“Hồ Vương, xin dừng bước.”

Mới vừa thở dài một hơi, nghe tiếng gọi đó, trái tim Kim Ngọc như ngừng đập, ngọc diện hóa trắng bệch.

Này không phải tiếng phụ vương sao? Sao ngài đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Chuyện mình càng sợ càng đến sớm, hần bất an xiết chặt lấy vạt áo Lang Nguyên, đem mình chôn trong lòng y, không dám lộ mặt.

“Hồ Vương, tìm bốn vương có việc sao?” Lang Nguyên cũng không quay đầu lại, ôm Kim Ngọc càng chặt, dùng thân thể to lớn của mình che chắn tầm mắt Hồ Vương.

“Còn không phải chuyện của nữ nhi...” Hồ Vương anh khí bức nhân tiến lên, vừa thấy Lang Nguyên ôm ai đó trong lòng, lập tức ngừng chân.

“Xin chờ một lát, bốn vương đi một chút sẽ trở lại.” Dem Kim Ngọc ôm vào trong điện, nhẹ nhàng đặt hần trên giường.

Kim Ngọc xoay người, cơ thể co lại, kéo tấm chăn mỏng bao bọc hết thân mình.

“Cứng a, coi chừng ngộp đó.” Tức giận kéo hần, lại bị hần đẩy ra.

“Người đi, người mau đi.”

“Nơi này là tấm cung của bốn vương, bốn vương không đi.”

Hai người giằng co hồi lâu, cuối cùng vẫn là Lang Nguyên ngừng tay trước, y không nghĩ vì một chuyện nhỏ như vậy mà cãi nhau với Kim Ngọc, hơn nữa y cũng không muốn người khác thấy Kim Ngọc.

Y vẫn tưởng rằng Kim Ngọc thẹn thùng thôi, dứt khoát hạ màn che bốn phía giường lớn, giấu kín Kim Ngọc.

“Hồ Vương, mời vào.” Lang Nguyên sau khi sắp xếp ổn thỏa, đứng dậy mời Hồ Vương.

“Hồ Vương thật phong lưu, sáng sớm đã...” Cười khan hai tiếng, xa xa thấy giường lớn bừa bộn, Hồ Vương thâm kêu không tốt.

“Để Hồ Vương chê cười.” Phất tay áo, Lang Nguyên ngại ngừng cười.

Y là quân vương mà sáng sớm không vào triều, nhưng nghĩ tới sau này nếu có Tiểu Ngọc Ngọc, chỉ sợ ngày nào y cũng sẽ như thế...

“Vậy hôn sự của tiểu nữ, không biết Hồ Vương nghĩ thế nào?”

“Bốn vương đã quyết định rồi, bốn vương tuổi lớn hơn nàng nhiều lại không có tâm lập Hậu, cho nên chuyện cầu thân sợ rằng...” Đi thông thả rồi vài bước, Hồ Vương ngừng đầu cười.

“Không ngại, Hồ Vương nếu không có ý lập Hậu, nạp phi cũng tốt, Ngân nhi nhà ta hiền huệ hào phóng, lại diễm đạm, rất phù hợp làm Hồ Vương phi.”

“Không thể, không thể, bốn vương cũng không muốn nạp phi.” Lắc đầu quả quyết, ánh mắt hướng về phía Kim Ngọc nằm trên giường, Lang Nguyên thẳng thắn cự tuyệt.

“Hồ Vương, người không nở phụ nàng?” Hồ Vương tức giận chỉ chỉ người đang nằm khuất sau rèm.

Hắn đã nguyện ý đem nữ nhi gả qua đây làm phi tử, Hồ Vương còn dám cự tuyệt, thật sự là không nể mặt mũi Hồ tộc!

“Đúng vậy, Hồ Vương đã nói là làm, bốn vương sẽ không thay đổi, hắn chính là Hồ Hậu của ta.” Mắt hồ trần đầy thâm tình, đáng tiếc là Kim Ngọc nhìn không thấy.

“Đã như vậy, bốn vương cũng muốn xem nàng là nữ tử tuyệt sắc đến cỡ nào, có thể mời nàng ra đây không?” Hồ Vương tò mò muốn biết người trong giường lớn là ai, là loại nữ tử như thế nào có thể khiến Hồ Vương hết lòng hết dạ, đến mức cự tuyệt đứa con gái xinh đẹp của mình chứ.

“Tuyệt sắc nữ tử? Ngài cho rằng hắn là nữ tử? Ha ha.” Lang Nguyên ngửa đầu cười to, tiếng cười vang vọng cả cung điện.

Đột nhiên, trên đùi đau nhức, Kim Ngọc vươn cánh tay trắng nõn nhéo đùi kẻ đang đứng bên cạnh giường, làm y không còn cười được nữa.

“Không phải nữ tử? Chẳng lẽ là nam tử?” Hồ Vương ngây ngẩn cả người, hắn không nghĩ tới Hồ Vương sẽ lập một nam nhân làm Hồ Hậu.

“Đương nhiên, hai người còn... Ôi chào” Cắn răng nhếch miệng, thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, Lang Nguyên cười khổ một tiếng, ngậm miệng.

Nhà có hãn thê (hãn = hung dữ), y cũng không dám làm càn...

Bất quá, hãn cũng có hãn thú vị, y thích tình tình cường hãn này của Kim Ngọc! Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

“Chúng ta như thế nào?” Hồ Vương hỏi tới.

“Không có gì, không có gì, dù sao bốn vương sẽ không lấy nữ nhi của ngài, cho dù nàng là thiên tiên hạ phàm cũng thế thôi, tâm bốn vương đã có chủ rồi!” Trở tay bắt lấy tay Kim Ngọc.

Sờ ngón tay ngọc thon dài của người trong lòng, Lang Nguyên trong lòng đặc ý ứa nước bọt, nếu không phải Hồ Vương ở đây, y đã sớm nhào tới ôn tồn một phen...

“Vậy cũng không sao, bốn vương cũng không phải bắt ngài chỉ lấy một mình Ngân nhi, phụ vương ngài không phải cũng tam thê tứ thiếp, phi tần vô số.” Kim Ngọc trốn trên giường không hiểu nguyên nhân vì sao Hồ Vương nhất quyết phải hoàn thành hôn sự này.

Nhị muội tú lệ, phẩm tính đoan trang, rõ ràng không sợ không tìm được hảo phu quân, vì sao phụ vương đầu tiên phái hắn đi Lang tộc cầu thân, bản thân lại chạy tới Hồ tộc?

Chẳng lẽ trong đó, có ẩn tình gì hắn không biết?

Sau khi trở về hắn nhất định phải hỏi phụ vương cho rõ!

“Ba nghìn hồ nước, bốn vương chỉ uống nước duy nhất ở một hồ, Hồ Vương hắn là hiểu rõ tâm ý bốn vương rồi.” Thăng thần cự tuyệt, trên mặt Lang Nguyên hiện ba phần tình cảm.

“Đã như vậy, bốn vương cũng không ép buộc.” Vung ống tay áo, Hồ Vương thở hắt hắt rồi đi.

Trước khi đi, không nhịn được quay đầu lại liếc giường lớn, đột nhiên, hắn cảm giác cánh tay ngoài giường có chút nhìn quen mắt...

“Tốt rồi, Tiểu Ngọc Ngọc không cần thẹn thùng nữa, ra đi.” Bàn tay to cách tấm chăn mỏng nhéo mũi Kim Ngọc.

Cổ ý nói trước mặt Hồ Vương như vậy vì hai lý do, thứ nhất là sợ Kim Ngọc giận, thứ hai cũng là muốn Kim Ngọc hiểu rõ tâm ý y.

“Tại sao ngươi không cưới nữ nhi của Hồ Vương?”

Đột nhiên kéo chăn xuống, lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt, con ngươi màu vàng tràn đầy nghi vấn ——

Thân là Hồ Vương y cưới nữ nhi của Hồ Vương, chẳng phải là môn đăng hộ đối, tuyệt thế hảo nhân duyên?

Đáng lẽ y phải không nói hai lời đáp ứng, thật không biết y nghĩ cái quái gì trong đầu nữa!

Mà ngay cả bộ dáng của Nhị muội y còn chưa thấy đã vội vàng từ chối, không phải quá coi thường Hồ tộc sao?

“Bổn vương không phải đã nói rồi sao, có tuyệt thế vô song Hồ Hậu như cưng, ta còn muốn nữ nhi của hân làm gì?” Nâng cằm hân, hôn xuống đôi môi thơm mát, Lang Nguyên cười thoải mái cực kỳ.

Tiểu Ngọc Ngọc ngơ ngác hảo đáng yêu, thật muốn đùa đùa hân.

“Kỳ thật... Kỳ thật ngươi cưới nàng cũng không tệ, nghe nói nàng...”

Tốt nhất là lập tức cưới nhị muội, như vậy sẽ không dây dưa mình nữa, y sẽ trở thành muội phu tương lai của hân!

Từ khi biết người nọ là Hồ Vương, hân biết mình không giết được y, nếu không giết được y, hân nhất định phải lấy lại công đạo trên người y!

“Cưng muốn bổn vương lấy nàng, cưng một chút cũng không để ý bổn vương sao?” Khuôn mặt tuần tú của Lang Nguyên trong nháy mắt tối sầm,捏 lại mắt Hồ, chăm chú nhìn hân.

Y cũng đã bày tỏ tâm tình trước mặt Hồ Vương, ngay cả vị trí Hồ Hậu cũng để cho hân, chẳng lẽ còn không làm hân động tâm sao?

Hay là tìm hân bằng đá?

“Đó là đương nhiên...” Thuận theo trả lời, không chú ý vẽ tối tăm trên mặt y.

Tốt nhất là y lập tức đại hôn lấy nhị muội làm Hồ Hậu, như vậy vừa hoàn thành tâm nguyện của phụ vương, vừa giải thoát mình.

“Cưng thật sự làm tổn thương trái tim ta a!” Gằn từ chữ một, Lang Nguyên sắc mặt đen như đáy nồi.

Nộ khí đằng đằng tiến lên, đem Kim Ngọc đặt ở dưới thân, như muốn đem hân nhập vào cơ thể mình.

“Có phải ngươi đau tim đến phát điên không, ta rõ ràng là nam tử, vì sao ngươi chấp mê không tỉnh, đừng dây dưa với ta nữa!” Gian nan há mồm hít vào một hơi, Kim Ngọc cố hết sức đẩy người kia nhưng vô dụng.

Hân đã sớm cho y thấy, hân không thích nam tử, càng không thích y, y lại không nghe kiên quyết cột hân bên người, còn tùy ý vũ nhục hân!

“Mặc kệ thế nào, bổn vương tuyệt đối không buông tay!” Bạo khí nổi lên, Lang Nguyên điên cuồng gặm cắn cổ hân, như muốn cắn xé da thịt hân.

“Buông ra, đau quá.”

Cảm giác như có hàng vạn kim đâm trên cổ, càng ngày càng đau đớn, mũi ngửi thấy mùi máu tươi, hân biết mình chảy máu rồi.

Chảy máu không sợ, cái làm hân sợ là bộ dạng điên cuồng này của Lang Nguyên...

“Không tha, trừ phi bổn vương chết, cưng đừng mơ rời bổn vương nửa bước.” Miệng rộng hé ra, liếm mỗi một chỗ vết thương, mút mát máu tươi.

Mùi máu tươi kích thích tính dã thú, y hận không thể xé người dưới thân ra thành từng mảnh nhỏ rồi nuốt hết vào bụng...

Y nên làm thế nào? Y phải làm sao để lưu lại Kim Ngọc?

Bây giờ y chỉ lưu được thân thể hân, nhưng không lưu được tâm hân, hân chỉ coi mình là Hồ Vương mà thôi, không hề xem mình là một nửa kia của hân!

“Vậy người giết ta đi, toại nguyện ta.” Tránh mà tránh không thoát, đánh mà đánh không lại, nhắm hai mắt, một lòng muốn chết.

Chết cũng tốt, dù sao để phụ vương biết mình chịu nhục còn tội tẹ hơn, đỡ phải liên lụy mất mặt Hồ tộc!

“Bổn vương làm sao để cứng chết chứ.” An ủi khuôn mặt tái nhợt của hần, Lang Nguyên ôn nhu khuyên nhủ.

Nhìn Tiểu Ngọc Ngọc nằm trên giường, mặt không có chút máu, thân thể suy yếu, trái tim y như bị dao cứa... Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Y không thành toàn mình sao? Bản thân còn danh dự sao chứ?

“Nực cười, ta muốn chết, người cản được sao?” Cắn môi khô nứt, lạnh lùng mở mắt, mắt vàng u ám, mắt đi ánh sáng rực rỡ.

Như một người sắp sửa đi về thế giới bên kia, thân thể cứng ngắc, tùy ý để Lang Nguyên muốn làm gì thì làm.

“Đều là bổn vương không tốt, mới vừa rồi bổn vương nhất thời xúc động, cứng đờ giận bổn vương nhá?” Yêu thương dùng ngón trở về lên phiến môi đỏ, trong mắt Lang Nguyên có một tia kinh hoàng.

Y không muốn Tiểu Ngọc Ngọc rời đi, lại càng không muốn nhìn thấy bộ dạng thê chết này của hần, y biết mình sai rồi, y không kiểm chế tính tình hung hãn này!

“Ta không muốn thấy người.” Xoay qua, không nhìn y, mắt Kim Ngọc ngập nước.

“Hảo, hảo, cứng bình tĩnh một chút, bổn vương đi trước.”

Sờ sờ mũi, vẻ mặt bất đắc dĩ, Lang Nguyên lưu luyến không rời đứng lên, đi thật chậm, thật lâu mới thật sự rời đi.

Nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy xuống theo gương mặt Kim Ngọc, tay chân lạnh lẽo chậm rãi ngồi dậy, sờ mấy vết hôn ngân xanh tím khắp người, một quyền đánh lên giường.

Không cần ngăn đầu hần cũng biết Lang Nguyên đã phong ấn cung điện, sợ hần đào tẩu.

Cho dù như thế, hần tuyệt đối sẽ không bao giờ từ bỏ ý định rời khỏi đây!

Điện cuồng phát tiết tức giận trong cung điện, giường lớn tinh xảo cũng bị phá thành mảnh nhỏ, trên mặt đất cũng bị thủng vô số lỗ, đến cuối cùng, hần không còn chút khí lực nào nữa, tựa vào giường thở dốc.

Chưa từng nghĩ bản thân vô dụng như vậy, ngày xưa khai sơn bổ thạch là chuyện nhỏ, bây giờ ngay cả xuống đất đi lại cũng khó.

Nhìn bốn phía hỗn loạn không chịu nổi, hần suy tư không biết làm sao rời khỏi đây ——

Cơn buồn ngủ lại kéo tới, hần chống đỡ không nổi, tựa vào bên giường tiến vào mộng đẹp...

Trong điện chốc lát an tĩnh trở lại, một đạo bóng trắng xuất hiện, đúng là Hồ Vương.

Y không yên tâm để Kim Ngọc một mình, vẫn lo lắng đứng chờ ngoài cửa, nghe thấy những tiếng động lớn, biết Kim Ngọc phát tiết tức giận, không tiến vào, cho đến khi hết thấy an tĩnh rồi mới hiện thân.

Thấy Kim Ngọc nằm bất động bên giường, ngực hoảng hốt, vội vàng vọt lên, ôm hần vào trong lòng.

Cẩn thận kiểm tra thân thể Kim Ngọc, thật may là hần dùng cạn pháp lực, tạm thời thoát lực, đang ngủ mà thôi, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Ngọc Ngọc, bổn vương phải làm sao với cứng đây.” Nhìn tấm cung bừa bãi, Lang Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu.

Dở khóc dở cười, y không nỡ buông tay, y sẽ không buông tay, Kim Ngọc lại không muốn mình tới gần, y chưa bao giờ cảm thấy bất đắc dĩ như vậy...

“Không được, cứng không thể cứ ngủ như vậy.” Giữa hai chân Kim Ngọc không ngừng chảy ra uế vật, Lang Nguyên nhịn không được nhũu mảy.

Khom lưng đứng dậy, bể Kim Ngọc đang say ngủ vào lòng, bước nhanh ra khỏi cung điện.

Dọc theo đường đi, bọn thị vệ thấy Hồ Vương liền cúi đầu, Lang Nguyên bọc hần nghiêm nghiêm thực thực, trực tiếp đi tới dục trì.

** ** *

Cuốn cuộn nhiệt khí từ trong nước bốc lên, sương mù bao phủ, thật sự là nhân gian tiên cảnh ——

Nhẹ nhàng đem Kim Ngọc để vào trong ao, vội vã cởi quần áo, nhảy vào trong nước, đi tới bên người hần.

“Đừng...” Bị dòng nước ấm áp bao bọc, Kim Ngọc cọ quây kêu một tiếng.

“Tiểu Ngọc Ngọc, thoải mái không?” Vì muốn chuộc lỗi, Lang Nguyên đi lại gần, một đôi bàn tay to ấn ấn thất lưng bủn rủn.

Mặc kệ như thế nào, y phải tỏ lòng thành, y không tin khối tình si này không động lòng Kim Ngọc!

“Uh...” Âm thanh phát ra từ mũi.

Trước mắt mịt mờ, cái gì cũng không thấy, Kim Ngọc mở mắt, lập tức nhắm lại.

Lang Nguyên ôm hần vào lòng, yêu thương hôn hôn mi mắt sưng đỏ của hần, lòng tràn đầy ảo não.

“Tiểu Ngọc Ngọc, thật sự xin lỗi, bổn vương không phải cố ý làm cứng buồn, bổn vương chỉ là ghen ghét Hồ nữ kia...” Thì thào tự nói, nhưng lại nói ra hết tâm tình.

Chưa bao giờ cảm thấy chua xót trong lòng như vậy, nhưng sau khi biết Kim Ngọc, không chỉ chua xót một lần.

Thân là Hồ Vương, y luôn lấy tiên vương làm gương, từ hành vi đến lời nói, rất ít phát giận, không nghĩ tới, sau khi gặp gỡ hần lại khiến bản thân bộc phát không thể kiềm chế như thế...

“Tiểu Ngọc Ngọc, cứng có nghe hay không, bổn vương xin lỗi cứng, cứng đừng giận nữa được không?” Dem mặt tiến đến bên tai hần, Lang Nguyên mặt đầy hối lỗi.

Nhìn trên cổ Kim Ngọc đầy dấu cắn, đau lòng vạn phần, nhịn không được vươn lưỡi liếm liếm.

“A...” Đang ngủ say, Kim Ngọc cảm thấy ngứa ngáy khắp thân thể, vô thức ngăn chặn.

Giơ tay chạm tới, nhưng đụng phải gương mặt Lang Nguyên, cảm giác khác lạ, hơn nữa thân thể trở nên ấm áp, hần đột nhiên mở mắt, đập vào mắt là đôi tình mẫu lấp lánh hữu thần của Lang Nguyên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, tha thứ bổn vương được không?” Thấy hần tỉnh lại, Lang Nguyên sáp lại gần hần, vẻ mặt cầu xin.

“Người làm cái gì vậy? Không phải ta đã nói là không muốn thấy người sao, người tới làm phiền ta làm gì.” Nhúu chặt mảy, Kim Ngọc oán hận trừng y.

Mỗi lần cơn giận vừa giảm một tí, hần muốn nhanh quên đi, y như rằng tên này sẽ xuất hiện trước mặt hần, làm cho hần không hận cũng khó!

“Bổn vương thật sự biết sai rồi, bổn vương thề sau này không bao giờ làm cứng bị thương.” Giơ lên ba ngón tay, Lang Nguyên một bộ dáng thề son sắt.

Chỉ cần Kim Ngọc có thể tha thứ y, dù thề độc thế nào y cũng nguyện ý!

“Ta không cần người thề, ta sẽ không cho người xúc phạm tới ta!”

Dùng hết lực đẩy Lang Nguyên, đối phương lại không chút suy suyển, nhưng lại làm Lang Nguyên rít lên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, đừng di chuyển.” Mắt hổ nhìn xuống, khuôn mặt tuần dật hiện một tầng mây đỏ khả nghi.

“Người... Người thật sự là...” Cảm nhận được vật nóng cháy ở hông, Kim Ngọc nổ ‘ầm’.

“Cùng đừng quấy nữa, bốn vương chỉ muốn tẩy tẩy thân thể cho cùng thôi.” Bàn tay to không an phận trườn lên cặp hông tròn trịa, trong mắt Lang Nguyên đầy lửa nóng dục vọng.

Xưa nay, thân là vua của Hồ tộc, *** phong phú đa dạng, nhưng cho dù có dục vọng, cũng không mãnh liệt như bây giờ.

Chỉ tới đêm gặp Kim Ngọc, không nói tới sờ hân, chỉ nhìn hân thôi, dục vọng liền tự giác dâng trào, hơn nữa bây giờ da thịt tương thân, nhưng phải nhẫn nại, hổ cần sao có thể không ngẩng cao đầu.

“Đâm hổ chết tiệt, buông ta ra!” Bất chấp đối phương là Hồ Vương, Kim Ngọc ra sức giãy giụa. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

“Đừng nhúc nhích, bốn vương sẽ không làm cứng đau đâu.” Thân thể to lớn nóng bỏng dán sát vào người Kim Ngọc, hổ cần nóng cháy cọ xát cặp đùi mềm mại trắng nõn của Kim Ngọc, Lang Nguyên không ngừng thở hổn hển.

Dục vọng như con mãnh thú tàn phá bờ bãi trong cơ thể y, gào thét muốn phá thể nhào ra cán xé người dưới thân.

Mồ hôi như mưa, y vẫn cắn răng cố nhịn, khuôn mặt tuần dật vặn vẹo đáng sợ, cánh tay trắng kiện nổi gân xanh.

“Quý mới tin người.” Giây giụa kịch liệt hơn, Kim Ngọc vừa kinh vừa sợ.

Chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như thế, hậu huyết đến bây giờ vẫn còn tê liệt không cảm giác, nếu lại bị mạnh mẽ chọc vào, chỉ sợ hân không thấy được mặt trời ngày mai...

“Kim Ngọc, tin tưởng bốn vương lần này.” Nổi giận gầm lên một tiếng, mồ hôi hột từ trên trán chảy xuống, nhỏ vào trong nước, khiến cho mặt nước có chút rung động.

Kim Ngọc sưng sốt, tròng lớn hai mắt, trơ mắt nhìn y đem hổ cần nhét vào giữa hai chân mình, đầu hổ cần đâm đâm phần đùi trong mẫn cảm, lưu lại vài dấu hồng ngân.

“Hô...” Chậm rãi trều sấp, cũng không chính thức tiến vào tiểu huyết, trong đầu tưởng tượng tiểu huyết ướt chặt khít.

Y biết hai ngày nay, đã làm nhiều lắm, thân thể Kim Ngọc chỉ sợ không thể kham nổi một lần hoan ái nữa, nhưng dục vọng của y bùng phát không thể khống chế, bất đắc dĩ sử dụng phương pháp này.

Khép hai chân Kim Ngọc lại thật chặt, tiểu huyết giữa hai chân mê người khôn tả, sáng khoái làm y nheo lại mắt hổ, lớn tiếng thở phì phò.

“Người...” Nhìn Lang Nguyên vẻ mặt hưng phấn luật động, Kim Ngọc vừa tức vừa hận, há mồm cắn y.

Lang Nguyên không phòng bị, vừa vặn bị hân cắn ngay ngực, hàm răng tuyết trắng hung hăng cắn xuống, đôi mắt vàng tràn đầy đắc ý.

Thấy y tròng mắt nhìn mình, răng càng thêm dùng sức, hận không thể cắn đứt một miếng thịt, cho đến khi cảm nhận một dòng chất lỏng ấm áp chảy vào trong miệng, mới từ từ nhả ra.

“A...” Đang ở đỉnh điểm khoái cảm, y bị hân cắn một phát đã tiết ra.

Thân hình cường tráng đột nhiên rũ xuống, mắt hổ đỏ đậm, bàn tay to chế trụ hông hân, dần dần trượt xuống rãnh hông vuốt ve lỗ nhỏ xinh đẹp...

Trái tim run lên, Kim Ngọc vô thức hé miệng, gương mặt đỏ hơn phân nửa.

Thầm mắng bản thân mình, bắt quá bị sờ soạn vài cái liền chịu không được, hấn cực lực che đẩy hạ thân không vâng lời ngăn ngáng đầu.

Vuốt dấu răng sâu hoắm trên ngực, Lang Nguyên không nói gì, mê muội ngẩng nhìn gương mặt ửng đỏ do tức giận, bộ dáng thật sự là mê người cực kỳ, mãnh liệt hấp dẫn y.

Đột nhiên, y cúi đầu, dùng miệng chặn hô hấp của Kim Ngọc, khai mở hàm răng đóng chặt, kịch liệt và mãnh liệt.

“Đừng...” Dường khí trong cơ thể Kim Ngọc như không cánh mà bay, trong miệng không nhận được tràn ra tiếng rên rỉ.

Tựa vào thành hồ, hai chân bị nâng lên cao, hai tay vô thức bám vào Lang Nguyên.

Hồi lâu, rời môi, khoe miệng hai người đều vươn sợi chỉ bạc, đôi môi Kim Ngọc mọng đỏ hơi chu ra, màu đỏ như hồng mai, ngọc diện cũng chuyển sang đỏ.

“Tiểu Ngọc ngọc, cứng thật ngọt!” Lang Nguyên thở dốc nói, con người đen lầy thâm thúy ngập lửa dục.

Nhưng y không làm gì hơn, bàn tay to chỉ vỗ về hông Kim Ngọc, trên dưới xoa nắn, cảm thụ xúc cảm tuyệt hảo.

Kim Ngọc nghiêm mặt, nhìn dấu răng trên ngực y, giật giật khoe môi, cuối cùng không có mở miệng.

Da y thật dày, vết thương sâu như vậy cũng không kêu đau!

“Tốt lắm, Tiểu Ngọc ngọc, cứng hết giận rồi nha.”

Cũng không thèm để ý vết thương ngực, thâm tình nhìn Kim Ngọc, nhanh chóng tẩy uế vật trong cơ thể hấn, vuốt ve tiểu huyết mất hồn kia, trong lòng y kêu to không chịu nổi.

Mỹ nhân trong ngực, y trăm ăn không chán, nhưng nghĩ đến có thể dả thương đến Kim Ngọc, đành phải cố nén dục vọng, qua loa xong việc.

“Hừ...” Cười lạnh một tiếng, Kim Ngọc nhắm lại hai mắt.

Lang Nguyên bất đắc dĩ thở dài, biết Kim Ngọc chưa hết giận, nhưng không nghĩ ra cách nào làm hấn hết giận.

“Thôi, thôi, bốn vương tạm thời không chạm cứng, như thế được không?” Ôm lấy hấn, Lang Nguyên cắn răng hứa hẹn.

Thân thể Kim Ngọc chỉ chút hồng ngân làm cho tâm y mềm nhũn, tiểu huyết sưng đỏ không chịu nổi sau khi thoa thuốc cũng tốt lên không ít, nhưng trải qua đêm qua tình cảm mãnh liệt lại có dấu hiệu sưng lên.

Người trong lòng không còn thần thái như xưa, một đầu tóc vàng ảm đạm không phát ánh sáng, đôi mắt vàng từng làm cho hấn lưu luyến giờ bịt kín một màu xám, cả người cũng băng giá vô tình.

Nếu không khống chế, sợ rằng Kim Ngọc không chịu nổi, sớm hương tiêu ngọc vẫn...

“Quân bất hí ngôn.” Nghe nói như thế, Kim Ngọc mở mắt.

Hấn dĩ nhiên có kế hoạch riêng, nếu ngày nào cũng bị Lang Nguyên dây dưa đeo bám, căn bản là không cách nào khôi phục khí lực, trốn đi khó khăn càng thêm khó khăn.

“Dĩ nhiên, bốn vương đối với cứng là thật tâm.” Hấn không thể đem moi tim mình ra cho hấn xem, Lang Nguyên ánh mắt chân thành.

“Ôm ta trở về.” Uể oải nhắm mắt, hấn quyết định nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tưởng rằng hấn tha thứ cho mình, Lang Nguyên tràn đầy vui sướng, ôm hấn quay về tẩm cung.

Lần này, không dám ngủ tại tẩm cung, y sợ mình nhìn thấy Kim Ngọc tuyệt thế vô song, nhất thời khống chế không được, như sói đói gặp dê con, nhào tới ăn sống hấn... Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Ở tẩm cung mấy ngày, không bị Lang Nguyên làm phiền, cuộc sống cũng coi như tiêu dao, tâm tình cũng không buồn bực.

Cùng lúc đó, thể lực của hần khôi phục rất nhanh, tinh thần cũng tốt rất nhiều, một đôi mắt vàng lấp lánh hữu thần, quang mang bắn ra bốn phía!

Xuống giường đi vài vòng, bước đi như bay, một chưởng đánh ra, mái nhà rung chuyển, tòa cung điện cũng lay động.

“Ha ha, ta cuối cùng hồi phục.” Nhìn cửa điện đóng chặt, hần suy nghĩ xem có nên phá cửa hay không.

Mới vừa đi đến cạnh cửa, vươn chưởng, cửa điện lại đột nhiên mở ra, đón ánh mặt trời và một người, đứng là người ba ngày chưa từng lộ diện – Lang Nguyên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, tinh thần thật tốt a.” Lang Nguyên cười xán lạn, đi nhanh đến.

Nhìn Kim Ngọc một bộ thần thái phấn chấn, xem ra ngày ấy mình quyết định đúng ——

Tiểu Ngọc Ngọc như vậy thật là đẹp, giống như lần đầu tiên gặp ở thủy đàm, phong thần như ngọc!

“Người tới làm gì?” Lạnh lùng quét mắt liếc y một cái, Kim Ngọc lắc mình đi tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Vài con chim nhỏ trong vườn vui sướng nô đùa, lá cây xanh lục theo gió thu xào xạc, ngẫu nhiên có vài lá bị thổi bay, xuyên qua cửa sổ, rơi dưới chân hần.

Đảo mắt, mấy con chim đều bay hết, trên bầu trời chỉ còn vài vạt mây.

Hần trong lòng thở dài, nếu Lang Nguyên không xuất hiện, hần đã như mấy con chim kia, sớm rời đi ***g giam xinh đẹp này!

“Đương nhiên là đến thăm cưng rồi, tục ngữ nói một ngày không gặp như cách tam thu, bốn vương cũng ba ngày không thấy cưng, vị chi là chín năm, thật sự là mong nhớ khôn nguôi.” Mặt dày như tường thành, tiến lên cầm tay hần áp vào trong ngực.

Nếu không phải công sự bận rộn, y thật muốn từng giây ở bên hần, trăm xem không chán.

“Người muốn chết!” Bị y đùa giỡn, Kim Ngọc tức đến bốc khói, quyết định đòi hết khoản nợ xưa nay.

Lúc này địa Kim Ngọc không giống ngày hôm trước, vận khởi pháp lực, một chưởng đánh ra, kim quang bắn ra bốn phía, thanh thế kinh người.

Lang Nguyên nhất thời chưa chuẩn bị, bị đánh một chưởng, phun máu tươi, bắn ra thật xa, quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

“Đứng lên, đừng giả chết.”

Không nghĩ tới một chưởng liền đánh trúng, Kim Ngọc thoải mái cười lớn, vỗ tay tán thưởng.

Ha ha, cuối cùng báo thù, nhưng nhìn Lang Nguyên nằm trên đất, hần lại cảm giác buồn bực trong ngực, cũng không vui vẻ như tưởng tượng.

Hồi lâu, cũng không thấy Lang Nguyên đứng lên, hần bắt đầu luống cuống...

“Không thể nào? Ta một chưởng đánh chết y sao?” Hần tròn tròn mắt.

Không thật sự đánh chết y rồi chứ?

Khi nào hần trở nên lợi hại như vậy, có thể một chưởng đánh chết Hồ Vương đại danh鼎鼎? !

Hần cũng không phải thật sự muốn giết y a, hần chỉ là tức giận y luôn dây dưa chính mình!

Dùng cước đá một chút, giống như tảng đá lớn, một chút phản ứng cũng không có, mặt hần trắng không còn chút máu, vội vàng ngồi xổm xuống, ôm Lang Nguyên vào trong ngực, kiểm tra khí tức y.

“Xong rồi, ta thật sự đánh chết y...” Đờ dãn nhìn phía trước, Kim Ngọc trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi.

Đột nhiên, mắt hổ đen lầy mở ra, Lang Nguyên cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, xoay người đặt hân dưới thân, đem hai tay của hân cao cao giữ ở đỉnh đầu.

“Người... Dám giỡn mặt ta!” Kim Ngọc bị y kiềm giữ tức giận thẳng mắt trợn trắng, nhưng không thể tránh được.

Rõ ràng là Hổ, so với Hồ Ly như hân còn giảo hoạt hơn, thật đáng chết!

“Cùng đánh bốn vương đến học máu, bốn vương đùa một chút có đáng gì?” Đưa tay lau vết máu tươi còn đọng ở khóe miệng, Lang Nguyên ho hai tiếng.

Không nghĩ tới Tiểu Ngọc Ngọc xuống tay nặng như vậy, làm y buồn bực trong lòng, thiếu chút nữa bất tỉnh.

May là, trong nháy mắt ngã xuống đất thanh tỉnh trở lại, sinh một kế, dứt khoát giả chết hù dọa hân.

“Sao người không chết đi!” Nghiến răng nghiến lợi.

“Nếu bốn vương chết, cũng làm sao bây giờ, cũng đi đâu kiếm một phu quân dũng mãnh như bốn vương?” Cúi đầu hôn môi hân, Lang Nguyên bày ra bộ dáng tự tin.

Cố ý đem hổ căn cương cứng giữa hai chân như có như không cọ xát lên xuống chứng minh mình dũng mãnh đến cỡ nào.

“Phi... Ta là nam tử, có tìm cũng tìm một nương tử xinh đẹp, nếu người là nữ tử có lẽ ta còn để mắt tới.” Liếc y một cái, dẫu môi nói.

“Tiểu Ngọc Ngọc, bốn vương phát hiện tính tình của biến đổi nhiều nha.” Giơ lên cầm hân, xoay trái xoay phải.

Nếu không phải khẳng định người trong lòng chính là người mình nhất kiến chung tình – Kim Ngọc, chắc y sẽ hoài nghi có phải là người khác hay không...

Chỉ là y không nghĩ tới hân đường đường là Hồ Vương tương lai, bị y đối đãi như thế, sao có thể nhu hòa được nữa chứ?

“Tính tình ta xấu không phải nhờ phước của người sao, người cách ta xa một chút, thì chả có chuyện gì.” Nổi giận đùng đùng trừng y, hận không thể há mồm cắn y một phát.

“Không được nha, cũng là Hồ Hậu của bốn vương nha, bốn vương ôm cũng còn không kịp, sao có thể xa cũng chứ.” Dem mặt chôn vào cổ hân, cọ cọ xát xát.

“Mấy ngày nay, không phải người xa ta rất tốt sao.” Trùng lớn mắt vàng.

Nhìn mái đầu trắng vùi trên người mình, hân lại cảm thấy như tiểu miêu cọ cọ làm nũng, làm hân nhất thời thất thần... Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

“A, thì ra Tiểu Ngọc Ngọc cũng muốn gặp bốn vương, sao không nói sớm a.” Cố ý vắn vẹo ý tứ hân, Lang Nguyên vỗ trán, sang sảng cất tiếng cười to.

“...”

Bị y làm cho cứng họng, Kim Ngọc thở hắt hắt giặt tay lại, nhìn ánh mặt trời từ ngoài chiếu vào.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cũng muốn đi dạo sao?” Nhìn theo tầm mắt hân, Lang Nguyên hiểu ý.

“Người cho ta đi ra ngoài?” Không đáp hỏi ngược lại.

Hắn thấy mình sắp thành tù phạm rồi, nơi này chỉ khác phòng giam ở chỗ nó quá xa hoa, mình cũng không lo áo cơm thôi.

“Nào, bốn vương cùng cùng đi dạo.” Đứng lên, phủ phủ bụi trên người, lập tức kéo hắn lên.

Hai người một trước một sau đứng ở phía trên cầu thang, giữa trưa ánh mặt trời sáng rõ chiếu rọi Kim Ngọc, âm áp dào dạt.

“A!” Phi thân hướng bầu trời, mái tóc vàng tung bay.

Lang Nguyên ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy giờ phút xem người đó như mặt trời, kim quang bắn ra bốn phía, chói mắt thật chói mắt, toàn thân như phát ra ánh sáng mê người.

“Tiểu Ngọc Ngọc...” Lang Nguyên si ngốc nhìn hắn.

“Bẩm, Vương thượng, Hùng tộc đột kích.” Đột nhiên, cách đó không xa một thị vệ chạy tới, vội vã quỳ rạp dưới chân Lang Nguyên.

“Truyền lệnh xuống, toàn bộ phòng ngự, bốn vương lập tức tới ngay.” Lang Nguyên thu liễm ý cười, khuôn mặt tuần tú bịt kín một tầng thần nhiên.

“Xảy ra chuyện gì?” Trở xuống mặt đất, Kim Ngọc tò mò hỏi.

Lang tộc cùng Hồ Vương vốn là hai thú tộc cường đại, Hùng tộc sao lớn mật đánh lén Hồ tộc, chẳng lẽ xảy ra đại sự.

“Ngày hôm trước Hùng tộc phái sứ giả tới đưa tin rằng Phong Nhị nương là ái thiếp của Hùng tộc tộc trưởng, nguyện ý dùng ba trăm kim chuộc ả, Phong Nhị nương dám xúc phạm hoàng tộc, bốn vương đã cự tuyệt, nào ngờ Hùng tộc thật là to gan, có dũng khí đánh lén!”

Gắt gao cầm tay Kim Ngọc, Lang Nguyên mắt hổ trừng trừng, mái tóc trắng biến hóa dài ra, trên trán mơ hồ hiện ra chữ ‘Vương’, khí phách vương giả hiện ra.

“Ừm, người nói rất đúng, nhất định không thể giao ra Phong Nhị nương.” Mắt vàng vòng vo chuyển, Kim Ngọc gật đầu phụ họa.

Trời ban cơ hội, Hùng tộc tới thật đúng lúc, chỉ cần Lang Nguyên chuyên tâm ứng phó Hùng tộc, sẽ không có thời gian đến đây đưa hắn rồi!

“Tiểu Ngọc Ngọc thật hiểu bốn vương, cùng đi về trước ngồi một lát, bốn vương xử lý việc này sẽ tới.” Vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới Kim Ngọc hội chủ động ủng hộ y.

Chẳng lẽ nói Tiểu Ngọc Ngọc động lòng rồi, đã bắt đầu tiếp nhận y?

Nghĩ vậy làm y phần chần bưng bưng, hận không thể lập tức đuổi bọn Hùng tộc vương vù kia đi, hảo hảo ôm Tiểu Ngọc Ngọc ôn tồn ôn tồn.

“Hảo.” Nhu thuận trả lời, Kim Ngọc vẽ mặt đầy ý cười.

Chìm đắm trong vui sướng, Lang Nguyên không thấy hắn khác thường, cũng không đóng cửa điện, ba bước thành hai bước, vội vã đi.

** ** *

“Cuối cùng tự do rồi!” Hoan hô một tiếng, lập tức tỉnh táo lại.

Mặc dù, Lang Nguyên không bên người, không chắc chung quanh không có lính theo dõi, phải thật cẩn thận!

Nghe thấy tiếng động lớn âm ỉ phía xa, hắn vội vàng phi thân nhảy lên, chỉ thấy lửa khói mù mịt phía đông nam, cuộc chiến nổ ra giữa Hồ tộc và Hùng tộc, Lang Nguyên mặc trường bào bằng nhung đứng giữa không trung chỉ huy binh lính Hồ tộc chiến đấu với ngoại địch xâm lấn.

Nhìn Lang Nguyên anh khí bức người, hắn ngăn cả người...

Thật không hổ danh Hồ Vương, gặp nguy không loạn, một hồi đã an bài chu đáo, quả thật một đời hào kiệt!

“Mình nghĩ bấy bạ gì chứ, chỉ là tên *** hổ thôi!” Bĩu môi, oán hận trừng mắt liếc Lang Nguyên một cái.

Trong nháy mắt, Hùng tộc đã bị tiêu diệt rồi hơn phân nửa, hỏa quang cũng càng ngày càng nhỏ, hắc trong lòng thâm kêu không xong.

Thừa dịp hỗn loạn, hắc chạy vội trở về, thâm nghĩ mau rời khỏi nơi này.

Bên tai tất cả đều là tiếng gió và tiếng gào thét của binh sĩ, hắc làm như không nghe thấy, một lòng chạy về Hồ tộc.

“Là ai, đứng lại.”

Phía sau đến truyền đến tiếng kêu, thân thể thoáng chấn động, nhưng chân không dám dừng lại, chỉ là cảm thấy thanh âm có chút quen tai.

Sợ là Lang Nguyên đuổi theo kịp, chân vận khởi pháp lực, chạy nhanh hơn.

“Đứng lại, dám chạy thêm bước nữa, đừng trách bốn vương thủ hạ vô tình.”

Thanh âm quen thuộc vang lên, hắc nhin không được quay đầu lại nhìn một chút, vừa 2tha61y rõ người kia, hắc liền dừng lại.

“Phụ vương...”

Trong lòng hoảng sợ, gặp phụ vương ở nơi này, làm sao giải thích đây?

“Ngọc nhi, không phải con ở Lang tộc sao, sao lại chạy đến Hồ tộc?” Hồ Vương cũng sửng sốt, đi tới bên cạnh hắc.

“Con... Con đúng thật là đi Lang tộc, mấy ngày trước mới rời Lang tộc, trên đường đi vô tình cứu Hồ Vương đang gặp nguy, Hồ Vương mời con làm khách, thịnh tình không thể từ chối.” Sờ sờ đỉnh đầu, Kim Ngọc cúi đầu, xấu hổ không thôi.

Nói chỉ có một nửa, hắc quả thật cứu Lang Nguyên, chỉ là tên âm Hồ tinh trùng xông não ấy cường ngạnh đưa hắc về Hồ tộc, việc này dĩ nhiên không thể nói với phụ vương.

“Vậy sao, Lang Vương bên kia như thế nào, nguyện ý lấy Ngân nhi sao?” Hồ Vương gật đầu, không hỏi tới hành tung hắc nữa, ngược lại còn đổi đề tài.

“Này...” Áp úng, không biết nên nói cái gì mới phải.

“Đừng ậm ờ nữa, có gì cứ nói thẳng.” Hồ Vương xoa tay hối thúc. Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

“Lang Vương coi trọng tiểu đệ, muốn thú tiểu đệ vi Lang Hậu.” Da đầu như muốn nứt ra liệu mạng nói sự thật, Kim Ngọc cũng toàn thân mồ hôi lạnh.

“Cái gì? Lang Vương muốn thú Cát nhi, thật sự là hoang đường!” Vung ống tay áo, Hồ Vương xoay người, bộ dáng cực không tán thành.

“Phụ vương, con thấy Lang Vương là thật tâm yêu thương tiểu đệ, hơn nữa tiểu đệ cũng rất thích Lang Vương, vì sao cha nhất định bắt Lang Vương lấy nhị muội?” Nói ra nghi vấn, Kim Ngọc khó hiểu nhìn phụ vương.

“Có một chuyện con không biết, đó là họa kiếp ngàn năm của Hồ tộc...” Hồ Vương vẻ mặt khó xử.

“Họa kiếp ngàn năm? Cái gì họa kiếp ngàn năm?” Đầu đầy mơ hồ, Kim Ngọc truy vấn.

Sao hắc chưa từng nghe tới họa kiếp ngàn năm. Hiện nay Hồ tộc dưới sự lãnh đạo anh minh của phụ vương, còn Hồ Lang nhị tộc lân cận giúp đỡ, hưng thịnh còn không kịp, lấy đâu ra họa kiếp chứ.

“Ai... Việc này cũng không giấu giếm được nữa, phụ vương phái con đi Lang tộc cầu thân, đồng thời tự mình đến Hồ Vương bàn hôn sự, đó là bởi vì ngàn năm trước có một lời tiên đoán, Kim – Hỏa đồng hiện, Hồ tộc tất vong...” Hồ Vương thở dài, khổ não không thôi.

“Kim Hỏa cùng xuất hiện... Kim chỉ ta? Hỏa chỉ tiểu đệ?” Hình như hiểu ra cái gì, Kim Ngọc chỉ vào mình, hỏi.

“Đúng vậy, con cũng biết Hỏa Hồ vốn là ngàn năm khó gặp, sau khi nương sinh con cùng Ngân nhi, sẽ không nghĩ có thêm hài tử, ai ngờ ngoài ý muốn có Cát nhi, cho đến khi sinh nó ra, ta và nương mới giật mình nhớ tới lời tiên đoán.”

“Phụ vương, lời tiên đoán không nhất định là chỉ con cùng tiểu đệ, cha đa nghi rồi.” Cười ha ha, Kim Ngọc cũng không tin.

Cảm tình giữa hần cùng tiểu đệ vô cùng tốt, sao vậy có thể làm diệt vong Hồ tộc?

“Lời ấy sai rồi, không lâu trước yêu hồn bị phong ấn mấy trăm năm trốn thoát, phụ vương đi có hai lí do, một là cầu thân với Hồ Vương, thứ hai chính là tìm kiếm yêu hồn, yêu hồn bỏ chạy chính là dấu hiệu...” Không đành lòng nói ra kết quả, Lang Vương thống khổ nhắm mắt lại.

“Vậy phụ vương có biện pháp cứu Hồ tộc?” Không khỏi thay đổi sắc mặt, Kim Ngọc trầm kinh hãi.

Phụ vương nghiêm túc như vậy, việc này sợ rằng thật sự không đơn giản, nếu chính mình cũng là một trong lời tiên đoán, hần nhất định phải góp sức vì Hồ tộc.

“Nói thì đơn giản, kỳ thật rất khó... Phía sau câu kia còn có một câu, ‘Hồ Lang kết thân, hóa tai thành tường’, chỉ cần Lang Vương hoặc Hồ Vương cưới Ngân nhi, Hồ tộc mới có hi vọng.”

“Thì ra là thế, phụ vương khổ cực rồi.” Trong nháy mắt hiểu được nỗi khổ tâm của phụ vương.

Xem ra hần là hiểu lầm phụ vương rồi, chuyện lần này thật không dễ, đừng nói Lang Vương một lòng chỉ muốn kết hôn tiểu đệ, đến tên cứng đầu như Hồ Vương, sao dễ dàng đáp ứng lấy nhị muội?

“Đây đều là điều phụ vương phải làm, theo lời con hôn sự của Lang Vương và Cát nhi đã định, bây giờ chỉ có thể hi vọng Hồ Vương gạt đầu, nhưng mà Hồ Vương đột nhiên yêu một nam tử, mấy ngày nay con ở bên Hồ Vương có gặp qua người này không?” Nhìn Kim Ngọc, Hồ Vương trong mắt sáng ngời.

Ngọc nhi từng đã cứu Hồ Vương, nếu là Hồ Vương nể phần ân tình, cưới Ngân nhi cũng không phải không có khả năng!

“Chưa từng gặp qua... Hồ Vương lúc nào cũng nhốt người nọ trong cung điện, con ở ngoại điện, vô duyên gặp mặt.” Mồ hôi lạnh từng giọt chảy xuống, hần cảm thấy sau lưng ớn lạnh.

Lần đầu nói dối phụ vương, chột dạ cực kỳ, hai mắt cũng không dám nhìn thẳng.

Trên cổ hình như ngứa ngứa, nhớ tới Lang Nguyên thường xuyên nhay cắn nơi đó, vô thức đưa tay xoa xoa cổ.

“Cũng có lý, có vẻ Hồ Vương cực sùng nam tử nọ, ngay cả giường cũng không cho hần xuống, phụ vương muốn gặp cũng không đáp ứng.”

“...” Phụ vương nói làm cho mặt hần đỏ như máu rồi.

Nếu phụ vương biết nam tử trong điện ngày ấy chính là mình, sợ rằng hậu quả không tưởng nổi...

Thử nghĩ, Lang Vương đồng ý lấy tiểu đệ, nhưng Hồ Vương không nguyện lấy nhị muội, sợ rằng tận thể của Hồ tộc thật sự sẽ tới!

“Hồ Vương cũng là người si tình. Nếu Lang Vương muốn kết hôn Cát nhi, vì phụ phải đi về chuẩn bị, không thể để Lang Vương bạc đãi Cát nhi. Con đã cứu Hồ Vương, vậy thay mặt phụ vương ở chỗ này, tận lực xúc tiến hôn sự của Ngân nhi cùng Hồ Vương.” Hồ Vương vỗ vỗ bờ vai hần.

“Phụ vương...” Biến sắc, Kim Ngọc lắc đầu.

Sao hần ở chỗ này nữa a, chẳng lẽ lại bị Lang Nguyên ăn đến bột xương cũng không thừa sao...

Nếu Lang Nguyên chịu nghe hấn, đã sớm cười nhị muội, cũng không đến nỗi đem chuyện nháo đến nước này!

“Tốt lắm, cứ quyết định như vậy, đại sự hưng vong của Hồ tộc giao cho con, phụ vương tin tưởng con nhất định hoàn thành tốt việc này.”

“Con...” Chưa kịp nói xong, Hồ Vương đã biến mất.

Kim Ngọc giật mình, mới vừa rồi cùng phụ vương hàn huyên khá lâu, nếu là Lang Nguyên phát hiện hấn biến mất, khẳng định đuổi theo.

Nhìn mặt trời trên đầu, bắt tri bắt giác mặt trời xuống núi rồi, tiếng gào thét phía xa cũng yên tĩnh đi nhiều, trong lòng thâm kêu bất hảo, vội vàng chạy đi.

“Di, nơi này sao lại có tiểu hồ ly, bộ dáng hảo đáng yêu, lại đây cho đại vương nhìn một cái.” Mới vừa đứng dậy, liền bị một bàn tay to đầy lông lá cản đường.

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một nam tử Hùng tộc toàn thân đen núc ních đứng chắn trước mình, phía sau còn có mấy tên thị vệ Hùng tộc.

Xem bộ dáng, hình như là vua của Hùng tộc, hấn cũng không thềm đặt tên đó trong mắt, đi thẳng về phía trước.

“Tiểu mỹ nhân, đại vương nhìn trúng ngươi rồi, cùng bốn vương trở về, bốn vương không bạc đãi ngươi.” Võ vồ bộ ngực, nam tử Hùng tộc dây dưa cản đường, nhưng đều nhận lại ánh mắt lạnh lùng xem thường.
Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

“Cút ngay!” Tâm tình bực bội, hơn nữa Hùng tộc Hắc Tử hình dạng xấu xí, Kim Ngọc đánh hấn một chưởng.

Kim quang phát ra, đánh vào mặt nam tử Hùng tộc, nam tử Hùng tộc thụt lùi ba bước mới đứng vững.

“Lớn mật, dám đánh đại vương.” Sờ gương mặt sưng đỏ, nam tử Hùng tộc kinh ngạc há miệng.

“Không muốn chết thì cút ngay.” Mắt vàng mãnh tĩnh, quang mang bắn ra bốn phía, đâm nam tử Hùng tộc không mở hai mắt được.

Nếu không phải cấp bách rời đi, tuyệt đối không phải một chưởng qua loa cho xong việc thế này, hơn nữa hấn cũng muốn phát tiết bực bội tích tụ mấy ngày nay.

Không nghĩ tới, Nam tử Hùng tộc quát to một tiếng, lợi dụng ưu thế da siêu dày nhảy ra ôm hấn ...

Kim Ngọc đánh ra vài chưởng làm nam tử Hùng tộc đau đớn oa oa kêu to, nhưng vẫn như cũ không buông hấn ra, hấn không khỏi vừa tức vừa giận, một chưởng đánh lên đỉnh đầu nam tử Hùng tộc.

Chưởng phong còn chưa hạ xuống, đã nghe tiếng Lang Nguyên, trong lòng cả kinh, lùi nhanh ra sau.

“Tiểu Ngọc Ngọc, thì ra cứng ở chỗ này, làm bốn vương tìm khắp nơi.”

Càng lo lắng, tới càng nhanh, Lang Nguyên chưa kịp thay nhung trang đã chạy vội đến, khí thế phi phàm bao trùm khoảng sân, vừa mừng vừa sợ nhìn hấn.

“Hồ Vương!” Nam tử Hùng tộc kinh hô một tiếng, lập tức buông tay Kim Ngọc.

“Hùng Cự, lá gan ngươi không nhỏ a, dám phái binh đánh lén bốn vương, lại còn đùa giỡn Hồ Hậu, muốn chết thì nói một tiếng, bốn vương hảo tâm tiễn ngươi một đoạn đường.” Khinh miệt ‘hừ’ lạnh, quét mắt qua nam tử Hùng tộc.

Bất thành linh xảy ra hỗn loạn, hại y thiếu chút nữa đánh mất Tiểu Ngọc Ngọc, may là Tiểu Ngọc Ngọc không chạy xa, nhưng làm hại y tìm thật vất vả!

Quay đầu, nhìn Kim Ngọc không lên tiếng, ánh mắt trở nên nhu hòa, trong mắt tất cả đều là ý muốn chiếm hữu nồng đậm.

Kim Ngọc bị ánh mắt nóng bỏng đó nhìn làm cho có chút nan kham, ngọc diện ửng đỏ, chậm rãi cúi đầu.

“Hổ Vương hiểu lầm rồi, tại hạ chỉ là nghĩ muốn đem Phong Nhị nương về, ngài lại không đáp ứng thả người, bắt đắc dĩ đành phải giương đông kích tây, dùng hạ sách này.” Hùng Cự đầu đầy mồ hôi, nhìn Lang Nguyên khí thế bức người, thanh âm bất tri bất giác nhỏ đi rất nhiều.

“Phong Nhị nương, bổn vương tuyệt đối sẽ không tha, ngươi hôm nay có dũng khí đánh lên bổn vương, phải lưu lại này mạng bồi tội.” Mây rậm nhú lại, Lang Nguyên một quyền đánh tới, cuộn cuộn phong vũ.

“Hổ Vương nghe ta giải thích...” Mắt thấy nắm tay đánh tới mặt, Hùng Cự thân sắc bối rối ngăn cản.

“Ngươi đến Diêm La Vương giải thích đi.” Hét lớn một tiếng.

Một quyền chém ra, Hùng Cự vội vàng bưng kín mặt, quyền phong không đánh vào mặt hắn mà đánh vào ngực Hùng Cự.

Ầm! Một tiếng nổ vang——

Hùng Cự thân thể cao lớn bay ra ngoài, té trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, tùy tùng của Hùng tộc tất cả đều hô to gọi nhỏ chạy qua.

“Thật lợi hại!” Mắt vàng tròn xoe.

Hùng Cự được tùy tùng đỡ lên, giữa ngực bị thủng một lỗ, máu tươi không ngừng trào ra, sắp không sống nổi.

Kim Ngọc không khỏi suy tư, nếu người nhận một quyền này chính là mình, kết quả...

“Tiểu Ngọc Ngọc, tỉnh lại nào.” Thu hồi nắm đấm, dùng tay trái quơ quơ trước mặt hắn, Lang Nguyên cười tươi, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

“Quyền thật hữu lực.” Khóe miệng cong lên một chút, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

Vô thức sờ sờ ngực, nếu một quyền đó đánh tới mình, sợ rằng không chết cũng bị thương nửa cái mạng, có thể thấy được Lang Nguyên đối với hắn thật đúng là hữu tình, cho dù nổi giận, cũng chưa từng đã thương hắn.

Phụ vương nói không sai, Lang Nguyên cũng quả thật vốn là người si tình, chỉ là si tình nhằm người mà thôi...

Giờ khắc này, hắn cuối cùng rõ ràng tâm ý của Lang Nguyên, đáng tiếc là hắn không thể đáp lại một tấm tình si này, bởi vì hắn là Kim Ngọc, là Hồ Vương tương lai!

“Ai kêu hắn lớn mật chộc ghẹo cương chứ, bổn vương một lần chấm dứt, vậy là quá dễ dãi cho hắn rồi.” Cũng không thèm nhìn tới Hùng Cự, Lang Nguyên toàn tâm lấy lòng Kim Ngọc.

Một điểm trách cứ hắn cố ý đào tẩu cũng không có, trong đôi mắt hổ chỉ có thân ảnh của hắn, bộ dáng si tình làm trái tim hắn không khỏi run rẩy.

Do dự chốc lát, Kim Ngọc hạ quyết tâm, đi tới trước mặt y: “Ta bây giờ phải rời khỏi nơi này, ngươi sẽ một quyền đánh chết ta sao?”

Hắn cố ý đồ muốn trốn, cũng đã bị Lang Nguyên phát hiện, y là Hổ Vương, hắn là Hồ Vương tương lai, bọn họ nhất định sẽ gặp lại nhau trong tương lai.

Hắn không muốn giao chiến với Lang Nguyên, dù sao tương lai của Hồ tộc cũng ký thác trên người Lang Nguyên...

“Kim Ngọc, vì sao cương nhất định phải đi? Bổn vương đối với cương không tốt sao?” Khuôn mặt xán lạn bỗng chốc buồn ảm đạm.

Vẫn tưởng rằng Kim Ngọc đã tha thứ y, y cũng đã chuẩn bị tuyên bố hôn sự của bọn họ, nhưng Kim Ngọc lại không chút nào lưu luyến rời đi.

“Người đối với ta tốt lắm sao? Sao ta không cảm thấy, ta vốn là muốn về Hồ tộc, đều tại người mạnh mẽ giữ lại ở Hồ tộc. Ta bây giờ muốn đi, người muốn giết muốn chém tùy người.” Quay lưng bước đi, mặt Kim Ngọc không chút thay đổi.

Mạnh mẽ không chế trái tim đập loạn, không muốn nhìn thấy khuôn mặt xám trắng của Lang Nguyên, trong lòng không thể kiềm chế hoảng hốt.

“Ngọc...” Nhìn bóng lưng lạnh lùng, trái tim y như bị đao cắt.

.

Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Y sao có thể nhẫn tâm thương tổn hần...

Chưa bao giờ cảm thấy mình bất lực như vậy, y lưu được thân thể hần, nhưng không lưu được trái tim hần...

Y biết mình lún quá sâu rồi, như thế nào cũng không thoát ra được, luôn luôn lãnh tĩnh như y bây giờ hoàn toàn bị tình cảm chi phối, một lòng muốn chiếm giữ trái tim Kim Ngọc.

Mất thấy Kim Ngọc chạy càng xa, y cũng không chế không được chính mình, phi thân vọt lên, đem Kim Ngọc gắt gao ôm vào trong lòng.

“Người làm gì, buông ta ra.” Kim Ngọc không nghĩ tới y dùng chiêu này, chưa kịp phản ứng song chưởng đã bị gắt gao xiết sau người.

“Tiểu Ngọc Ngọc, nếu cứng nhất định phải đi, vậy hãy cùng ta lần cuối.” Vuốt ve dung nhan như ngọc, Lang Nguyên bình ổn khí tức.

Trong lòng ngàn vạn lần không muốn, không muốn buông tay, nhưng tâm của Kim Ngọc không thuộc về mình, nếu cứ tiếp tục dây dưa, sợ rằng lương bại câu thương.

Trong nháy mắt, y đột nhiên nghĩ thông suốt, nếu Kim Ngọc bây giờ phải đi, vậy cứ thả hần đi, tương lai còn dài mà.

Thiên hạ dù to lớn cách mấy, y vẫn tin mình tìm sẽ được hần, lần nữa gặp mặt, y nhất định sẽ lấy được tâm hần!

Đương nhiên, nhưng dù có đáp ứng yêu cầu của người trong lòng, y vẫn muốn thân thể Kim Ngọc lưu lại ấn ký, vĩnh viễn nhớ kỹ y!

“Người nói vậy bạ gì đó!” Không nghĩ tới y đưa ra loại yêu cầu này, Kim Ngọc vừa xấu hổ vừa giận.

“Một lần, chỉ cần một lần, bốn vương sẽ không giữ cứng nữa.” Mặt hổ u mịch bi thương, như đang dùng ‘khổ nhục kế’.

Lang Nguyên phả nhiệt khí trên cần cổ mẫn cảm, bàn tay to đụng chạm dưới thân, một cỗ nhiệt lưu đột nhiên dâng lên bụng, thân thể nhịn không được run rẩy.

“Ta dựa vào cái gì tin tưởng người.” Mặt Kim Ngọc đỏ ửng, gian nan xoay qua, nhưng khẩu khí đã có chút thả lỏng.

“Bốn vương vốn là Hồ Vương, quân tử đầu đội trời chân đạp đất. Chẳng lẽ cũng đã quên bốn vương hoàn thành lời hứa không chạm cứng.” Nâng cằm hần lên, Lang Nguyên cúi đầu ghé vào lỗ tai hần nhẹ nhàng nói.

“...” Ngoài miệng mặc dù không có đáp ứng, nhưng thân thể đã nhuẫn xuống.

Cũng đã trải qua nhiều lần như vậy, nếu như một lần là có thể giải quyết cái đại phiền toái này, cũng không đến nỗi...

Đáng tiếc chính là hắn không chú ý tới việc Lang Nguyên đáp ứng buông tay, chứ không có nhận lời không tìm hắn!

“Tiểu Ngọc Ngọc, bổn vương muốn hôn cưng.” Xoa cánh môi đỏ, Lang Nguyên ý loạn tình mê gằm nhẹ một tiếng, hôn xuống.

“Lang...” Xấu hổ nhắm mắt, vô thức chống cự.

Lang Nguyên ôm hắn, không ngừng hôn hít, hạ xuống muôn vàn nụ hôn lên khuôn mặt xinh đẹp láng mịn, khiến cho hắn ngứa ngứa.

“Đừng mà...” Hắn còn chưa nói xong, bàn tay to bắt được cằm, sau đó bá đạo in lên đôi môi mọng nước.

Môi Lang Nguyên vừa nóng vừa ẩm ướt, không ngừng cắn mút môi hắn, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập từng ngõ ngách trong khoang miệng.

Tay Lang Nguyên không an phận luồn vào trong áo hắn, dùng đầu ngón tay thon dài đùa bỡn niết hai hồng quả.

Tất cả điểm mẫn cảm trên người đều bị Lang Nguyên nắm giữ, căn bản vô lực phản kháng, hắn đã trở thành tù binh dưới thân Lang nguyên...

Khoái cảm mãnh liệt không ngừng cháy lan toàn thân, hắn phải mạnh mẽ cắn môi dưới, mới có thể tránh phát ra những tiếng rên rỉ mất mặt.

“A... Người chờ một chút...” Đột nhiên nhớ tới binh lính Hùng tộc còn đang cách đó không xa, vội vàng đẩy Lang Nguyên ra.

Bị y đặt trên lan can đá vừa cứng vừa lạnh, cách đó không xa thường thường truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, lúc nào cũng có khả năng có người tới.

Hơn nữa, sao hắn có thể để người khác thấy bộ dạng mất mặt của mình như vậy...

“Chờ cái gì?” Mắt hổ tràn đầy *** nồng đậm, tơ máu nổi lên.

“Hùng...”

“Bọn chúng không đến, cưng yên tâm.” Đã sớm để lại thị vệ ở bên kia thu thập tàn cuộc, Lang Nguyên đã sắp xếp chu toàn.

Thân thể cao to đặt hắn dựa vào cây lớn, bàn tay to thô lỗ tháo đai lưng, tùy ý vuốt ve thắt lưng thanh mảnh, trực tiếp cầm ngọc hành thon dài giữa hai chân.

“A...”

Trời ạ! Tại sao có thể như vậy? Kim Ngọc không thể tin được thân thể mình vừa bị ôm đã có phản ứng...

Bị bàn tay điêu luyện kia xoa nắn, ngọc hành ngẩng cao đầu thích thú, đỉnh đầu còn chảy ra dịch, gió thổi qua lạnh run.

Lang Nguyên cắn vành tai tròn mềm của hắn, dùng giọng nam trầm thấp mê người nỉ non: “Thoải mái không, Tiểu Ngọc Ngọc.”

Đôi bàn tay to dùng thêm lực, xoa thắt lưng mịn màng, rồi nhịn không được hướng lên hai hồng quả trên ngực.

“Thoải mái...” Gương mặt ửng đỏ, môi hé mở.

Không chần chờ, Lang Nguyên cởi hết quần áo hắn, rồi một lần nữa vuốt ve toàn thân hắn.

Thừa dịp theo hắn còn đang thất thần, Lang Nguyên nâng chân hắn, đưa hai ngón tay vào bên trong dò xét, chậm rãi đưa đẩy

“Không... A...” Hấn thở dốc, ngăn cản không được khoái cảm truyền từ ngón tay Lang Nguyên trều sấp ra vào.

Hấn cắn chặt môi dưới mới có thể ngăn bản thân chìm sâu trong dục vọng nóng bỏng này mà phát ra những tiếng rên rỉ mất mặt, nhưng mười ngón tay hấn bấu thật chặt hai cánh tay Lang Nguyên...

Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Đến khi tiểu huyết đủ mềm sộp để tiếp nhận mình, Lang Nguyên mới yên tâm tăng tốc độ đâm rút, hưởng thụ tiểu huyết ẩm áp chặt khít.

Nhìn tiểu huyết phản hồng mê người phun ra nuốt vào hai ngón tay, đầu ngón tay truyền đến xúc cảm quá tuyệt vời, vừa mềm mại vừa ẩm ướt làm Lang Nguyên không nhịn được mà nuốt nước miếng.

“A... a... Ta chịu không nổi...” Kim Ngọc vô lực lắc đầu, ánh nắng chiều chiếu vào mái tóc vàng càng tăng thêm vẻ óng ả, tản mát vài lọn tóc xòa trên cánh tay y.

Động tác truy cầu vô thức như vậy làm lửa tình thiêu đốt Lang Nguyên càng mãnh liệt hơn, tiểu huyết gắt gao cắn ngón tay y, y rất muốn lập tức đưa mình vào nơi thiên đường đó.

“Tiểu Ngọc Ngọc, bốn vương thật sự là không nở để cứng đi.” Rút ngón tay ra, để hồ căn nóng cháy tại cửa huyết, cắn cắn dục dục đâm vào.

Tiểu huyết thêm khát sớm được mấy màn tiền hí khai mở liền nhu thuận tiếp nhận hồ căn vĩ đại, nuốt vào từng thốn thịt, một chút khe hở cũng không có, cảm giác chặt khít làm Lang Nguyên nheo lại hai mắt.

Thấy sau lưng hấn là vỏ cây sần sùi, lo lắng hấn bị thương, liền ôm lấy thắt lưng hấn kéo vào lòng ——

Tư thế này làm Lang Nguyên tiến nhập vào sâu trong cơ thể hấn, y không nhịn được gầm lên.

“A...” Tiếng rên rỉ kiều mị vang lên bên tai, làm lửa thiêu đốt Lang Nguyên càng cuồng liệt.

Dùng sức nâng hai chân hấn, quàng quanh thắt lưng mình, như phát cuồng ra sức trều sấp tiểu huyết ẩm ướt, hưởng thụ khoái cảm thư sướng.

“Lang Nguyên... Người... Chậm một chút...” Hấn thấy mình bị đâm đến sắp tắt thở, chỉ có thể ôm cổ Lang Nguyên, thân thể lắc lư theo những cú húc cuồng dã hữu lực của Lang Nguyên.

Lang Nguyên mê luyến nhìn Kim Ngọc, nhìn đôi mắt hấn như si như túy, gương mặt tuần tú nhiễm màu *** đỏ ửng xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng mê người rên rỉ khát tình.

“Gọi ta Nguyên.” Liếm dục hai cánh môi hấn, thưởng thức tiếng rên rỉ như một khúc nhạc.

“Nguyên...”

“Ngọc!” Lang Nguyên phát ra tiếng gầm phát tình dã thú.

“A... Nguyên...” Hấn vô ý thức gọi tên Lang Nguyên, làm Lang Nguyên càng thêm hưng phấn.

“Đúng! Cứ gọi ta như vậy!” Lang Nguyên thở dốc, quát tổng càng nhanh càng mãnh liệt.

“Không được... Dừng lại...” Hấn vô lực gào thét, chỉ cảm thấy mình sắp bất tỉnh rồi, trong đầu trống rỗng.

Lang Nguyên tận lực giảm tốc độ trều sấp, hai tay vuốt ve cặp mông tròn trịa, cảm thụ từng đợt co rút của tiểu huyết...

“Tiểu Ngọc Ngọc, dừng đi được không?” Thấy chuyện tiến hành rất thuận lợi, Lang Nguyên nhân cơ hội ghé vào lỗ tai hấn hỏi.

“Không...” Dứt khoát lắc đầu.

“Đã vậy, chừng hôn bốn vương lần cuối có được không?”

“...” Hấn chần chờ.

“Một chút cũng không được sao?” Mắt hổ buồn bã thất sắc.

Do dự chốc lát, Kim Ngọc đỏ mặt, nhích người lại gần, dùng tốc độ điện xẹt hôn xuống mặt Lang Nguyên.

“Ôm chặt ta!” Chỉ là hôn nhẹ như vậy đã làm cho Lang Nguyên không chịu nổi.

Vừa nói y vừa ấn Kim Ngọc xuống háng mình, làm cho hổ cắn đâm tới chỗ sâu nhất trong cơ thể hấn, toàn thân y run lên, đem toàn bộ nguyên tinh nóng như lửa bắn vào tiểu huyết...

“A...” Thét chói tai, ngọc hành cũng bộc phát, một lần lại một lần phun ra trọc dịch, bắn đầy bụng Lang Nguyên.

Lang Nguyên cũng không để ý, vươn tay đem thân thể vô lực ôm vào trong lòng, để hấn thoải mái dựa vào ngực mình.

Kim Ngọc nhắm mắt, bộ dáng yếu ớt như vậy không khỏi khiến kẻ khác thêm khát!

Tiểu Ngọc Ngọc của y hồn nhiên vui vẻ, làm y thật sự không nỡ buông tay!

Vuốt ve tấm lưng bóng loáng, trong miệng thầm đọc chú ngữ...

Không lâu, biểu tượng hình Hổ xuất hiện trên lưng Kim Ngọc, một đôi mắt hổ lấp lánh hữu thần, chữ Vương trên trán phá lệ khí phách.

Nhưng chỉ hiện ra trong chốc lát, nháy mắt đã vô tung vô ảnh, giống như chưa có hình Hổ nào trên lưng Kim Ngọc.

Từ khi bắt đầu đến khi kết thúc đều nhẹ nhàng như không, Kim Ngọc mệt đến không mở mắt nổi hoàn toàn không biết được, khi hấn mở mắt, thấy Lang Nguyên chăm chú nhìn mình, đột nhiên cả kinh.

“Người muốn làm gì?” Dùng sức đẩy Lang Nguyên, cặp lông mày bực bội nhíu lại, bất quá vẫn cắn răng đối mặt y.

“Không làm gì.” Thu hồi ánh mắt quyến luyến, y buông Kim Ngọc ra.

“Người đã đáp ứng ta, người không thể nuốt lời!” Kim Ngọc vẽ mặt cảnh giác.

“Đương nhiên!” Xoay người nhặt lại quần áo rơi vương vãi đưa cho hấn, ánh mắt Lang Nguyên có một tia tịch mịch.

“Vậy... Ta đi!” Trong lòng khê run lên.

Hấn tiếp nhận quần áo, đang muốn mặc vào lại bị một đôi bàn tay to từ phía sau ôm lấy.

“A! Người muốn làm gì? Không phải nói thả ta đi sao?” Hấn cứng ngắc theo thân thể, há mồm kêu to.

Hơi thở nóng rực từng đợt từng đợt phả lên cổ hấn, hấn cảm thấy toàn thân mình lại nóng lên, nhiệt lưu lại cuộn cuộn dâng lên bụng.

“Buông ta ra! Người làm cái gì vậy?” Thân thể hấn mềm yếu vô lực lại bị Lang Nguyên đùa giỡn lần nữa, hai chân nhịn không được phát run.

Lang Nguyên duỗi tay ra phía trước xoa nắn hồng quả, còn thổi nhiệt khí sau gáy, bàn tay to thuận theo dòng nhiệt dịch trườn tay vào tiểu huyết.

“Muốn một lần nữa sao?” Dụ dỗ hấn.

“Ta... Không!” Hấn la to, nhưng không còn kịp rồi!

Lang Nguyên lần nữa xâm nhập hấn, Kim Ngọc cảm thấy cảm xúc trong cơ thể vô cùng mãnh liệt, hấn có thể cảm nhận rõ ràng hổ cắn quất xuyên cơ thể hấn, trong lòng hiện lên một loại cảm giác kì dị.

Rất nhanh, Kim Ngọc cũng không có cách nào tự hỏi, tùy ý để hổ cắn xâm nhập, hấn vừa lại lâm vào thủy triều ***, không cách nào tự kềm chế...

“A...” Tiếng rên rỉ sung sướng không ngừng phát ra từ miệng hấn.

Lang Nguyên ngẩng đầu lên, ôm thắt lưng hấn, nhẹ nhàng hỏi, “Tiểu Ngọc Ngọc, thoải mái không?”

Mới vừa trải qua một phen hoan ái cuồng nhiệt Kim Ngọc toàn thân mềm nhũn xụi lơ, chỉ là hưng phấn kẹp chặt hai chân, đầu óc kêu loạn, rên rỉ.

“Ừm...” Hấn cảm thấy lửa dục toàn thân lại khơi mào.

Không có cách nào tin được mình lại muốn ở bên Lang Nguyên thêm một ngày, hay có thể thừa nhận bản thân tự nguyện bị Lang Nguyên giữ lấy một lần nữa... Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Thẳng đến khi Lang Nguyên lần nữa thét chói tai, khoe miệng mang theo đắc ý ôm hấn cùng nhau đạt cao trào, làm cho kích tình bao phủ hết thấy...

Kim Ngọc toàn thân vô lực rúc vào ngực y, nhắm hai mắt ngoan ngoãn ngủ.

Lang Nguyên thâm tình nhìn hấn, ôn nhu vén những lọn tóc vàng ẩm mồ hôi.

“Tối nước này rồi, cứng lại phải rời khỏi bồn vương, làm sao bồn vương chấp nhận đây?”

Mắt không chế rồi, tất cả cũng đã vượt ra khỏi tay, y muốn Kim Ngọc vì tình mà ở bên mình mãi mãi, lúc này mình không chế không được, muốn Kim Ngọc một lần lại một lần.

Gió đêm thổi tới, Kim Ngọc nằm trong lòng y nhịn không được run rẩy một chút, sờ cánh tay lạnh băng của Kim Ngọc, mày rậm nhíu lại, nhặt lên quần áo vương vãi trên đất.

Đột nhiên, từ trong áo lấy ra một vật, chính là hạp dục cao ——

Nhớ ngữ y từng nói qua vật ấy không những chữa thương, còn có trợ giúp vụ phòng chi nhạc!

Lần trước khi dùng được, Kim Ngọc tựa như thay đổi, nhiệt tình vô cùng, y quyết định thử lại lần nữa, nói không chừng Kim Ngọc sẽ gật đầu ở lại...

Lấy ra một dục cao bôi vào tiểu huyết khe hé mở, rất nhanh vôn vê đi vào, cho đến khi nhìn thấy đáy dục hạp, Kim Ngọc mặt mũi chậm rãi mở hai mắt, hừ một tiếng.

“Nóng...” Mắt vàng nửa mở, ánh mắt lưu chuyển, phong tình vô hạn.

Y hít một hơi lạnh khí, tay run lên, dục hạp rơi trên mặt đất, lăn một vòng, lăn khuất trong bụi cỏ.

“Tiểu Ngọc Ngọc!” Y nhẹ giọng gọi.

Hấn mở to hai mắt, đôi mắt vàng đã không hề lạnh như băng, mà tràn ngập lửa nóng dục vọng.

Trong nháy mắt, Lang Nguyên ánh mắt khát khao của hấn mê hoặc, như nài nỉ y thỏa mãn hấn...

Từ đôi mắt hấn, Lang Nguyên biết hấn muốn y!

Hổ cắn xưa nay không bao giờ biết thỏa mãn lại nảy mạnh lên, đâm đâm cửa huyết ngo ngoe muốn di chuyển.

Một lần động thân đi vào, tiểu huyết bây giờ còn nóng hơn hai lần trước, hơn nữa y cảm thấy hoàn toàn khác với lúc trước.

Toàn thân Kim Ngọc nóng không chịu được, không ngừng lắc lư: “Ồ... Nóng quá...” Hấn khó nhịn rên rỉ cầu hoan.

“Tiểu Ngọc Ngọc, bồn vương sẽ hảo hảo yêu cưng.”

Lang Nguyên bắt đầu màn quất xuyên mãnh liệt nơi tiểu huyết chết người, đi vào đi ra dâng lên tư vị tuyệt vời khó diễn tả.

“Chặt quá!”

Bàn tay to không ngừng vuốt ve hồng quả trước ngực, kích thích thất lưng Kim Ngọc, làm cho y đi vào ngày càng sâu.

Điều y khiếp sợ chính là, khi y vừa thoảng lùi ra, tiểu huyết sẽ chủ động hút cự vật của y lại.

Hạ thân y bị cắn chặt muốn tan chảy, kì diệu hơn, tiểu huyết còn có thể nhúc nhích cắn hút, làm hại y thiếu chút nữa tiết ra...

Kim Ngọc không hề bị động, chủ động quần lấy Lang Nguyên, trong rừng cây ngoài tiếng thở dốc nặng nề sung sướng, chỉ còn những tiếng rên rỉ mập mờ bao phủ không gian.

Lang Nguyên gất gao ôm hắn, hắn hét lên một tiếng, cả người xụi lơ trong lòng Lang Nguyên, không cách nào nhúc nhích.

Bạch trọc chảy xuống từ chỗ hai người kết hợp, ướt một mảng cỏ lớn, nhưng nhiệt lưu trong cơ thể không có biến mất, lần sau mãnh liệt hơn lần trước.

Kim Ngọc nhắm mắt chìm trong dư vị khoái cảm còn lưu lại, hắn cảm thấy mình vừa nằm mộng, chờ tỉnh lại cái gì cũng chưa từng xảy ra...

Tới cuối cùng, Kim Ngọc cũng không đồng ý ở lại, thất vọng tràn trề, Lang Nguyên càng quyết tâm có được hắn hơn hết thảy.

“Tiểu Ngọc Ngọc, hy vọng lần sau gặp lại, đừng không trốn tránh bốn vương!”

Cuối cùng, Lang Nguyên buông tay, trong miệng thì thầm, mắt hổ bắn tinh quang ra bốn phía.

Y là Hồ Vương, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, Kim Ngọc không đáp ứng lưu lại, y sẽ không ép buộc hắn bên mình.

** ** *

Khi hắn tỉnh lại, trời đã sáng choang, bên người không có bóng dáng Lang Nguyên, cúi đầu nhìn lại, quần áo sớm đã mặc chỉnh tề, trên người không có một chút cảm giác không khỏe.

Nếu không phải sau huyết có chút thốn chút xót, hắn sẽ thật sự cho rằng hôm qua chỉ là một hồi xuân mộng mà thôi...

Nghĩ không ra *** hổ kia cũng là một quân tử, không có cường ép bắt hắn lại.

Hắn không khỏi nghĩ, nếu Lang Nguyên không phải mê muội hắn, có lẽ bọn họ bây giờ đã là hảo bằng hữu... Lắc đầu, đem ý tưởng hoang đường này vứt ra sau đầu.

Đột nhiên, hắn phát hiện bên hông có một vật —— một khối đầu hổ ngọc bội, mắt hổ lấp lánh hữu thần, như đang di chuyển, vô cùng sống động, ngọc bội trong suốt sáng long lanh, làm cho hắn thích không buông tay.

“Tử *** hổ, tặng ta bảo vật, dễ dàng cho ngươi quá.” Mấy lần đều muốn tháo đầu hổ bội ra, rồi lại không nỡ.

“Canh giờ cũng không sớm, hy vọng có thể vượt qua phụ vương.” Cát đầu hổ bội vào áo, vội vã chạy đi.

Sau khi hắn đi, cách đó không xa có thân ảnh vĩ ngạn đứng sau cây đại thụ, đúng là người hắn tưởng đã rời đi – Lang Nguyên, đưa mắt nhìn theo hắn.

“Tiểu Ngọc Ngọc, thân là thái tử Hồ tộc nếu đã thu vật đính ước của bốn vương, thì đừng hòng chạy trốn!” Nắm chặt nắm tay, một quyền đánh vào đại thụ, đại thụ to lớn gãy đổ xuống.

Trở lại Hồ tộc, Kim Ngọc dĩ nhiên bị phụ vương mắng một trận, may là Lang Vương tự mình tới nhà cầu hôn tiểu đệ, y vì hấn cầu tình miễn bị phụ vương trừng phạt, nhưng phụ vương vẫn hạ lệnh cấm túc hấn ba tháng.

Ba tháng cấm túc cũng không có gì, chỉ là đêm đến luôn bị giấc mộng kì quái quấy nhiễu...

Trong mộng luôn luôn xuất hiện Lang Nguyên, hơn nữa Lang Nguyên luôn không nói hai lời liền nhào tới hấn, hấn cũng giãy giụa phản kháng, đáng tiếc mỗi lần đều bị y đè.

Như vậy còn chưa tính, ác độc nhất là lúc hấn mệt muốn chết rên rỉ xấu hổ cầu xin tha thứ, nhưng tên *** hồ chết dẫm đó vẫn như cũ điệu võ dương oai trên người hấn, cho đến khi hấn sắp bất tỉnh mới chịu ngừng.

Mỗi sáng tỉnh lại, chăn nệm luôn dính đầy trọc dịch, hấn run như cây sậy, sợ việc này bị phụ vương biết, vội vàng tự thu dọn phòng.

Kể từ đó, hấn không khỏi hoài nghi Lang Nguyên có hạ chú ngữ gì lên người hấn không? !

Một tháng sau, hôn lễ của tiểu đệ Kim Cát sắp đến, phụ vương cũng giải lệnh cấm, cho phép hấn tham dự buổi lễ, hấn hăng hái bừng bừng chuẩn bị lễ vật mong chờ ngày đến, nhưng hấn không tưởng được là...

“Tiểu Ngọc Ngọc, thì ra cũng ở chỗ này a!”

Tại hôn yến của Lang Vương Hắc Trạch, hấn gặp lại người hấn không muốn gặp nhất trên đời!

. Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Nụ cười xán lạn lập tức vụt tắt không dấu tích, nhìn một thân hàng y cấm bào, mái tóc dài được buộc bởi ngọc quan hình đầu hổ, Lang Nguyên thần thanh khí sảng đi đến trước mặt hấn, hướng hấn nhẹ răng cười, làm khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của hấn hóa từ trắng sang xanh mét.

“Người. Người sao lại ở đây?!” Vừa sợ vừa giận.

“Nhìn thấy bốn vương vui như vậy sao, trong lòng Tiểu Ngọc Ngọc quả nhiên vẫn có bốn vương.” Cảm đôi tay lạnh lẽo của hấn, Lang Nguyên nhướn mày.

“Người.”

“Đừng lộn xộn, tất cả mọi người nhìn chúng ta.” Trên tay âm thầm dùng sức, không cho hấn rút tay ra.

Kim Ngọc nhìn theo hướng theo Lang Nguyên nhìn bốn phía.

Hoàn hảo, phần đông tân khách cũng không chú ý tới bọn họ, mới nhẹ nhàng thở ra.

Bất quá, hấn cũng không có hòa nhã gì với Lang Nguyên, dù sao kẻ mấy ngày nay khiến hấn liên tục gặp ác mộng chính là y!

“Bốn vương là đại ca kết nghĩa của Lang Vương, đương nhiên phải đến uống rượu mừng rồi, nhưng thật ra bốn vương tìm cũng rất vất vả đó nha.” Vô cùng thân thiết nhích lại gần, bàn tay to lợi dụng chỗ tối sờ sờ eo hấn.

Đã lâu không gặp, Tiểu Ngọc Ngọc hình như đẹp ra, mắt vàng rực sáng chói mắt, trên mặt ý cười dịu dàng, giống như hấn là tân lang.

Nghĩ vậy, y không khỏi bắt đầu ảo tưởng ngày y cùng Tiểu Ngọc Ngọc thành thân, nhất định phải tổ chức long trọng hơn hôm nay!

“Đừng động ta.” Bất chấp chung quanh còn có người, mặt Kim Ngọc xanh mét, đi qua bên kia.

Oan gia ngõ hẹp, thật vất vả mới thoát khỏi y, không nghĩ tới gặp lại nhanh như vậy!

Cố gắng thuyết phục mình quên y đi, nhưng không thể nào quên được, đẩy cũng đẩy không được, đuổi lại đuổi không đi, hần cảm thấy Lang Nguyên thật sự là khắc tinh của hần.

“Tiểu Ngọc Ngọc thực lãnh đạm, ăn xong không trả tiền, chẳng lẽ công phu bồn vương không tới nơi tới chốn?” Nhoáng một cái, bàn tay to đã khoát trên vai hần, ai nhìn cũng thấy vô cùng thân thiết đó nga

~“Người không phải đáp ứng buông tha ta, muốn nuốt lời.” Tức giận vỗ tay thối trên vai mình, rồi lại không dám làm nháo chuyện lên.

Phụ vương đứng cách đó không xa đang hàn huyên uống rượu với Lang Vương, hần thầm hy vọng cha đừng nhìn qua bên này.

“Bồn vương đâu có nuốt lời, không phải thả cứng đi rồi sao, bồn vương đáp ứng thả cứng đi, nhưng không có nói là không đi tìm cứng à nha.” Nhéo nhéo hai má vì tức giận mà phồng lên vô cùng đáng yêu, Lang Nguyên cười ha ha.

Tiểu Ngọc Ngọc so với lúc ở bên y còn dễ nổi giận hơn, còn có thể đấu võ mồm với y, thú vị thú vị!

“Người. Nhỏ giọng chút.” Cuống quýt nhìn phụ vương bên kia, lại vừa lúc nhìn thấy phụ vương hướng mắt tìm kiếm về phía mình.

Trong lòng thầm kêu không xong, giật cùi chỏ vào bụng Lang Nguyên, lại bị Lang Nguyên nhân cơ hội ôm vào trong ngực, mặt đối mặt ôm ấp.

Nhìn phụ vương đi về phía mình, hần lại bị ôm, không thể động đây, gấp đến mức đầu đầy mồ hôi.

“Hồ Vương, đã lâu không gặp.”

“Hồ Vương, hữu lễ.” Lang Nguyên gật đầu một cái, cũng không có ý buông tay.

Thật vất vả mới quơ được tiểu hồ ly giảo hoạt này, chỉ cần buông tay, chỉ sợ hần lại trốn rất xa.

“Hồ Vương, ngài cùng Ngọc nhi cảm tình thật không tồi a.” Nhìn thần sắc bối rối của đứa con, Hồ Vương cảm thán nói.

Hồ Vương biết đứa con trưởng của mình lãnh tình lãnh tính, chỉ có Cát nhi là đặc biệt gần gũi, ngay cả phụ vương như hần cũng không thân thiết như vậy, không nghĩ tới lại cùng Hồ Vương giao tình tốt như vậy, chẳng lẽ đây là duyên phận?

“Đương nhiên, hần là ân nhân cứu mạng bồn vương mà, dĩ nhiên thâm tình rất tốt a.” Lang Nguyên tự hào vỗ ngực, cười lớn.

Nếu không phải sợ Tiểu Ngọc Ngọc sinh khí, y rất muốn hiện tại chiêu cáo mọi người rằng Tiểu Ngọc Ngọc là người của Lang Nguyên!

“Thì ra là thế, Ngọc nhi thay cha hảo hảo chiêu đãi Hồ Vương, phụ vương còn có việc.” Dừng ánh mắt hàm ý bảo Kim Ngọc, ý đồ của Hồ Vương quá rõ ràng.

“Ân, phụ vương.” Gian nan gật gật đầu, cười chua xót.

Làm sao không rõ ý phụ vương chứ, còn không phải bắt hần khuyên Lang Nguyên thú Nhị muội sao.

Xem ra, Lang Nguyên cũng không chịu thôi dây dưa hần, hần lo lắng tâm Lang Nguyên không có Nhị muội, cho dù hần đem chuyện họa kiếp kia nói cho y nghe, cũng không giải quyết được hiểm nguy của Hồ tộc.

“Vừa lúc, bồn vương cũng muốn cùng Kim Ngọc hảo hảo tâm sự, Hồ Vương không cần bận tâm.” Tay phải nhân cơ hội đặt tại hồng nhũ của Kim Ngọc, trộm ăn đậu hủ.

Hồ Vương mỉm cười đi qua bên kia, Kim Ngọc lập tức thay đổi sắc mặt, nắm bàn tay phải càn quấy của Lang Nguyên, nổi giận đùng đùng tha y đi ra ngoài, thẳng đến bên cạnh dòng suối nhỏ tĩnh lặng, mới ngừng lại.

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng để ta thấy ngươi, nếu không ta giết ngươi.” Múa may nắm tay, Kim Ngọc uy hiếp nói.

“Kim Hỏa đồng hiện, Hồ tộc tất vong, Hồ Lang kết thân, hóa tai trình tường.” Lang Nguyên khí chất nhàn nhả ngồi trên tảng đá lớn.

Y phát hiện Kim Ngọc chọn chỗ này thật tốt, trước mắt non xanh nước biếc, vừa lúc nói chuyện yêu đương thật là chỗ tốt mà, nói không chừng nói nói một hồi lại

“Người. Người sao biết lời tiên đoán của Hồ tộc?” Kinh ngạc trừng lớn hai mắt. Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

“Cùng nói đi.” Lang Nguyên vẻ mặt trấn định.

Thì ra cảm giác chọc ghẹo cục cưng lại thích đến như vậy, xem ra sau này nên đùa đùa nhiều một chút.

Aish, tiểu hồ ly nhà y a, nhìn thì tưởng thông minh lanh lợi thế chứ thật sự rất là ngốc, ngốc đến mức y luôn muốn khi dễ hần.

“Người, người nghe lén ta cùng phụ vương nói chuyện? !” Phẫn nộ chỉ mặt y, Kim Ngọc bừng tỉnh đại ngộ. Khó trách lúc đầu đáp ứng thả hần đi, khó trách y dễ dàng tìm được mình, thì ra y sớm chỉ biết thân phận của mình...

Thật buồn cười, hần còn tưởng hy sinh một lần, liền có thể hoàn toàn thoát khỏi y, mình thật sự rất ngu rất ngây thơ!

Mà lần này Lang Nguyên xuất hiện căn bản là một âm mưu, chỉ là không biết mưu đồ gì...

“Bổn vương cần nghe lén cùng nói chuyện sao? Chính cùng nói với bổn vương cùng tên Kim Ngọc, cùng mắt vàng, tóc dài màu vàng kim, tuấn mỹ như thiên tiên hạ phàm, trừ thái tử Hồ tộc, cùng còn có thể là ai.”

Y là Hồ Vương, không phải kẻ ngu, ngày thứ hai sau khi yêu hần, đã tra rõ thân phận của hần —— không ngờ cục cưng của y lại là Hồ Vương tương lai!

Lúc ấy y cũng thất kinh, nhưng vì lưu lại hần, y cố ý làm bộ cái gì cũng không biết, muốn cho hần hiểu là y thích chính con người thật của hần, không phải thân phận của hần.

Nhưng không ngờ một mảnh thâm tình lại bị hần giẫm nát, khi Hùng tộc đến tấn công, mới vừa đánh một lát, y liền lo lắng Hùng tộc đánh lên sau núi, sợ rằng sẽ làm hần bị thương.

Vội vàng trở về thăm cung, lại nhìn thấy hần thần sắc vội vã chạy ra sau núi, y lập tức bỏ hết thầy đuổi theo, không nghĩ tới vừa lúc nghe được cuộc nói chuyện kia.

Cũng vì thế, mới biết được Hồ tộc có lời tiên đoán, mà Hồ Vương làm y nảy sinh một kế, nếu Hồ tộc kiên quyết cầu thân với y, y dĩ nhiên sẽ lợi dụng cơ hội này để chiếm tâm Kim Ngọc.

“Hảo, hảo, người đã biết thân phận của ta, cũng biết lời tiên đoán của Hồ tộc, ta cũng không muốn tính toán gì với người, chỉ cần người nguyện ý lấy nhị muội, tất cả dĩ vãng xóa bỏ, ta sẽ coi như không chuyện gì xảy ra.” Hai tay khoanh trước ngực, Kim Ngọc ngẩng đầu lên, tỏ vẻ mình là con người đại lượng.

Vì tương lai Hồ tộc, chỉ cần Lang Nguyên gật đầu đáp ứng lấy nhị muội, hần quyết định sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Mí mắt hạ xuống, trong lòng nảy ra loại dự cảm khó tả, Lang Nguyên không phải hạng người dễ giao dịch, điểm ấy hần rất hiểu rõ.

“Muốn bổn vương lấy nhị muội của cùng, cũng không phải không thể, chỉ cần...”

Đột nhiên, Lang Nguyên từ tảng đá lớn đứng lên, phúi phúi bụi trên người, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Chỉ cần cái gì?” Kim Ngọc truy vấn.

“Rất đơn giản, chỉ cần một tháng tới cung thư thư phục phục hầu hạ bốn vương, sau đó bốn vương xem cũng là anh vợ cũng không phải là không thể.” Nhẹ nhàng câu dẫn nâng cằm hắn lên, bên tai hắn thổi một luồng nhiệt khí.

“Làm càn.” Mặt đỏ ửng, đẩy y ra, Kim Ngọc xấu hổ xoay qua.

Phải biết y chẳng tốt lành gì, *** hổ đáng chết, trong đầu luôn loạn thất bát tao tầm bậy tầm bạ gì không hà!

“Nếu không đáp ứng điều kiện cũng không sao, dù sao bốn vương cũng không cấp bách nạp phi.” Bộ dạng không liên quan đến ta vỗ vỗ tay, Lang Nguyên đi về hướng yến tiệc.

Kim Ngọc một lòng vì Hồ tộc, tình nguyện một mình chịu khổ, hoàn thành trách nhiệm, bây giờ có cơ hội thực hiện, y không tin Kim Ngọc sẽ từ chối.

Y đã cho hắn một cơ hội đào tẩu, sẽ không cho hắn lần thứ hai, y cũng không nỡ thả hắn đi lần nữa.

Tương tự như tê dại, mỗi đêm trong lòng luôn trống rỗng, làm y trần trọc không yên, bây giờ chỉ là nhìn Kim Ngọc, y cũng đã cảm thấy mình là nam tử hạnh phúc nhất thiên hạ.

Dần dần tiến vào, Kim Ngọc muốn chạy trốn, y không để cho hắn trốn, y sẽ làm Kim Ngọc hiểu rõ, dù trốn thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay y!

“Chậm đã... Việc này không còn cách nào khác sao?” Cắn chặt răng, Kim Ngọc nắm chặt tay.

“Cũng biết bốn vương muốn cái gì, quyền quyết định ở trong tay cương.”

“Ta... Ta...” Run rẩy, thủy chung không chịu gật đầu.

“Cũng từ từ suy nghĩ, bốn vương đi về trước.” Lang Nguyên lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Người... Người đừng đi...”

Yêu cầu này thật sự quá vô lý, nếu mình là nữ tử, đáp ứng y cũng được thôi, nhưng mình rõ ràng là nam tử, thật sự không rõ Lang Nguyên rốt cuộc thích hắn ở điểm nào...

Mặc kệ như thế nào, Lang Nguyên xem như đã nói ra điều kiện, nếu không đáp ứng, sợ rằng Hồ tộc thật sự vì hắn mà diệt vong!

Không thể tránh được, biết rõ vốn là kẻ, hắn cũng chỉ có thể bị Lang Nguyên dắt mũi.

“Cũng đáp ứng bốn vương?” Nheo lại mắt hổ, Lang Nguyên vẻ mặt nghiêm túc.

Trong lòng cười trộm, ngày mình chờ mong cuối cùng đã tới rồi.

“Chỉ cần... Một tháng, người sẽ lấy nhị muội?” Đỉnh đầu mình sắp bốc hơi đến nơi rồi, Kim Ngọc xấu hổ vạn phần, nhưng lại không thể không nói ra. Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Nếu mình hy sinh một tháng mà cứu được Hồ tộc, hắn làm sao có thể từ chối.

“Bốn vương nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ còn xem biểu hiện của cương thôi.” Mắt hổ sắp bị lửa dục thiêu đốt, nếu không phải cố nén, y đã nhào tới ngay từ lúc nhìn thấy Kim Ngọc, đặt hắn trên mặt đất hảo hảo yêu thương một phen.

“Việc này, người không được cho phụ vương biết.” Gian nan giật giật khóe môi, Kim Ngọc có dự cảm mình sắp nhắm mắt xuôi tay.

“Tùy cương, bốn vương cái gì cũng nghe lời cương, cương cũng nên cho bốn vương chút ngon ngọt chứ hả.” Liếm liếm khóe miệng, Lang Nguyên ngẩng đầu lên, chu môi ra, ý đồ rõ đến không thể rõ hơn.

“Không được, sẽ bị người khác nhìn thấy.” Lắc đầu, Kim Ngọc lui về phía sau.

“Sợ cái gì, chúng ta cũng không phải chưa làm qua ở sau núi sao, cũng còn thực nhiệt tình, xiết bốn vương thật.”

“Câm mồm, đừng nhắc lại!” Đầu óc nổ tung, mặt Kim Ngọc đỏ muốn xuất huyết.

Hắn sao có thể quên cái ngày càn quấy ấy chứ, lúc đó cũng giống như hôm nay, cả hai đều ở trong rừng cây tĩnh lặng, hắn cùng Lang Nguyên lăn qua lăn lại trên nền cỏ

Hắn thấy mình không còn là Kim Ngọc ngày xưa, hắn bây giờ đã bị Lang Nguyên mang vào địa ngục. . . .

“Tiểu Ngọc Ngọc, có phải cưng rất nhớ lần hoan ái trong rừng không?”

Không biết khi nào, Lang Nguyên đã ở sát bên hắn, nhẹ nhàng ôm hắn, bàn tay to vuốt ve lưng hắn.

“Ồ.” Chỉ bị khẽ vuốt chút chút, hắn đã không chịu nổi, xúc cảm quen thuộc làm hắn nhớ tới trong mộng.

Nhiệt lưu cuộn cuộn trào lên bụng dưới, vô thức kẹp chặt hai chân, nhưng bụng vẫn đau nhức như cũ.

“Tiểu Ngọc Ngọc, bộ dạng cưng khiến bốn vương nhìn không được.” Liếm duyên vành tai mềm mại, bàn tay ấm nóng cách lớp vải khiêu khích ngọc hành.

“A.” Chưa từng nghĩ tới mình miễn cảm như thế, chỉ mới bị sờ sờ chút xíu, thân thể đã phản ứng mãnh liệt như vậy.

Đứng quần đã ướt hết một mảng lớn, bàn tay to dùng tí sức, quần dài liền rớt trên mặt đất, lộ ra hạ thân xích lô xinh đẹp, ngọc hành ngẩng đầu thẳng tắp giữa hai chân thon dài.

“Bốn vương chờ không kịp, Tiểu Ngọc Ngọc.” Thở hồng hển, dục hỏa thiêu đốt Lang Nguyên, y cũng bất chấp ban ngày ban mặt ngồi xuống đất, lột hết quần áo hắn không chừa một mảnh.

“Người muốn ta?” Đột nhiên, Kim Ngọc thái độ khác thường, chủ động ôm lấy cổ y, mắt vàng nhướng lên.

Đối mặt với Kim Ngọc như vậy, nhiệt huyết phọt thẳng xuyên đỉnh đầu, Lang Nguyên thiếu chút nữa phụt máu mũi.

Y đến nằm mơ cũng không ngờ Kim Ngọc có ngày tự động hiến thân, không nghĩ nhanh như vậy đã thành hiện thực!

“Phải, bốn vương chỉ muốn một mình cưng!” Rõng giận, y nhào lên đè Kim Ngọc xuống.

Không đợi hắn phản ứng, Lang Nguyên nhanh chóng bắt lấy khuôn mặt hắn, hung hãn điên cuồng hôn hắn.

Hắn mạnh mẽ giãy giụa, nhưng đầu lưỡi Lang Nguyên xâm nhập trong miệng hắn, bức hắn dây dưa cùng y, một trận tê dại vô lực xông đến làm thần trí hắn càng ngày càng mơ hồ.

“Đừng.” Hắn muốn tránh nhưng môi Lang Nguyên dần dần di chuyển xuống.

Ở căn cổ trắng nõn nhạy cảm, hạ xuống vô số nụ hôn, rồi lướt xuống khuôn ngực, thành thạo xoa nắn hai hồng quả xinh đẹp.

“A.” Hắn không kiềm được phát ra tiếng rên rỉ, vội vàng cắn môi dưới, ngăn mình phát ra bất kì âm thanh nào nữa.

Thất sách mà, vốn định thừa dịp Lang Nguyên ý loạn tình mê bắt y chấp nhận hôn ước, không nghĩ tới mình chưa kịp làm gì đã bị lạc trong mê cung hôn kĩ của Lang Nguyên.

Trong lúc tâm hoảng ý loạn, những nụ hôn của Lang Nguyên làm nội bích hắn có chút phản ứng khác thường, tê dại và ngứa ngứa nữa, nhưng hắn không thể tự mình gãi được.

Lang Nguyên sớm đã cởi sạch quần áo hắn, đôi bàn tay to dùng sức xoa nắn cặp mông tròn trịa, hồ căn nóng bỏng không ngừng tiếp xúc đùi hắn, chậm rãi ma sát.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cưng thật sự đẹp quá!” Lang Nguyên thì thầm như đang thôi miên bên tai hắn.

“A.” Hấn muốn mở miệng, nhưng bị động tác của y dọa đến hết to.

Lang Nguyên há mồm hàm trụ ngọc hành hấn, sử dụng đầu lưỡi ướm át nóng bỏng liếm lộng, mút mát, hấn chỉ có thể nhắm mắt lại, vô vọng kháng cự lại niềm vui sướng này.

Lang Nguyên phun ra nuốt vào ngọc hành, một tay kia sờ soạng huyết động mê người phía sau.

Nghe Kim Ngọc không nhin được rên rỉ, Lang Nguyên lại muốn chinh phục hấn, trong lòng Kim Ngọc phải có ý, tình cảm phải giao hết cho y, nên miệng càng thêm ra sức liếm dục.

“Đừng.” Kim Ngọc vô lực rên rỉ, vô thức ngăn cản ngón tay đang có ý xâm nhập, kẹp hai chân lại.

Hấn không biết vì sao mình biến thành như vậy, muốn đẩy Lang Nguyên ra, nhưng không thể ra tay.

“Cứng không muốn cứu Hồ tộc sao? !” Nhả ngọc hành ra, dùng đầu lưỡi vẽ vài vòng ở linh khẩu, Lang Nguyên nhướng mi cười.

Hấn dùng lực tách hai chân Kim Ngọc, hai ngón tay thô to âu yếm cửa huyết, sự đụng chạm của y làm Kim Ngọc không ngừng thở dốc, thân mình uốn cong theo khoái cảm.

“Muốn.” Lắc đầu kêu khóc, tóc vàng bay loạn.

Dục vọng đan xen lý trí, hấn không muốn dâng mình dễ dàng như vậy, nhưng quả thật vô lực phản kháng.

Hạ thân đã muốn trưởng đến phát đau, lại bị Lang Nguyên nắm chặt, như thế nào cũng tiết không được, hấn thống khổ thở hồng hộc, thân thể trơn bóng cũng chuyển sang màu hồng.

Ngón tay Lang Nguyên ôn nhu di chuyển ra vào nội bích, bá đạo xâm nhập tiểu huyết ướm át, thường xuyên cố ý ấn ấn điểm mẫn cảm.

Hấn muốn đẩy Lang Nguyên, nhưng trong lòng xuất hiện một giọng nói nho nhỏ, nói với hấn là hấn còn muốn nhiều nữa!

“Tiểu Ngọc Ngọc, cứng thật mê chết người a!” Lang Nguyên ánh mắt đen sẫm, dục hỏa càng bùng cháy.

Tiểu huyết đói khát nhanh chóng cắn ngón tay y, mỗi lần chạm đến điểm phát điện trong nội bích, Kim Ngọc liền run rẩy, đôi mắt vàng như phát ra hỏa hoa.

“.” Nói không nên lời, trán hấn đầy mồ hôi, trước mắt mơ hồ không rõ.

“Kim Ngọc, nói cứng muốn bốn vương.”

Lang Nguyên nhìn vẻ mặt khao khát của hấn, mắt vàng mông lung làm tâm thần kẻ khác nhộn nhạo, kích tình khó nhin.

“Ta. Không.” Trong lòng đấu tranh dữ dội. Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Một bên muốn hấn buông thả, thoải mái hưởng thụ, một bên lại kêu gào hấn phải giữ lý trí, không được sa đoạ, hấn bị dằn vặt đến đầu muốn nổ tung rồi.

Lang Nguyên thấy thế không ngừng tăng tốc độ đâm rút ngón tay, làm tia lý trí mỏng manh cuối cùng của hấn cũng biến mất vô tung vô ảnh.

“Thích bốn vương làm vậy với cứng không?” Liếm lộng khoe miệng hấn, Lang Nguyên phun nhiệt khí lên mặt hấn.

Kim Ngọc cắn răng lắc đầu, trong miệng chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc, nhìn kỹ sẽ thấy bắp chân hấn cũng phát run.

“Thích như vậy?”

Y cúi đầu mút hồng quả, cả thân thể hắn run rẩy, y còn duyên cớ nhẹ đầu nhũ mẫn cảm.

“Đừng mà...” Mặt đỏ như ráng chiều.

Lang Nguyên gầm lên, ôm lấy thân thể nằm dưới, quàng hai chân hắn quanh thắt lưng mình, đem hổ căn đã sớm trưởng đến phát đau để trước cửa động.

“Quần lấy thắt lưng bốn vương!” Hắn ra lệnh theo.

Hắn mơ màng thuận theo kẹp hai chân quanh eo y, liền sau đó là cảm giác cự vật khổng lồ đi vào nội bích hắn, lấp đầy tiểu huyết nho nhỏ không tí kẽ hở.

“Tiểu Ngọc Ngọc...” Mắt Lang Nguyên rực cháy lửa dục, ánh mắt mê luyến trượt trên người Kim Ngọc, nhìn tinh mâu hắn khép hờ, gương mặt ửng hồng vì *** càng thêm quyến rũ đến lóa mắt.

“A... Ừm... Đừng...” Hắn nhin không được kêu to.

Hắn cảm nhận rõ ràng hổ căn vĩ đại, chỉ cần Lang Nguyên thoáng động, những gai nhỏ ở đầu hổ căn liền di chuyển trong nội bích, làm bên trong ngứa không chịu được nhưng hắn không có cách nào tự giải thoát.

“Tiểu Ngọc Ngọc, muốn hay không muốn bốn vương?” Lang Nguyên không ngừng di chuyển trên người hắn, nhưng hắn nghe không được gì.

Mỗi một lần rút ra đều lộ một tí mị thịt trắng bích hồng nhạt, mỗi một lần đâm vào đều bị tiểu huyết cắn chặt không buông, làm y vui sướng như bay lên chín tầng mây.

Đồng thời, y ngạc nhiên phát hiện thân thể Kim Ngọc thích ứng sự xâm nhập của y, chỉ cần y thoáng rời khỏi một chút, tiểu huyết liền hút lấy y, làm y không nỡ rời khỏi.

“A!” Hắn không nhin được phát ra tiếng rên rỉ.

“Mặc kệ cứng có muốn hay không bốn vương, bốn vương đều muốn cứng!” Gầm một tiếng, Lang Nguyên quát tổng mạnh mẽ.

“Ồ...” Cắn chặt môi dưới, ngăn mình phát ra bất kì âm thanh mất mặt nào nữa.

Hổ căn đang chôn sâu trong cơ thể hắn lại trưởng lớn thêm một vòng, Lang Nguyên một tốc độ khó có thể hình dung chạy nước rút trên người hắn dùng.

Lang Nguyên mỗi lần có chút ý định hơi rút ra, là y như rằng bị tiểu huyết xiết chặt như cổ vũ tinh thần, nhin không được quát tổng càng mạnh mẽ.

Nội bích cắn chặt hổ căn, Kim Ngọc nâng cao thắt lưng để y dễ dàng lao tới, tiến vào càng sâu.

Từng đợt sóng tình đánh úp lại, Kim Ngọc ngay cả cơ hội thở cũng không có, trong miệng không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ sung sướng.

“A... Ừm... Không...” Khóe mắt chảy xuống nước mắt kích tình, toàn bộ gương mặt ửng hồng.

Lang Nguyên nâng chân hắn gác lên vai mình, làm mình đi vào càng sâu trong tiểu huyết ẩm áp.

“A... Ừm... Đừng...” Kim Ngọc nghe thấy bản thân phát ra *** khiêu mà đến mơ hắn cũng không nghĩ tới, thân thể lác lư theo từng nhịp đưa đẩy của Lang Nguyên.

Hai tay Lang Nguyên dùng sức xoa nắn song mông hắn, mà hắn vô thức tự vận vẹo thân thể phối hợp với từng cú nghiêng hợp.

“Ta thật sự không được...” Thét chói tai, ngọc hành không ngừng bắn ra chất lỏng màu trắng.

“Tiểu Ngọc Ngọc, xem ra cứng ghen rất nhiều a.” Đem bàn tay dính đầy dịch quơ trước mặt hắn, Lang Nguyên ôm hắn vào trong lòng, không chịu buông tay.

Mặt đỏ như máu, hắn không dám mở mắt ra xem, bộ dáng ngượng ngùng ngây thơ rơi vào mắt Lang Nguyên, gây nên một trận thủy triều trong lòng y, hổ căn chôn sâu trong người hắn nháy mắt tỉnh lại.

“Người...” Kim Ngọc trừng mắt.

“Tiểu Ngọc Ngọc, hôm nay cho cưng biết bốn vương dũng mãnh như thế nào.” Cười ha ha, Lang Nguyên đè hấn dưới thân, mãnh liệt xuyên xỏ.

“Dâm hổ đáng chết...” Lời còn chưa dứt đã bị Lang Nguyên nuốt vào bụng...

Cũng không biết đã làm bao nhiêu lần, nhưng Lang Nguyên còn không có dấu hiệu dừng lại, thần thái xán lạn cười cười, như mèo trộm được cá.

Lang Nguyên ngồi trên tảng đá lớn, ôm hấn dựa vào người mình, để hấn ngồi ở trên đùi đối mặt với mình.

“Ngồi thẳng nào!” Vỗ vỗ khuôn mặt mơ màng buồn ngủ.

“Ngồi thẳng...” Kim Ngọc trải qua hoan ái luân phiên đã kiệt sức, ngay cả không thể ngồi thẳng, mơ mơ màng màng mở hai mắt, lặp lại lời y.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cưng dụ dỗ bốn vương!” Chưa bao giờ gặp qua Kim Ngọc lộ ra vẻ mặt đáng yêu như thế, Lang Nguyên sao có thể nhẫn nại.

Y không nói hai lời kéo banh chân hấn, ngay lúc hấn vừa hoàn hồn, y lại hung ác đâm hổ cây vào sâu bên trong, một khe hở cũng không có.

“A...” Hấn hét to một tiếng, hoàn toàn tỉnh táo lại, lúc này đây so với vừa rồi còn muốn sâu hơn!

“Ôm chặt bốn vương, di chuyển thất lưng.”

“Không...” Xấu hổ đỏ mặt, hấn cắn môi dưới cự tuyệt.

Lần làm chuyện đáng hổ thẹn trong rừng hoang vu đã là cực hạn của hấn, hôm nay còn muốn hấn chủ động cầu hoan, đánh chết hấn cũng không làm!

“Vây bốn vương cũng không thú phi.” Buông tay ra, làm bộ sẽ đứng lên.

“Ngươi...” Cứng ngắc ngồi trên đùi Lang Nguyên, hấn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không có biện pháp nào hơn.

Cuối cùng, hấn phải thỏa hiệp, chuyện cũng đến nước này rồi, hối hận cũng không kịp.

Hấn cắn chặt răng, hai tay bấu vai Lang Nguyên, sau đó cắn cắn dục dục chậm rãi di chuyển lên xuống hổ căn to lớn, mới nhúc nhích vài cái mà mồ hôi như mưa hạ.

“Nhanh một chút ——” Lang Nguyên thở dốc, cũng há mồm ngậm trụ hồng quả lên xuống trước mặt, bàn tay to vuốt ve chỗ kết hợp.

“A... Ta không được...” Cảm thấy thất lưng mình sắp rụng rồi, chưa từng mệt như vật.

Nghe tiếng rên của hấn, Lang Nguyên đột nhiên nắm thất lưng hấn, kéo hấn sát mình.

“A!”

Lang Nguyên mãnh liệt xuyên xỏ vài cái, sau đó thân thể phát run, bắn đầy nhiệt lưu vào tràng bích, vội vàng kết thúc.

Kim Ngọc vô lực dựa vào vai y, thở dốc không ngừng.

.

Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Đêm lạnh như nước, Lang Nguyên lau mồ hôi trên mặt Kim Ngọc, mái tóc vàng mỹ lệ ẩm ướt bệt vào lưng hấn.

“Muốn trở về sao?” Lo lắng hấn cảm lạnh, Lang Nguyên ôn nhu vỗ về gương mặt hấn.

“Không muốn!” Kinh hoàng hét một tiếng, trừng lớn mắt, cố gắng giãy ra khỏi lòng y.

Bộ dáng sa đọa như vậy sao vậy có thể để phụ vương thấy?

Dịch chuyển quá nhanh, làm cự vật rời khỏi huyết khẩu, mang theo một chút niêm dịch, hắn không dám nhìn giữa hai chân nữa, cảm giác ẩm ướt dính nhớt, khẳng định rất là bừa bãi.

Run rẩy khởi động hai chân, nhặt quần áo trên mặt đất, thân thể lung lay vài cái, hai tay giơ lên giơ xuống, nhưng vô lực mặc vào, Lang Nguyên mất nhanh tay lẹ, tiến lên đỡ lấy hắn.

“Quên đi, để bốn vương giúp đỡ.” Bất đắc dĩ thở dài.

Biết hắn lo lắng chuyện gì, Lang Nguyên cần cần đỡ đỡ ôm hắn đến bờ sông tẩy uế vật, sau đó giúp hắn mặc chỉnh tề, y hết tri kỷ tình nhân ôn nhu.

“Người không được ôm ta.” Hồi lâu, Kim Ngọc mới hồi phục tinh thần, phát hiện mình vẫn bị ôm ngang giữa không trung.

“Hảo hảo, bốn vương đỡ đỡ về.” Đem cánh tay hắn choàng qua vai mình, bàn tay to đỡ thắt lưng hắn, chậm rãi hướng doanh trường của Lang tộc.

Lúc tới nơi, trời đã tờ mờ sáng, tân khách sớm đã về, bốn phía chỉ còn có binh lính Lang tộc đi tuần, nhìn thấy bọn họ cung kính liền cung kính hành lễ sau đó tiếp tục nhiệm vụ.

Kim Ngọc bị lấn qua lấn lại một đêm, nay không thể chống đỡ thêm nữa, đi chưa được mấy bước đã ngã vào lòng Lang Nguyên, ngủ thiếp đi.

“Đại ca...” Một Hồ nữ tóc bạc từ doanh trường đi ra, chạy đến chỗ hai người.

Nữ tử tóc bạc cũng là một vị tuyệt sắc giai nhân, tóc vấn cao, mặt phấn má đào, mi như xuân sơn, đôi mắt bạc như trăng tròn tỏa sáng, có thêm sự mềm mại của nữ tử, đôi mắt ôn nhu như nước, điểm ấy hoàn toàn trái ngược Kim Ngọc.

Lang Nguyên chỉ nhìn nàng một chút, liền đem ánh mắt dời theo người trong lòng.

“Nhỏ giọng chút, đừng đánh thức hắn.” Đưa tay đặt giữa miệng, ý bảo nữ tử đừng lên tiếng.

Nữ tử sững sốt, chợt gật đầu, tiến lên chuẩn bị tiếp nhận Kim Ngọc, lại bị Lang Nguyên bá đạo cản ra.

“Mượn doanh trường này một lát.” Cũng không biết Kim Ngọc ở nơi nào, Lang Nguyên cũng chẳng muốn đi tìm, dứt khoát đỡ Kim Ngọc đi vào trong.

Nhẹ nhàng đặt Kim Ngọc ở giường lớn, Lang Nguyên quay đầu lại gật đầu ra hiệu cho Ngân Hồ.

“Nàng là Ngân Hồ phải không, phiền nàng đem chén nước đến.”

“Chờ, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Ngân Hồ mềm mại xoay người rời đi, trong trường chỉ còn lại Kim Ngọc và Lang Nguyên.

Kim Ngọc ngủ say không chút phòng ngự, một điểm cũng không giống như ban ngày giương cung bạt kiếm, mà y như trẻ sơ sinh, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra ngũ nhạn thiên chân khả ái.

“Tiểu Ngọc Ngọc, muội muội cũng là một tuyệt sắc giai nhân, nhưng nàng vẫn thua kém muội, cũng trong lòng bốn vương vĩnh viễn là người đẹp nhất.” Vuốt ve khuôn mặt hồng nhuận của Kim Ngọc, Lang Nguyên thừa dịp hắn đang ngủ, cúi người hôn hắn.

Tiểu Ngọc Ngọc như thế này thật là tốt, nếu ngày nào đó Tiểu Ngọc Ngọc ôn hòa với y, lúc ấy dù hắn có muốn mạng của y, y cũng sẽ không nói hai lời mà giao tính mạng mình!

“Nước tới... Người đang làm cái gì?”

Ngân Hồ bưng bát nước tiến vào, vừa lúc bắt gặp Lang Nguyên hôn môi ca ca, bị dọa thiếu chút nữa quăng luôn bát nước, may là Lang Nguyên nhanh tay nhanh chân, đoạt được bát nước.

“Đi, chúng ta đi ra ngoài nói.” Mày rậm nhíu lại, bàn tay to đuổi ra đem Ngân Hồ kéo ra ngoài trường.

Xem ra, y phải hảo hảo luận đàm với tiểu Hồ nữ này, có lẽ Ngân Hồ có thể giúp y lấy được trái tim Kim Ngọc.

Đi tới khu đất cách doang trường vài trượng, y khoanh hai tay trước ngực, ngẩng đầu nói: “Ta là người phương nào, chắc nàng đã biết rồi.”

“Cho dù ngươi là Hồ Vương, cũng không thể vũ nhục ca của ta!” Nộ trường Lang Nguyên, Ngân Hồ khẳng định y là kẻ xấu.

“Vũ nhục? Bổng vương hôn hấn là vũ nhục hấn?” Hừ lạnh một tiếng.

Kim Ngọc chính là tâm can bảo bối của y, thương hấn yêu hấn còn không kịp, sao có thể vũ nhục hấn? !

“Ca của ta là nam tử, ngươi cũng là nam tử, ngươi thừa dịp ca ta không đề phòng mà làm chuyện không đứng đắn với hấn, chẳng lẽ là quân tử?” Đôi mắt không còn ôn nhu như nước mà bùng bùng hỏa hoa, Ngân Hồ tựa hồ cũng không hiền lành như vẻ bề ngoài.

“Bổng vương khó kìm lòng nổi, hơn nữa hấn chính là người của bổng vương, bổng vương sao không thể gần hấn!”

Nếu không phải Tiểu Ngọc Ngọc then thùng, y cũng hận không thể ôm hấn thân thiết trước mặt mọi người, để mọi người đều biết y có bao nhiêu sủng ái hấn.

“Nói vậy, ca của ta là Hồ Vương tương lai, sao có thể là người của ngươi.”

“Thật can đảm nha, trừ ca ca nàng ra, nàng là người thứ hai dám dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với bổng vương.” Lang Nguyên đột nhiên nở nụ cười.

Ngân Hồ trừng mắt, mắt hồ trần đầy thương thức, khó trách y mơ hồ cảm thấy khuôn mặt Ngân Hồ có chút quen mắt, thì ra bộ dáng tức giận của nàng cực kỳ giống Kim Ngọc, không hổ là huynh muội.

Nếu không gặp gỡ Kim Ngọc trước, có lẽ y sẽ thật sự đồng ý thú nữ tử trước mặt, đáng tiếc bây giờ trong lòng y chỉ có Kim Ngọc, không còn cho bất kì ai khác!

“Ta mặc kệ ngươi có phải là Hồ Vương hay không, dù sao ta cũng không cho phép ngươi khi dễ ca ca ta!” Hai tay chống nạnh, Ngân Hồ hoàn toàn không còn là ôn nhu mỹ nhân, ngược lại có điểm giống Mẫu Dạ Xoa.

Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

“Không ngờ nàng hung dữ như vậy, nếu ca ca nàng thấy bộ dạng này của nàng...” Sờ sờ cằm, Lang Nguyên nhìn lên xuống đánh giá Ngân Hồ.

Thật sự là không thể nhìn người qua tướng mạo, nữ tử trước mặt là một ví dụ, mới giây trước còn ôn nhu hiền thực, giây sau đã hóa thành mẫu sư hung hãn, đoán rằng Kim Ngọc tám phần không biết khía cạnh tính tình này của muội muội mình.

“Đừng, ngươi không được nói cho ca của ta.” Trong nháy mắt mềm mỏng lại, Ngân Hồ tiến lên nắm tay y, vẽ mặt cầu khẩn.

Trong mắt ca ca, nàng là tiểu muội mười phần nhu thuận nha, nếu như bị ca biết bản tính nàng như thế, sợ rằng ca không bao giờ cho phép nàng đi cùng nữa rồi.

“Có thể, nhưng nàng phải cùng ta hảo hảo diễn một tuồng kịch.” Đã sớm có kế hoạch, y không tin Kim Ngọc lần này có thể thoát khỏi tay y nữa.

“Diễn kịch?”

“Rất đơn giản...” Muốn nói lại thôi, Lang Nguyên bàn tay to một duỗi, đột nhiên đem nàng kéo vào trong lòng.

“Người...” Ngân Hồ đang muốn mở miệng, lại bị tiếng kêu phía sau dọa ngậm lại.

“Người... Các người hai đang làm cái gì?” Kim Ngọc đứng ở cách đó không xa, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, gắt gao nhìn hai người.

Khuôn mặt như ngọc đen như đáy nồi, hai tay nắm chặt thành quyền, con ngươi màu vàng thu hẹp lại chỉ còn đường thẳng.

Hảo, tốt lắm...

Hắn chỉ mới ngủ một chút, tỉnh lại phát hiện mình đang trong doanh trướng Nhị muội, trong trướng lại không thấy tiểu muội, lo lắng tiểu muội gặp chuyện không may, vội vàng đứng dậy đi tìm, không nghĩ tới lại chứng kiến một màn này.

Hắn không biết vì cái gì thân thể phát run, ngực như bị tảng đá lớn đè, tất cả tức giận tụ hội lại, nhưng lại phát tiết không được.

“Ca...” Ngân Hồ rụt đầu.

Nàng biết mỗi khi đại ca lộ ra ánh mắt như vậy, nhất định là do phi thường tức giận, lúc này nàng cũng không dám nói gì với hắn.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cương đã tỉnh.” Khuôn mặt anh tuần xán lạn, Lang Nguyên thân thiết ôm Ngân Hồ, nhẹ nhàng cười với hắn.

“Nhị muội, lại đây.” Mặt âm trầm, Kim Ngọc vẫy vẫy Ngân Hồ.

Đột nhiên, hắn cảm thấy bàn tay Lang Nguyên đặt trên lưng Ngân Hồ thật chói mắt, còn nhớ rõ bàn tay kia vừa mới ôm mình...

Hắn biết Lang Nguyên không phải loại tốt lành gì, đã chiếm tiện nghi hắn, bây giờ chuyển tâm tư sang tiểu muội.

Mới vừa rồi không nên đáp ứng cái yêu cầu vô lý kia, tốt nhất là nên một phát chặt đứt nghiệt căn, xem y còn dùng thứ gì đi gây họa nữa!

Vừa nghĩ tới thứ đó, bên hông một trận tê dại, tay phải không cam nguyện ẩn ẩn thất lưng, nhìn trong mắt Lang Nguyên đang cười thầm không thôi...

“Ân, đại ca.” Ngân Hồ nhu thuận gật đầu, nhẹ nhàng đẩy Lang Nguyên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, ngủ có ngon giấc không?” Lang Nguyên thuận thế buông tay, nắm hai tay lưng ở sau người.

Nên kiềm chế a, nếu Tiểu Ngọc Ngọc thật sự tức giận, không để ý tới y nữa, chuyện giả tình nhân này sẽ gây ra hậu quả thật sự nghiêm trọng nha...

Nhìn sắc mặt Kim Ngọc vô cùng đặc sắc nha, toàn thân trên dưới y vô cùng thư sướng, xem mặt hắn cũng đen thành như vậy, còn dám nói trong lòng không có y?

Sớm biết như thế, y nên sớm một chút dùng Ngân Hồ kích hắn, nói không chừng đã sớm bế mỹ nhân về rồi!

“Hảo, tốt lắm.” Nghiến răng nghiến lợi, đem Ngân Hồ kéo ra phía sau mình, bảo hộ nàng.

Nếu không phải hai chân run rẩy đứng không vững, hắn đã sớm một chưởng đánh tới, đánh nát khuôn mặt đắc ý kia của Lang Nguyên.

“Không phải cương muốn bốn vương thành muội phụ của cương sao, bốn vương bồi dưỡng cảm tình với muội muội cương thôi mà, nếu thân thể cương không thoải mái, cứ vào nghỉ ngơi đi.” Làm bộ tiến lên bắt lấy tay Ngân Hồ.

“Người là đại sắc... Muội muội từ nhỏ rất thẹn thùng, người như vậy sẽ dọa nàng.” Sắc mặt lúc xanh khi trắng, Kim Ngọc đánh bàn tay vừa duỗi tới của Lang Nguyên.

Mới ôm hân xong, nhoáng một cái y đã liếc mắt sang muội muội, còn nói thích mình, căn bản là tên đại lừa gạt!

“Sẽ không, sẽ không, giai nhân như vậy, bốn vương tuyệt đối sẽ không đường đột.” Ý cười càng sâu, Lang Nguyên thấy bộ dáng hân kích động như vậy, quyết định tăng mức độ thêm chút nữa, nhất định phải bức hân nói ra chân tình.

“Không được, chờ sau khi thành thân, ngươi mới có thể động nàng.” Nghĩ đến Lang Nguyên là kẻ xảo trá, hân lo lắng muội muội ngây thơ của mình sẽ bị lừa gạt.

Đương nhiên, trong lòng còn có một nguyên nhân khác, ngăn cản hân đem Ngân Hồ giao cho Lang Nguyên.

“Đã như vậy, bốn vương cũng nên tìm Hồ Vương cầu thân a.”

Nếu đã quan tâm y như vậy, vì cái gì không chịu thừa nhận tình cảm này chứ, y không tin Kim Ngọc chịu để y cưới Ngân Hồ

Chỉ cần Kim Ngọc mở miệng ngăn cản hân, cho y thấy trong lòng hân có y, y sẽ đi tới Hồ Vương cầu thân, đương nhiên không phải lấy Ngân Hồ, mà là lấy hân.

“Ha ha, Hồ Vương không cần hướng bốn vương cầu hôn, nếu ngài đã có ý lấy Ngân nhi, sự tình coi như đã định rồi.” Âm thanh của Hồ Vương vang lên, làm ba người ở đây mặt trắng không còn chút máu.

Lang Nguyên hận không thể tát mình một bạt tai, lắp bắp: “Hồ Vương, bốn vương...”

Không nghĩ tới kế hoạch vốn hoàn mỹ lại phản tác dụng như vậy, chỉ định kích Kim Ngọc nói ra tình cảm thôi, không ngờ nói bậy bạ lại làm Hồ Vương tưởng thật a.

Thật sự phiền toái rồi, Kim Ngọc còn chưa rõ tâm ý, Hồ Vương lại muốn đem Ngân Hồ gả cho y...

Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

“Ngọc nhi, lần này con lập công lớn, phụ vương sẽ thưởng cho con.” Hồ Vương thoải mái cười to.

Mới Kim Ngọc giật giật, không lên tiếng.

Đây không phải là việc hân luôn mong muốn sao? Chỉ cần Lang Nguyên cưới nhị muội, tương lai Hồ tộc có hi vọng rồi...

Cứ tưởng phải chịu đựng Lang Nguyên dây dưa thêm một tháng, không nghĩ tới chỉ qua một đêm, mọi chuyện lại hóa viên mãn hết rồi.

Cảm giác mất mát trĩu nặng trong lòng làm cho hân cao hứng không nổi, trong đầu luôn hiện lên cảnh Lang Nguyên ôm nhị muội, ngực như có một khối cự thạch đè ép, không thở nổi.

“Phụ vương, con không muốn lấy y.” Ngân Hồ tức giận cong miệng phản kháng, không bằng lòng gả cho Lang Nguyên.

“Con gái ngoan, lần này con nghe lời phụ vương, sau này phụ vương cái gì cũng nghe lời con a.”

“Không a, không a, con không muốn gả cho y.” Ngân Hồ cố nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, thở hổn hển chạy đi.

Hồ Vương cũng bất chấp Lang Nguyên ở đây, lập tức đuổi theo, hân phải thuyết phục được nữ nhi trước khi đại hôn diễn ra.

Trong nháy mắt, ngoài trưởng chỉ còn hai người, người nhìn ta, ta nhìn người, người nào cũng không mở miệng.

“Ngọc, ta...” Cuối cùng, Lang Nguyên không nhịn được, tiến lên bắt lấy tay hân, vẻ mặt hối lỗi.

Đều do y hở miệng, nói lung tung, làm cho xảy ra chuyện ——

Bất quá, chỉ cần Kim Ngọc bây giờ nói với y, không muốn y lấy Ngân Hồ, y sẽ không nói hai lời, mà đi tìm Hồ Vương hủy bỏ hôn sự, chỉ cần hấn đồng ý mở miệng thôi.

Đáng tiếc, Kim Ngọc không nói ra những lời này, bởi vì trên vai hấn gánh cả tương lai Hồ tộc, cho nên Lang Nguyên thất vọng vô cùng.

“Chúc mừng, có một muội phu tài giỏi như ngươi, ta rất vinh hạnh.” Khóe miệng co giật, Kim Ngọc cười lạnh.

Mục đích của mình đạt thành rồi, nhưng sao một chút vui mừng cũng không có, trái lại trong lòng luôn có ý muốn tiến lên tát Lang Nguyên hai bạt tai.

Thì ra, tình thâm như biển của y đều là giả dối, cái gì trong lòng chỉ có một mình hấn, toàn là gạt người!

“Kim Ngọc, đừng hiểu lầm, ta mới vừa rồi chỉ là...” Nhìn ánh mắt lạnh băng của Kim Ngọc, trái tim Lang Nguyên cũng hóa thành hàn băng.

Đi nhanh tiến lên, cầm tay Kim Ngọc, bàn tay hấn lạnh như băng, một chút độ ấm cũng không có.

“Không cần phải giải thích gì hết, hôn sự của Hồ Hồ hai tộc là đại hỉ sự, ta muốn đi giúp phụ vương chuẩn bị, cáo từ.” Gạt tay y ra, Kim Ngọc mặt không chút thay đổi xoay người rời đi.

“Không được, cứng nhất định phải nghe ta nói.” Lang Nguyên sao đồng ý buông hấn, tiến lên vươn tay ôm hấn vào trong ngực.

“Buông ra.” Cau mày, nhưng lại tránh không được hai tay như thiết trụ ôm lấy mình.

“Không tha, mới vừa rồi bốn vương nói như vậy để chọc tức cứng thôi, bốn vương không thích Ngân Hồ, tâm bốn vương từ đầu đến cuối chỉ có một mình cứng!” Bối rối giải thích, nhưng không có tác dụng.

“Ta mặc kệ ngươi thích người nào, nếu hôn sự hai tộc đã định, nói gì cũng bằng thừa.”

“Không, bốn vương đi tìm Hồ Vương, người ta muốn kết hôn không phải Ngân Hồ, là cứng!” Buông tay ra, Lang Nguyên vẻ mặt dứt khoát.

Y mặc kệ lời tiên đoán nhảm nhí của Hồ tộc, y chỉ lấy Kim Ngọc, trừ hấn ra, y tuyệt đối sẽ không lấy bất cứ ai khác!

“Không được đi!” Kim Ngọc quay qua bắt cánh tay y.

“Cứng muốn đẩy bốn vương ra ngoài sao? Bốn vương cưới Ngân Hồ, cứng không ghen sao?” Nhìn tay Kim Ngọc, trái tim Lang Nguyên như bị đao cắt.

Bao nhiêu cố gắng từ trước đến nay đều là vô dụng sao?

Mình toàn tâm toàn ý với hấn, hấn không thấy tới sao?

Hay là nói chính mình tự mình đa tình, Kim Ngọc chưa bao giờ động tâm với y ——

Nhưng mà lúc Kim Ngọc nhìn y ôm Ngân Hồ, khuôn mặt liền tái nhợt, không giống như không cảm thấy gì...

“Ta ghen ghét cái gì, ngươi cùng nhị muội vốn là trời sinh một đôi, hôn sự nhị tộc vừa có thể hóa giải họa kiếp, ngươi vừa ôm được mỹ nhân về, ngươi còn có cái gì không hài lòng.” Mặc dù nói như vậy, nhưng trái tim hấn run rẩy không ngừng.

Đúng vậy, hấn không thích Lang Nguyên, vĩnh viễn cũng không...

Nắm chặt nắm tay, gắt gao đè ép ghen tuông xuống, hấn cố gắng hồi phục thần tình, không cho Lang Nguyên nhìn ra cái gì.

“Kim Ngọc, lúc nào thì cứng mới hiểu đây hử, bốn vương giao cả trái tim cho cứng rồi, vì sao cứng không chịu đem trái tim giao cho bốn vương.” Dùng sức lắc bờ vai của hấn, khuôn mặt tuấn tú nồng đậm đau thương.

Vì hấn, y vứt bỏ tất cả đuổi tới đây, hấn cũng không để vào mắt, nói y làm sao chịu nổi?

Y chưa từng buồn như vậy, ngày xưa chỉ cần y phất tay, mỹ nhân nào không tự dâng lên tới cửa, đâu cần y hao tâm tổn trí như vậy, mà lại không có kết quả gì...

“Cái gì muốn nói cũng đã nói hết rồi, gạo nấu thành cơm rồi, nếu người muốn thối hôn, người vĩnh viễn là địch nhân của Hồ tộc.” Lạnh nhạt đẩy y ra, Kim Ngọc không chút biểu cảm phiêu nhiên rời đi.

“Ngọc...”

Lần này, Lang Nguyên không đuổi theo hắn, khuôn mặt trắng bệch mất hết hi vọng, đứng tại chỗ, lẳng lẳng nhìn Kim Ngọc rời đi.

** ** *

Ba ngày sau, bởi vì Hỏa Hồ Kim Cát không nỡ rời Kim Ngọc, Hồ Vương cũng muốn bàn bạc đại hôn với Lang Nguyên, nên tất cả đều lưu tại Lang tộc.

“Hồ Vương, ngài thấy ý bổn vương thế nào?” Hồ Vương tươi cười nhìn Lang Nguyên, nhưng phát hiện y thấp thỏm không yên.

“...” Y say đắm nhìn Kim Ngọc ngồi gần đó, mắt hồ nhìn chăm chú không chuyển hướng.

Cả ngày nay, Kim Ngọc không thèm nhìn y, bất luận y làm gì, cũng không lấy được một cái liếc mắt của hắn.

Mấy lần muốn mở lời thối hôn, nhưng trong đầu luôn hiện lên câu nói kia của Kim Ngọc ——

Bất đắc dĩ, đành phải lên tinh thần ứng phó Hồ Vương, nhưng luôn bị sự hiện diện của Kim Ngọc làm cho phân tâm, y cũng không thể tập trung vào chi tiết cuộc thoại.

“Hồ Vương, Hồ Vương.” Hồ Vương kêu vài tiếng.

“Chuyện gì?” Quyển luyện thu hồi ánh mắt, Lang Nguyên phát hiện mình vừa thất thố.

. Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

“Một tháng sau là ngày đại cát, rất thích hợp để tổ chức đại hôn, ngài thấy thế nào?”

“Một tháng...” Nhanh như vậy, tiềm thức nhìn sang Kim Ngọc, thấy sắc mặt hắn như thường, một điểm gọn sóng trong đôi mắt cũng không có.

“Đúng vậy, không biết ý Hồ Vương như thế nào?” Hắn muốn cấp bách giải trừ chú ngữ, Hồ Vương hận không thể lập tức gả con gái đi ngay.

“Hảo, rất tốt.” Ai oán nhìn Kim Ngọc, nhưng không thấy hắn có bất kì phản ứng nào, Lang Nguyên cắn răng đáp ứng.

Vừa nói xong lại hối hận, nhưng không thể rút lại được nữa.

Không nghĩ tới Lang Nguyên đáp ứng dứt khoát như thế, Kim Ngọc lặng đi một chút, chợt cúi đầu, cắn chặt răng.

Đột nhiên, Kim Ngọc đứng dậy, đứng trước mặt Hồ Vương, hồ hững nói: “Phụ vương, con muốn đi xem tiểu đệ.”

Không thể nào ngồi im nghe theo bọn họ thảo luận hôn sự tiểu muội nữa, hắn không có tí vui vẻ nào, thậm chí ngực buồn bực đến hoảng loạn...

Không biết vì cái gì, hắn quyết định đi ra ngoài hít thở không khí, nhắm mắt làm ngơ.

“Hảo, con đi đi.” Hồ Vương tâm tình vui vẻ đáp ứng ngay.

“Vừa lúc, bốn vương cũng có sự tình tìm Lang Vương, chúng ta cùng đi đi.” Cũng không thềm để ý Kim Ngọc liếc mắt y, kéo hẳn ra khỏi doanh trường.

“Hồ Vương...”

Hồ Vương vội vàng đứng dậy, nhưng không nhanh bằng Lang Nguyên, nháy mắt đã không thấy bóng dáng hai người, Hồ Vương đứng trong doanh trường trầm tư.

“Buông tay, người kéo ta trước mặt phụ vương như vậy còn ra thể thống gì.”

Nhoáng một cái, đã cách rất xa doanh trường, Kim Ngọc tức giận giãy tay ra, trợn mắt trừng trừng.

“Cưng có trái tim không hả? Nhìn bốn vương thống khổ như thế, mà cưng một chút thái độ cũng không có!” Thật sự không cách nào nhẫn nại, Lang Nguyên không để ý xung quanh mà ôm xiết hẳn vào lòng.

Tình yêu không thành làm y mất hết khí thế vương giả, trong lòng chỉ có một mình tình nhân, chỉ hy vọng Kim Ngọc có thể hảo hảo liếc y một cái.

“Ta có trái tim, chỉ là trái tim ta sẽ không thuộc về người... Đừng —— ”

Chưa nói xong, miệng đã bị Lang Nguyên hung hăng chiếm lấy, hé miệng muốn cắn y, lại bị y thừa dịp tiến vào, đem đầu lưỡi dò xét khắp nơi.

“Đừng...” Kim Ngọc kịch liệt lắc đầu phản kháng, nhưng chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ý thức càng ngày càng mơ hồ, dù thế nào cũng thoát không được.

Tâm tình cuộn cuộn như thủy triều, nộ hỏa ừng ực làm hẳn vô thức ngẩng đầu, toàn thân vô lực.

Lang Nguyên mút mát môi hẳn, nồng đậm hương vị tình ái, dần dần rót vào lòng hẳn, làm dịu đi kháng cự cùng phần nộ.

“Kim Ngọc, bốn vương phải làm sao với cưng đây...”

Cảm giác người trong lòng sắp hết khí, y mới lưu luyến dừng lại, nhưng vẫn như cũ ôm Kim Ngọc vào trong lòng, thật lâu không chịu buông tay.

“Đại ca, ca ở chỗ này hả.”

Một thiếu niên tóc hồng nhảy chân sáo đến chỗ bọn họ, hoàn toàn không có phát hiện không khí mờ ám giữa hai người, thiên chân vô tà mỉm cười.

“Tiểu đệ.” Đẩy bàn tay to đặt bên hông, cố ý xem như Lang Nguyên không tồn tại, Kim Ngọc đi đến chỗ thiếu niên tóc hồng.

Nhìn Kim Ngọc thân mật ôm thiếu niên vào lòng, mà không thềm liếc mắt mình một cái, Lang Nguyên nắm chặt nắm tay, lòng tràn đầy ghen tuông, nhưng không thể phát tiết với thiếu niên, bởi vì thiếu niên chính là tiểu đệ Kim Ngọc yêu thương nhất.

“Thì ra Hồ Vương cũng ở chỗ này, không quấy rầy các huynh chứ.” Thiếu niên cọ cọ mặt vào ngực Kim Ngọc, le lưỡi.

“Không có, đại ca vừa lúc tìm đệ có việc, chúng ta chỗ đệ nói chuyện.” Nóng lòng thoát khỏi Lang Nguyên, Kim Ngọc kéo nhanh tiểu đệ đi.

“Khoan đã.” Lang Nguyên tiến lên, ngăn trước mặt bọn họ.

“Người còn muốn gì?” Mắt vàng nhướn lên, đôi mắt tỏa kim quang như đao phong, sắc bén đâm vào tim Lang Nguyên.

“... Không có việc gì.” Muốn ngăn cản bọn họ rời đi, lại bị ánh mắt lạnh như hàn băng của Kim Ngọc làm lùi bước.

Si ngốc nhìn bóng lưng Kim Ngọc, chung quanh hết thấy cũng hóa thành mây khói, đến khi bên tai vang lên tiếng cười khê, y mới hồi phục tinh thần lại.

“Ai, đi ra ngay cho bốn vương.” Một quyền đánh ra, đại thụ gãy đổ.

“Khụ, khụ, Hồ Vương thật sự hảo hảo lãnh a.” Ngân Hồ từ sau cây đi ra, che miệng, ho vài tiếng.

“Nàng trốn ở chỗ này làm gì ma?” Mày rậm giận dữ nhú lại, nếu không phải nàng là muội muội Kim Ngọc, y đã sớm vung chưởng.

“Đương nhiên là vì muốn xem vị hôn phu tương lai của mình anh dừng ra sao a.”

“Bổn vương sẽ không lấy nàng.” Mắt lạnh quét qua Ngân Hồ, Lang Nguyên khoanh tay trước ngực.

“Vậy thật tốt, bổn cô nương cũng không muốn gả cho người, người đi đến gặp phụ vương thối hôn đi.”

“Vì sao phải bổn vương đi, nàng không biết nói à.” Nhìn vẻ mặt Ngân Hồ đầy mưu kế, y sao lại không nhìn ra chứ.

Tĩnh táo lại, gỡ hết mối rối rắm, y cảm thấy mình đã quá kích động, đầu óc đều là hình ảnh Kim Ngọc, mắt đi lí trí sáng suốt thường ngày.

Suy nghĩ một chút, đã nghĩ ra một kế sách...

Nếu Kim Ngọc không cho y thối hôn, vậy y sẽ không thối hôn, dù sao đám cưới giữa Hồ Hồ nhị tộc, y lấy ai cũng giống nhau!

Chủ ý đã định, y cũng không nóng nảy, chỉ là kế hoạch của y cần có người hỗ trợ, người vừa dâng lên tới cửa trước mặt trùng hợp lại là người thích hợp nhất.

“Người là Hồ Vương, phụ vương sẽ nghe lời người.” Ngân Hồ cố gắng thuyết phục y.

“Kỳ thật, hôn sự này cũng có thể không cần thối, bất quá phải cần sự hỗ trợ của nàng...” Nói mập mờ, dụ dỗ Ngân Hồ.

“Nói mau, nói mau, chỉ cần không lấy người là được.” Ngân Hồ tranh thủ căng lỗ tai ra nghe, ánh mắt kích động khác thường.

“Ngày thành thân, nàng...”

Ngân Hồ nghe xong liền tiếp gật đầu, cuối cùng dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Lang Nguyên, giơ ngón cái, nói: “Không hổ là Hồ Vương, kế này rất hay, khó trách đại ca không phải đối thủ của người!”

“Chỉ cần nàng giúp bổn vương làm tốt việc này, chuyện tốt sau này sẽ không thiếu phần nàng.”

“Một lời đã định, vỗ tay vi vè.” Ngân Hồ vì hạnh phúc bản thân, sẵn sàng bán đứng Kim Ngọc.

Cách đó không xa, Kim Ngọc ngồi đối diện tiểu đệ hắt hơi một cái, tâm tình lo lắng mơ hồ có dự cảm sắp có chuyện phát sinh... Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Vài ngày sau, Hồ Vương cùng Hồ Vương bàn bạc đại hôn sự, Hồ Vương thuận theo Hồ Vương sắp xếp.

“Hừ, còn nói không muốn lấy nhị muội, căn bản là đùa giỡn ta.” Cắn chặt môi, Kim Ngọc cầm lấy chén rượu trước mặt thì thầm.

Tưởng rằng Lang Nguyên sẽ tới đây đưa hán, không nghĩ tới từ khi hán gặp tiểu đệ trở về, Lang Nguyên tựa như không có việc gì, không hề đề cập tới chuyện thối hôn.

Không thối hôn cũng thôi đi, cũng không biết y làm sao câu dẫn nhị muội, nhị muội thường xuyên chạy đến hán hỏi chuyện về Lang Nguyên, khiến cho hán tâm phiền ý loạn.

Mà nhị muội còn nói cho hán biết, nhị muội thích Lang Nguyên, trong nháy mắt hán có cảm giác hít thở không thông...

Nhìn hai gò má nhị muội đỏ bừng, trong lòng hán chua xót, ê ẩm, không cách nào hình dung được.

Nhịn không được buồn phiền trong lòng, nâng chén rượu uống cạn, lập tức uống một chén khác, uống liên tục không ngừng.

Không lâu, khuôn mặt trắng nõn liền hiện ra màu đỏ ửng thản nhiên, tất cả đều rơi vào mắt Lang Nguyên, nhưng y im lặng, không nói.

“Tốt lắm, đại hôn sắp tới, bốn vương phải đi về chuẩn bị, xin cáo từ.” Đứng dậy chấp tay hành lễ, khuôn mặt Lang Nguyên dần dần trở nên tinh tường thâm sâu.

“Cũng tốt, thứ cho bốn vương không tiễn.” Hồ Vương đứng dậy đáp lễ.

Kim Ngọc ngáp chìm trong suy nghĩ, không thấy Lang Nguyên đứng lên, chỉ liên tục uống cạn rượu.

“Kim Ngọc, bốn vương phải đi rồi, đừng không tiễn bốn vương sao?” Lang Nguyên đi tới trước mặt hắn, gõ gõ cái bàn.

“...” Mắt vàng nhướng lên, một hồi lâu không phản ứng lại.

Y đang nói cái gì? Phải đi rồi?

Muốn nói cái gì, đầu lưỡi lại cứng đơ, một hồi lâu cũng không phun ra được một chữ.

“Xem ra cũng uống say.” Ngại Hồ Vương ở đây, Lang Nguyên cố nén theo không xoa hai gò má hồng động nhân kia, nắm chặt hai tay thành quyền giấu sau lưng.

Chưa từng có gặp qua bộ dáng Kim Ngọc say rượu, không ngờ lại mê người như thế, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, hai mắt ngập nước long lanh, trong mắt in thân ảnh y.

“Không, ta không có say...” Lắc lắc đầu, Kim Ngọc đứng lên, nhưng người lão đảo không vững, thiếu chút nữa ngã trên bàn.

“Cẩn thận.” Y bước lên, nhanh hơn Hồ Vương ôm hắn vào trong lòng.

Hai người thân thể mập mờ dây dưa một chỗ, Lang Nguyên không nhúc nhích, nhưng thật ra Kim Ngọc thủ nhược cước nhược, giây giụa vài cái, đã ngã nhào vào lòng y.

“Hồ Vương, Kim Ngọc uống say rồi, bốn vương ôm hắn trở về.” Cũng không đợi Hồ Vương gật đầu, cánh tay dài duỗi ra, đỡ Kim Ngọc say túy lúy đi.

“Ta có phải hoa mắt rồi không, ánh mắt Hồ Vương nhìn Ngọc nhi không tầm thường a...” Hồ Vương cũng nhận thấy được không khí mờ ám giữa bọn họ.

** ** *

Rất muốn bế Kim Ngọc lên, nhưng Kim Ngọc say đặc biệt mãnh cảm, chỉ cần một đụng tới thất lưng hắn một chút, hắn liền né tránh, hai người dây dưa giằng co một hồi vẫn không đi được.

“Ngọc, đừng uống say, để bốn vương ôm ngươi về.” Có chút không kiên nhẫn, Lang Nguyên đỡ vai hắn, dùng sức lắc vai hắn, cố gắng làm hắn thanh tỉnh một chút.

“Buông ta ra, ta không có say.” Cười hì hì đẩy Lang Nguyên ra, Kim Ngọc vung tay quờ quạng, lão đảo đi về phía trước.

Ai nói hắn say, rõ ràng không có say, không phải hắn đi được sao!

“Còn nói không có say, đi cũng đi không vững.” Theo sát phía sau hắn, bắt được cánh tay hắn, ôm hắn vào lòng.

Hắn xoay người vỗ vỗ mặt Lang Nguyên, nheo lại hai mắt trên dưới đánh giá một phen, Kim Ngọc cố hát quai hàm, ngẩng đầu lên.

“Di, ngươi không phải là đại *** hồ sao? Thì ra, ta đang nằm mơ, tránh ra, tránh ra!” Dùng sức đẩy y một cái, sắc mặt Kim Ngọc rất khó coi.

Thật là, ngay cả trong mộng cũng không buông tha hắn, đáng chết!

“Cùng thường xuyên mơ thấy bốn vương?” Ngừng bước, Lang Nguyên vẻ mặt cao thâm khó lường nhìn hần.

“Đương nhiên, người thật đáng ghét, luôn ở trong mộng động thủ động cước với ta.” Dùng đánh đánh ngực y, Kim Ngọc hiển nhiên là đang say đến hồ đồ.

Ngày xưa, hần chưa từng nói chuyện với Lang Nguyên nhiều như thế, bây giờ mặc dù trong miệng nói chán ghét y nhưng ánh mắt không có phần nộ.

“Ban ngày nghĩ tới một người nào, đêm sẽ mộng thấy người ấy, có phải cũng thích bốn vương, mới có thể mơ tới bốn vương?” Nâng cằm hần, Lang Nguyên xấu xa cười.

“Ha ha...” Kim Ngọc ôm bụng cười to, thiếu chút nữa đem nước mắt cũng cười đi ra, như thể hần vừa nghe chuyện nực cười nhất trên đời.

“Cũng cười cái gì, nói mau.” Chưa từng gấp như vậy, Lang Nguyên đánh mặt, gắt gao chế trụ cổ tay hần.

“Ta ghét tên đại *** hồ thối tha, y là đại phôi đản, chiếm tiện nghi của ta còn không nói, còn hại trái tim ta rất khó chịu.” Dẫu dẫu miệng, tựa hồ muốn nói ra ủy khuất đầy bụng, hốc mắt Kim Ngọc đỏ lên.

Mới vừa nghe câu đầu tiên, tâm Lang Nguyên bỗng lạnh ngắt, nhưng nghe tới câu cuối cùng, mắt hần lập tức sáng lên.

“Đó là vì cũng ghen.”

Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

“Ghen? Đúng a, hình như là... Ê ảm, người không được nói cho y nga, không được nói ta ăn dấm chua y...” Cả thân thể dựa hần vào ngực Lang Nguyên, Kim Ngọc lắc lư mấp máy miệng, ha ha cười.

“Sẽ không, ta sẽ không nói.” Cách một lớp ngoại sam, thân mật vuốt ve thắt lưng xinh đẹp của hần, Lang Nguyên len lén cười.

Thì ra, trong lòng hần luôn có mình, chỉ là xấu hổ không chịu nói ra thôi.

Tiểu hồ ly giao hoạt, giấu kín tâm tình không chịu nói, thật không biết phải đối với hần như thế nào mới tốt...

“Đầu hảo choáng, ta muốn ngủ... Ngủ...” Ngáp một cái, tựa đầu vào cổ Lang Nguyên, dẫu đôi môi bạc.

Trong đầu loạn thất bát tao, trên người cũng mềm nhũn, thật muốn tìm một chỗ ngủ một giấc!

“Hảo, hảo, chúng ta cũng nên đi ngủ.” Ôm Kim Ngọc không hề giây giụa, vận khởi pháp thuật, trong nháy mắt liền về tới doanh trướng hần.

Đem Kim Ngọc say đến bất tỉnh nhân sự để trên giường, đang chuẩn bị xoay người lấy nước, Kim Ngọc lại đột nhiên trở mình, nằm lên y bào của y.

Y thử kéo tà áo ra nhưng vẫn còn vướng lại một góc, muốn tiếp tục kéo nhưng lại sợ đánh thức hần, Lang Nguyên thở dài nói: “Thôi, bốn vương cùng cùng ngủ là được.”

Vậy mà y mới vừa nằm xuống, Kim Ngọc liền chủ động nhích lại gần, gắt gao ôm thắt lưng y, mặt còn cọ cọ dụi dụi vào ngực y, tìm một tư thế thoải mái, nặng nề thiếp đi.

Àm ——

Đầu óc như nổ tung, vốn cũng không có ý nghĩ gì khác, hôm nay bị Kim Ngọc nháo như thế, ngọn lửa dục vọng trực tiếp xông lên thẳng lên não.

“Tiểu Ngọc Ngọc, có thể buông bốn vương ra hay không?” Đầu đầy mồ hôi hột từ trên gương mặt chảy xuống, cổ nén dục hỏa, Lang Nguyên vỗ vỗ sau lưng hần.

Cảm giác mình từ thiên đường rớt xuống địa ngục, chỉ chốc lát, quần áo liền ướt đẫm, không thể tránh được người trong lòng làm càn.

“Không nên...” Lầu bầu một tiếng, Kim Ngọc ôm y càng chặt.

Trong lúc ngủ mơ, hắn chỉ cảm thấy nhiệt khí bức người, trước mắt đột nhiên xuất hiện một khối băng cực đại, dĩ nhiên là không chút do dự nhào tới, cũng không biết mình ôm chính là người đầu đầy mồ hôi – Lang Nguyên.

“...” Gian nan buông hai tay, cũng không biết để đầu cho tốt.

Vạt áo Kim Ngọc rộng mở lộ ra xuân quang, những cảnh ướt át ngày xưa lại hiện lên trước mắt, da thịt bóng loáng như ngọc, tiểu huyết ẩm áp nhỏ chặt, đều cực kì hấp dẫn y.

Y chậm rãi lùi về phía sau, Kim Ngọc lại càng nhích người quần lấy y, cả thân thể cũng nằm gọn trong ngực y...

“Không nên trách bổn vương, tại cương tự dâng lên tới cửa.” Nuốt nuốt nước miếng, nhẫn nại không được, tay phải vuốt ve lưng hắn.

Vốn dĩ là muốn chờ ngày cưới sẽ ăn hắn, nhưng Kim Ngọc kiều mị làm say đắm lòng người trước mắt làm cho tâm tình y đại động, hận không thể lập tức nuốt hắn vào bụng.

“A...” Miệng khô lưỡi khô, Kim Ngọc không ngừng giãy giụa, thành công đổ thêm dầu vào ngọn lửa dục của Lang Nguyên.

“Thật mê người...” Mắt hổ hừng hực hỏa, sắp thiêu cháy hắn rồi.

Tay trái giải khai vạt áo trước của hắn, bàn tay mò vào khuôn ngực ẩm áp, ngón tay thon dài lập tức linh hoạt vuốt ve hồng quả sớm cương lên.

“A...” Kim Ngọc hừ nhẹ một tiếng, nâng thất lưng, phát âm thanh mê người.

Cảm giác được hồng quả đã biến ngọt, Lang Nguyên biết hắn đã phát lửa dục, cúi đầu hôn dọc từ cổ xuống, Kim Ngọc chỉ là thoáng xoay đầu, liền tùy ý y làm càn...

Lang Nguyên không ngừng khiêu khích hắn, đôi môi nóng bỏng không ngừng đặt những nụ hôn nồng cháy lên khuôn ngực trắng nõn, bàn tay to nhẹ nhàng xoa nắn ngọc hành có chút sưng đỏ...

“Ô... Nóng quá...” Thân thể hắn bắt đầu khó nhịn giãy giụa, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

“Rất nóng sao? Bổn vương giải nhiệt cho cương nha.” Lang Nguyên nhú mi cười, cúi đầu ngậm hồng quả, Kim Ngọc không ngừng phát ra từng đợt thân ngâm.

Tiếng thở dốc của hắn đối với Lang Nguyên là loại thuốc kích thích mạnh nhất, y càng thêm đói khát mút hồng quả, như thể đang nhắm nháp món cực phẩm thiên hạ, cơ hồ không thể ngừng lại.

“A... Ưm...” Kim Ngọc cố gắng mở mắt, muốn nhìn rõ người trước mắt, nhưng cố gắng thế nào cũng không nhìn rõ.

Hắn chỉ biết là mình nóng quá, nóng quá...

Lang Nguyên chậm rãi xoa nắn thứ xinh đẹp giữa hai chân hắn, nhìn ngọc hành trong tay chính mình ngẩng đầu lên, y đắc ý cười.

“A...” Kim Ngọc kêu lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt đỏ bừng, tóc vàng tán loạn, trong đầu vẫn như cũ mơ mơ màng màng.

Đột nhiên, có một thứ nóng bỏng gì đó chạm vào gương mặt, hắn thoáng mở mắt, phát hiện trước mắt là hổ căn thật lớn...

Trong đầu thanh tỉnh một chút, nhìn ánh mắt đầy dục vọng của Lang Nguyên, trong nháy mắt liền hiểu y muốn gì.

“Tiểu Ngọc Ngọc, nuốt vào đi.” Xoa cằm hắn, Lang Nguyên dụ dỗ.

Khó được gặp hần nhu thuận như thế, Lang Nguyên nảy ra ý muốn này, mấy lần đều là mình mút hần, bây giờ cũng tới phiên hần mút mình một lần.

Kim Ngọc nhú mào, xoay qua, không muốn nhìn y, nhưng tay Lang Nguyên lực đạo mười phần, ép hần đối diện y.

Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

“Nếu người dám tiến vào, ta liền cắn đứt nó.” Run rẩy cảnh cáo y, Kim Ngọc hung tợn trừng cự vật đang vươn oai trước mặt.

“Hảo, hảo, bốn vương không đi vào là được.”

“Lang Nguyên, người sắp lấy nhị muội rồi, còn đối đãi với ta như vậy ra thể thống gì?” Đầu óc còn có chút bất tỉnh, tay chân cũng không nghe sai sử, nhớ tới mình bị Lang Nguyên đặt ở dưới thân.

“Bốn vương không muốn gọi cũng là anh vợ, bốn vương thăm nghĩ lấy cũng làm phu nhân.” Lại cho hần thấy tâm tình, nhưng lại đối lấy Kim Ngọc vô tình cự tuyệt.

“Buồn cười, người đầu óc không có vấn đề chứ, người là Hồ Vương, ta là thái tử Hồ tộc, sao có thể thành thân!”

“Có gì không thể, Lang Vương cũng không phải cười tiểu đệ của cũng sao, chỉ cần cũng gật đầu, ngày mai bốn vương sẽ thú cũng.”

Có đôi khi y thật hâm mộ Lang Vương có thể vô cùng cao hứng ôm được mỹ nhân về, vì sao tình lộ của y lại gian nan như thế?

“Nằm mơ, ta sẽ không gả cho người.” Nhất thời không nói gì.

Mới vừa rồi còn muốn lấy nhị muội, bây giờ lại đổi ý, muốn hưởng tề nhân chi phúc(*) sao, không có cửa đâu!

(*) Tề nhân chi phúc: cuộc sống giàu có, sung sướng hưởng thụ, tam thế tứ thiếp. Câu này của Kim Ngọc hiểu theo nghĩa “Bắt cả hai tay” thì đúng hơn. Ý ếm là Lang Nguyên muốn có ếm và em gái ếm.

Cổ nén chưa xót đầy bụng, mặt Kim Ngọc hóa đen, nhắm lại hai mắt không nhìn y, khóe mắt lại nhịn không được chảy xuống một giọt nước mắt.

“Khẩu thị tâm phi, chúng ta liền làm đến khi cũng gật đầu mới thôi.” Lang Nguyên lắc đầu.

Tiểu Ngọc Ngọc của y cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình có chút ngoan cố, rõ ràng trong lòng có y, nhưng chết cũng không thừa nhận, bất quá đừng lo, y sẽ làm hần mở miệng...

Nhanh chóng lột hết lớp quần áo vướng bận còn lại trên người Kim Ngọc, áp sát vào người hần, bàn tay to không khách khí mò lấy ngọc hành hần, xoa nắn thứ xinh đẹp đã ngẩng cao đầu.

Hồ căn đã trưởng đau đớn, nhưng lại sợ đả thương hần, y lại không mang theo được cao bên người, động tác tay càng phải nhanh hơn.

Không lâu, Kim Ngọc run rẩy tiết ra tay y, bạch trọc chảy dọc xuống ngón tay y, chất lỏng ẩm ướt nóng bỏng dùng làm chất bôi trơn, đưa hai ngón tay vào dò xét tiểu huyết mạch nhỏ.

“Ừm...” Cảm giác dị vật xâm lấn, hần vừa tiết nay toàn thân vô lực, chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, mặt ửng hồng.

Đầu lại bắt đầu mê mang, rượu ý dâng lên, căn bản không có biện pháp tự hỏi, chỉ cảm thấy bên trong thân thể hết sức hư không, muốn cái gì đó khấn cấp nhét vào...

Lang Nguyên cảm giác hai ngón tay bị tiểu huyết đói khát cắn chặt, vừa nóng vừa ẩm ướt, y thông thả di chuyển, tìm kiếm điểm nổi lên trên nội bích.

“A...” Đột nhiên, Kim Ngọc kẹp chặt hai chân, y biết mình tìm được chỗ chết người kia.

“Là nơi này sao?” Thành thực ấn điểm nọ, quả nhiên khiến cho người trong lòng sợ run.

Âm quanh trầm thấp của Lang Nguyên quanh quẩn trong doanh trướng, phối hợp với tiếng rên rỉ mất hồn khó nhin của Kim Ngọc, tăng thêm một tầng kiều diễm cho không khí mập mờ hiện tại.

Ngón tay rất nhanh trườn động, khiến Kim Ngọc từng đợt thở dốc...

Dùng đầu lưỡi liếm liếm hồng quả trước ngực hắn, tay kia không ngừng khai mở tiểu huyết.

“Thoải mái không?”

“Thật thoải mái...” Kim Ngọc nhẹ nhàng rên rỉ.

Quên hết tất cả, cái gì đại hôn, cái gì lời tiên đoán, hắn chỉ còn cơ khát muốn phóng thích dục hỏa đang thiêu đốt mình.

“Tiểu Ngọc Ngọc, hôn bốn vương!” Âm thanh Lang Nguyên trầm thấp mê hoặc như ác ma vang lên bên tai Kim Ngọc.

“Hôn người?” Kim Ngọc mở đôi mắt vàng, nhìn khuôn mặt tuần tú của Lang Nguyên, ánh mắt y hừng hực hỏa nhiệt, làm thân thể hắn như bị hỏa thiêu.

“Hôn bốn vương.” Lang Nguyên lại phát ra mệnh lệnh trầm thấp đầy từ tính, hơi chu chu môi thỉnh cầu.

Y cầu chính mình, không phải y luôn luôn bá đạo, vô lại, đâu có ôn nhu như bây giờ?

“Không.” Lắc đầu, hắn cự tuyệt.

“Không sao? Vậy bốn vương sẽ không cho cưng.” Lang Nguyên xấu xa cười, hung hăng rút ngón tay ra khỏi tiểu huyết.

“Người...” Hắn không nhin được mắt, vô thức vươn hai tay gắt gao ôm cổ Lang Nguyên, nâng mặt lên.

Trong nháy mắt lúc hai đôi môi tiếp xúc, dục hỏa thiêu đốt bùng cháy càng dữ dội!

Lang Nguyên gắt gao ôm thắt lưng hắn, sát đến nỗi hận không thể đem hắn hòa làm một, không bao giờ cho hắn rời đi.

“Nóng quá... Nóng quá...”

Kim Ngọc lớn tiếng rên rỉ, thở dốc không ngừng, thân thể giãy giụa càng thêm kịch liệt.

Hai chân bị kéo rộng ra, tiểu huyết hồng nhạt lập tức hoàn toàn bại lộ trước mắt Lang Nguyên.

“Không được... A!” Ý thức dần dần tỉnh táo lại, tỉnh rượu hơn phân nửa.

Không còn kịp rồi! Thân thể đã không còn là của hắn, toàn thân xích lỏa bày rõ trước mặt Lang Nguyên!

Lang Nguyên nín thở nhìn trước cửa huyết đỉnh đầy dịch trắng, hé ra hợp lại, phảng phất như đang khấn thiết yêu cầu y nhanh nhanh tiến vào...

Y quyết định không hề đợi!

Lấy một cái gối mềm, kê sau thắt lưng Kim Ngọc, làm cho thắt lưng nâng càng cao, giơ lên hổ căn sớm đã bồng bồng phấn chấn, không chút khách khí để tại cửa huyết chặt khít, dùng sức đẩy hông, liền thật sâu chôn vùi trong tiểu huyết vừa ướt vừa nhỏ!

“A...”

Kim Ngọc hét lên, vì động tác Lang Nguyên chạy nước rút quá mãnh liệt, hắn chỉ có thể nắm chặt mép giường, cả người lắc lư theo từng nhịp chuyển động của Lang Nguyên...

“A... Ách... Ừm...” Chỉ chốc lát, tiếng rên rỉ sung sướng không ngừng phát ra từ miệng hắn.

Tay Lang Nguyên mò xuống chân hắn, không ngừng vuốt ve ngọc hành xinh đẹp, hạ xuống loạt mưa hôn trên lên cổ hắn.

Hắn cũng vô thức cong người, tác cầu càng nhiều.

Hai thân thể gắt gao ôm nhau khấn thiết giao hoan, tựa như hai con dã thú, liều mình quần lấy đối phương cuồng dã nhiệt tình...

Kim Ngọc biết rõ giờ phút này mình đang bị Lang Nguyên đặt dưới thân, cả thân thể đang lắc lư trong tay y, hưởng thụ từng đợt khoái cảm tiêu hồn thực cốt này...

“Tiểu Ngọc Ngọc, thân thể của cưng rất thành thật.”

Trước khi mê man, bên tai hắn vang lên những lời này, nhưng lại vô lực phản bác, hắn kích sức ngã vào lòng Lang Nguyên ngủ say.

Đăng bởi: admin

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua doanh trướng, chiếu lên mảng bừa bộn trên giường lớn.

Kim Ngọc uể oải rúc vào ngực Lang Nguyên, một đầu tóc vàng chói mắt, mềm mại tán loạn khắp tấm lưng bóng loáng.

Cảm giác có cái gì xẹt qua mặt mình, Kim Ngọc đang ngủ trở mình, nhưng loại xúc cảm khác thường kia truy hắn không tha.

“Đừng quấy, ta muốn ngủ!”

Hắn không nhịn được vươn tay muốn xóa đi cảm giác nhột nhột trên mặt, nhưng vừa vươn tay lại bị ai đó giữ chặt, sau đó là xúc cảm mềm mại trượt xuống môi hắn.

“Ừm...”

Kim Ngọc có chút giật mình, hắn không nhớ đêm kích tình hôm qua, vẫn ngủ, nhưng áp lực ở môi càng lúc càng sâu sắc, cùng với cảm giác ẩm ướt, làm cho ý thức hỗn độn chậm rãi rõ ràng dần lên.

“Đừng —— ”

Cuối cùng, hắn không nhịn được mở hai mắt, cảnh tượng lọt vào mắt suýt chút nữa khiến hắn rống thành tiếng, nhưng lập tức bị đối phương phong bế miệng, một chút thanh âm cũng phát không được, nhứu chặt mày biểu hiện hắn tức giận.

Lang Nguyên khẽ vuốt ve gương mặt hắn, nương theo bờ vai, ôn nhu vuốt xuống thắt lưng, dần dần đuổi tới cái mộng tròn vênh của hắn, tiến đến bí huyết.

“Dừng tay!” Ngón tay thon dài tìm kiếm được cửa huyết, hắn nén tiếng thở dốc, khóe môi run rẩy, “Người muốn làm gì!”

Hắn cuống quýt di động thân hình muốn thoát ly khỏi ma chướng của Lang Nguyên, nhưng cả thân thể hắn đều bị y ôm chặt, không thể động đậy, hắn phần nộ trừng Lang Nguyên, nhưng đối phương lại nhắm mắt, say mê mút môi hắn đồng thời nuốt luôn những lời lẽ hắn chưa kịp nói.

“Lang Nguyên... Người thật quá đáng!” Mặt ngọc đỏ bừng, thở hổn hển đẩy Lang Nguyên ra, trong miệng đầy khí tức của đối phương.

“Tinh thần không tệ a, chúng ta làm lại một lần đi.”

Thừa dịp hắn không chuẩn bị, ba ngón tay đã xâm nhập vào trong cơ thể hắn, nội bích đã có sẵn bạch trọc bôi trơn, tiến vào rất thuận lợi.

“Ồ...”

Thân thể Kim Ngọc cứng ngắc, vô thức kẹp chặt hai chân, muốn ngăn cản mấy ngón tay càn quấy kia.

Lang Nguyên không thèm để ý, ngược lại tăng lực đạo, tiến vào càng sâu.

“A... Ừm...” Hắn hận mình vô dụng, cứ nhiên không biết xấu hổ phát ra tiếng rên rỉ dưới thân Lang Nguyên.

Trong đầu dần dần hiện ra cảnh hoang đường đêm qua, không khỏi đỏ mặt, thân thể cũng có phản ứng, dĩ nhiên là không cự tuyệt được sự xâm lấn của Lang Nguyên.

Hai ngón tay cắm sâu vào tiểu huyết, nội bích ẩm áp đang gắt gao co rút lại, y mới bắt đầu chậm rãi đưa đẩy ngón tay ra vào.

“A... A...” Cắn chặt răng, nhưng không ngăn được tiếng rên rỉ.

“Như thế nào? Thoải mái không? Tiểu Ngọc Ngọc” Hưởng thụ theo thân thể tuyệt vời của hắn, Lang Nguyên cảm thấy mình có chút say.

“Thoải... Thoải mái cái rắm!” Gầm lên giận dữ, rồi lại mềm yếu vô lực, quả thật là câu dẫn người khác.

Lang Nguyên trầm thấp cười hai tiếng, ngón tay liên tục xâm nhập tìm kiếm, mà lúc này hổ căn gắng ngượng tỏa nhiệt khí nóng bỏng, cấp bách muốn thay thế ngón tay tiến nơi tiêu hồn kia.

“Tiểu hồ ly miệng mồm hung dữ nhưng tâm mềm nhũn a, đêm qua chính miệng thừa nhận ăn dấm chua bốn vương, sao vừa tỉnh đã không nhận nợ rồi!” Hổ căn nấn ná trên mông hắn, sau đó y cầm dục vọng của mình, một phát cắm vào tiểu huyết.

Hổ căn nóng cháy mặc dù rất lớn, nhưng tiểu huyết còn lưu lại mấy thứ kích tình đêm qua, nên tiến vào rất thuận lợi.

“Đừng... A!” Thân thể run rẩy kịch liệt, tiểu huyết cắn chặt hổ căn.

Lang Nguyên mạnh mẽ quất tống, tiểu huyết không ngừng phát ra tiếng nước *** mĩ, trọc dịch cũng chảy dọc theo bắp đùi hắn.

“A... Trời ạ... Ta không được... A...” Âm thanh vỡ vụn, bởi vì Lang Nguyên công kích mãnh liệt, làm cho hắn chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc nặng nề.

Trong cơ thể truyền đến cảm giác tê dại, thống khổ cùng khoái cảm đan xen, làm cho ý thức hắn dần dần trở nên mơ hồ.

“Nhanh... Nhanh lên một chút...” Hắn chủ động nằm sấp nâng mông lên cao, nửa người trên áp sát giường.

“Rốt cuộc cũng có chịu gả cho bốn vương không?” Đột nhiên, Lang Nguyên ngừng lại, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn hỏi.

“A...” Giờ phút này cái gì hắn cũng nghe không được.

“Bốn vương hỏi cũng một lần cuối cùng, lấy hay không lấy chồng?” Hung hăng đâm vào một cái, liền rút ra, đầu Lang Nguyên cũng đầy mồ hôi.

“Lấy, lấy! Người mau vào!”

Nghe được hứa hẹn, Lang Nguyên đắc ý cười to, đem hổ căn cắm thật sâu vào tiểu huyết, tiết ra tất cả nhiệt tình cùng khát vọng của mình đối với hắn...

** ** *

Khi hắn lại tỉnh, bên người sớm đã không có Lang Nguyên, mà hắn cũng đang ở doanh trướng của mình, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, xem ra là có người tắm sạch sẽ cho hắn.

“Ngọc nhi, con đã tỉnh.” Người hiện ra không phải Lang Nguyên, mà là phụ vương hắn, trong lòng không khỏi một trận mất mát.

“Phụ vương...” Thất lực như gãy đôi, hắn cắn răng muốn ngồi xuống, nhưng lại ngã trở về.

“Ngọc nhi, nói cho phụ vương, con cùng Hồ Vương trong lúc đó có phải hay không...”

“Không có, cái gì cũng không có!” Lớn tiếng phủ nhận, sắc mặt Kim Ngọc rất khó coi.

Trong lòng đem Lang Nguyên mắng đến chó huyết lâm đầu, nếu Lang Nguyên ở đây, hẳn tuyệt đối sẽ ban cho y vài cái tát.

“Không phải là tốt rồi, không phải là tốt rồi.” Hồ Vương thì thào tự nói.

“Phụ vương, Lang... Hồ Vương trở về?”

“Ừm, say rượu tổn hại sức khỏe, Ngọc nhi sau này không thể uống nhiều rượu như vậy nữa.”

“Àn, phụ vương, hài nhi biết rồi.” Mắt vàng không hề tỏa sáng, tử khí nặng nề.

Đi cũng tốt, gặp mặt thêm phiên lòng...

Lần sau gặp lại, Lang Nguyên chính là muội phụ của hắn, sẽ không tái buộc hắn tố hắn không thích tố chuyện...

Không biết vì sao, trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt tươi cười vô lại của Lang Nguyên, trong lòng đau xót, nhắm lại hai mắt, nghĩ muốn quên hết tất cả.

Đáng tiếc là từng chi tiết đêm qua hắn đều nhớ rất rõ, kể cả việc trước khi tên vương bát đản Lang Nguyên rời đi, bức hắn đáp ứng yêu cầu kia!

. Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

“Ca, ca xem muội có xinh đẹp không?”

Kim Ngọc nâng đôi mắt không tinh quang, liếc mắt đánh giá Ngân Hồ đang vui vẻ phấn khởi, miễn cưỡng kéo khóe miệng coi như cười.

“Ca, nói mau a.” Ngân Hồ kéo cánh tay hắn, lắc lắc.

Một thân hỉ phục đỏ chói, một đầu tóc bạc búi gọn gàng phá lệ xinh đẹp, nhưng trong mắt hắn lại dị thường chói mắt, muốn cười lại cười không nổi.

Hôm nay là ngày đại hỉ Hồ Hồ nhị tộc kết thân, trong tộc mọi người hết sức phấn khởi, duy nhất một mình hắn như người mất hồn.

Từ ngày ấy, Lang Nguyên không xuất hiện, lúc đầu hắn cũng bình thường, nhưng vài ngày sau hắn bắt đầu thay đổi, mặc kệ làm gì cũng như người mất hồn, dù bị phụ vương răn dạy một trận nhưng không hề chuyển biến tốt đẹp.

“Đẹp mắt, trông muội xinh lắm.” Đờ đẫn nhìn Ngân Hồ, có một cỗ xúc động muốn lao ra khỏi nơi này, lại bị Ngân Hồ kéo lại.

“Ca, ca không vui sao?” Nhìn hắn hờ hững, Ngân Hồ tiến lên.

“Vui, sao ca có thể không vui chứ, muội là tiểu muội duy nhất của ta, hôm nay là đại hôn của muội, ca ca chúc mừng muội trước.” Cười rất khó coi, Kim Ngọc cảm giác tâm trống rỗng.

Trong miệng toàn là đau khổ, trái tim cũng lạnh buốt...

Hắn rốt cuộc chờ đợi cái gì?

Hy vọng Lang Nguyên hồi tâm chuyển ý, trở lại tìm hắn sao?

Cảm thấy mình hảo ngu, rõ ràng chính mình đẩy Lang Nguyên ra, bây giờ lại hối hận, nhưng ván đã đóng thuyền, không thể đổi ý được nữa!

“Nếu vậy, ca ca bồi muội muội uống một chén, chúc muội muội gả đi được tình quân yêu thương.” Dâng lên trước mắt Kim Ngọc chén rượu đã sớm chuẩn bị, mắt Ngân Hồ lóe lên quang mang khác thường.

“Hảo.” Không chút do dự tiếp nhận chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Rút dao chém xuống nước nước càng chảy mạnh, nâng chén tiêu sầu càng sâu thêm, hãy để cho một chén rượu này đoạn tuyệt quan hệ của hần và Lang Nguyên!

Thấy hần uống hết, Ngân Hồ cũng không lập tức rời đi, ngược lại ngồi ở một bên đông nín tây kéo, trò chuyện huyên thuyên, dĩ nhiên hần cũng không tiện mở miệng đuổi người.

Dần dần, hình ảnh Ngân Hồ trước mắt hóa mơ hồ, dụi dụi hai mắt, vẫn như cũ thấy không rõ, ngay cả đầu cũng bắt đầu hồ đồ.

“Muội cho ta uống cái gì...” Lúc hần ý thức được rượu có vấn đề, hai mắt đã tối sầm, ngã xuống giường.

“Hô... May là kịp thời, đại ca a, ca gần đây gầy rất nhiều, Hồ Vương nói không sai, trong lòng ca có y, tiểu muội hôm nay xem như làm chuyện tốt.” Vội vã cởi hỉ phục trên người ra, mặc vào cho Kim Ngọc.

Đợi sau khi chuẩn bị xong rồi, mới gọi thiếp thân thị nữ vào, đỡ Kim Ngọc dậy, đội khăn đỏ lên.

“Tốt lắm, cẩn thận một chút, đừng để phụ vương phát hiện.” Sau khi dặn dò thị nữ cẩn thận, nàng xoay người rời đi.

** ** *

Đám cưới nhị tộc Hồ Hồ là đại sự, Hồ Vương vì lấy người trong lòng dĩ nhiên là tổ chức phi thường long trọng, y muốn cho mọi người đều biết Hồ Hậu của y là thiên hạ độc nhất vô nhị.

Lần đầu đội mào tân lang, hần không thể lập tức ôm mỹ nhân về, Lang Nguyên cười đến mức miệng sắp liệt đến mang tai.

“Hồ Vương, giờ lành đã tới chưa?” Có chút cấp bách không chịu được, Lang Nguyên bước nhanh tới trước mặt Hồ Vương thúc giục.

“Còn gọi Hồ Vương sao.” Chắp tay sau lưng, Hồ Vương nghiêm mặt.

“Nhạc phụ đại nhân.” Ý tứ quá rõ ràng, Lang Nguyên cúi đầu hành lễ.

“Ha ha, giờ lành lập tức tới ngay, hiền tế không nên nóng lòng.” Đưa tay nâng y dậy, trong mắt tràn đầy tán thưởng, Hồ Vương đối với con rể vô cùng hài lòng.

Hồ Vương vừa dứt lời, người chủ trì đại hôn đã cao giọng: “Giờ lành đã đến!”

Lang Nguyên lập tức thu hồi ý cười, chỉnh y quan, khẩn trương vạn phần nhìn cách đó không xa, tân nương chậm rãi đi tới.

Đúng rồi, Tiểu Ngọc Ngọc của y rất nhanh sẽ chính thức thuộc về y!

“Ngân nhi xảy ra chuyện gì thế này?” Kinh ngạc nhìn nữ nhi như ngã bệnh, bước đi không vững lung lay lắc lắc, đều là nhờ thị nữ hai bên đỡ.

“Khởi bẩm Vương thượng, tiểu thư uống chút rượu, có chút say.” Thị nữ cẩn cẩn dục dục trả lời.

“Thật sự là hồ đồ.” Vung ống tay áo, Hồ Vương nhíu mày.

“Nhạc phụ đại nhân, không sao mà, ngày đại hỉ như hôm nay uống một hai chén rượu là bình thường a.” Lang Nguyên tiến lên, ngăn Hồ Vương tức giận.

Sợ cứ nháo như thế, đại sự đã chuẩn bị cẩn thận sẽ bị lộ tẩy, dĩ nhiên y phải ra mặt giảng hòa.

“Thôi được, Ngân nhi sau này chính là người của người rồi, bốn vương mặc kệ cũng được.” Sắc mặt hòa hoãn một chút, Hồ Vương không phát tác nữa.

Lang Nguyên dùng ánh mắt ý bảo người chủ trì, người chủ trì lĩnh mệnh, ngẩng đầu xưng: “Giờ lành đã đến, tân nhân bái đường.”

Từ tay thị nữ y đỡ lấy tân nương lung lay sắp ngã, Lang Nguyên tâm tình kích động không thôi, y chờ đợi ngày này đã quá lâu, cuối cùng giấc mộng trở thành sự thật rồi. Đăng bởi: admin

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

“Nhất bách thiên địa.”

“Nhị bách cao đường.”

“Phu thê giao bách.”

Hồ Vương hồng quang đầy mặt ngồi ở Chủ Tịch thượng, tiếp nhận hai người hành lễ, các vị tân khách đều lớn tiếng nói lời chúc mừng.

“Ta đang ở nơi nào...”

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng động lớn, Kim Ngọc dần dần tỉnh táo lại, lọt vào mắt là một mảng khăn tinh hồng.

Chẳng lẽ đây là tại hôn yến?

Nhị muội đã chạy đi đâu? Hình như mình uống một chén rượu liên té xỉu, bất tỉnh nhân sự...

Nhưng khí tức quen thuộc bên cạnh, rõ ràng như Lang Nguyên đang ở bên mình, mà tiếng tung hô và vỗ tay càng ngày càng lớn làm đầu hấn đau nhức.

“Đừng quấy, lập tức xong ngay.” Bên tai nho nhỏ nghe được một giọng nam trầm thấp, Lang Nguyên vội vàng ôm thắt lưng hấn.

“Đưa vào động phòng!” Người chủ trì xướng một tiếng cuối cùng, tất cả khách nhân đều đứng dậy hoan hô.

Đột nhiên, trong đám đông một thân ảnh đen nháy ra, đánh thẳng vào Lang Nguyên, Lang Nguyên hơi khựng lại, sau đó nhanh chóng ôm tân nương vào trong lòng xoay tránh, không hề bị thương dù là một cọng lông.

“Lang Nguyên, trả mạng cho ca ta!” Nam tử Hùng tộc thân thể trắng kiện lao tới.

Kẻ đánh lén chính là đệ đệ của Hùng Cự – Hùng Nhị, đại ca bị Lang Nguyên giết chết, nên hấn cố ý nguy trang đến đây, âm mưu thừa dịp đại hôn của Lang Nguyên báo thù.

“Chỉ là một đám tiểu Hùng tộc, cư nhiên dám đến phá hôn sự của bốn vương, đáng chết!” Nổi giận gầm lên một tiếng, đem người trong lòng giao cho thị nữ kẻ bên, huy quyền chưởng.

Hùng Nhị cũng không ngu, hấn biết dù mình có liều mạng cũng tuyệt đối không phải đối thủ Lang Nguyên, liền hướng mục tiêu về tân nương, thừa dịp Lang Nguyên không phòng bị, xoay người vọt đến trước mặt tân nương, bắt được tân nương mềm yếu vô lực.

“Buông hấn ra!” Mắt đỏ au, Lang Nguyên nộ phát trùng quan muốn xông lên cứu người, nhưng lại ngại Kim Ngọc còn đang trong tay đối phương.

“Lang Nguyên, muốn cứu tân nương tử của ngươi không?” Đưa tay bóp cổ tân nương, Hùng Nhị đắc ý cười to.

“Buông hấn ra, ta tha cho ngươi tội chết.” Nắm chặt tay, cường chế tức giận bộc phát.

“Nghe nói tân nương tử là một đại mỹ nhân, bản thân ta rất có mắt thẩm mỹ a, để coi khuôn mặt này có đáng được gọi là mỹ nhân không.” Hùng Nhị âm trầm cười, hung hăng giật khăn đội đầu tân nương xuống.

Khuôn mặt tái nhợt của Kim Ngọc lập tức hiện ra trước mắt mọi người, đại bộ phận người đứng trong sảnh đường đều ngây dại, bọn họ không ngờ tân nương lại là thái tử Hồ tộc Kim Ngọc.

Một tiếng thét kinh hãi ——

“Ngọc nhi, sao là con? !” Hồ Vương sợ ngây người.

“Phụ...” Nghĩ muốn mở miệng nói chút gì, cổ họng vừa khô vừa đắng, nói không nên lời.

Chưa từng có cảm giác bất lực như thế, cũng tự trách mình nhất thời lơ là, rơi vào tình trạng này, không thể trách người khác.

“Nhạc phụ đại nhân, chờ hần thả người rồi, tiểu tể sẽ giải bày tường tận với người.” Bàn tay to duỗi ra hành lễ, vội vàng gánh hết trách nhiệm.

“Lang Nguyên, người đang đùa gì thế?” Nhận thấy chuyện có chút không thích hợp, Hùng Nhị gia tăng lực đạo ở tay.

Hoàn hảo, Hùng Nhị cũng không biết thân phận thật của Kim Ngọc, điều này làm cho Lang Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

Kim Ngọc đau đớn, nhưng hần cố gắng nuốt xuống rên rỉ sắp sửa tràn ra miệng, nhưng trên mặt vẫn vờ làm cho Lang Nguyên hiểu rõ hần đang thống khổ.

Trái tim Lang Nguyên trầm nặng bằng giá, y biết nếu mình càng biểu hiện khẩn trương muốn cứu Kim Ngọc, Hùng Nhị sẽ xuống tay càng nặng.

“Buông ra hay không cũng không sao, người này cũng không phải tân nương của bốn vương.” Thu hồi ánh mắt yêu thương say đắm, Lang Nguyên cắn răng xoay người đi.

“Nàng không phải tân nương của người?” Hồ nghi nhìn Kim Ngọc, Hùng Nhị hiển nhiên là không tin.

“Ta... Không... phải là... Tân nương, ta là nam.” Gian nan nói ra, mặt Kim Ngọc không có chút máu.

Nếu không phải tứ chi vô lực, hần đã sớm một chưởng giải quyết Hùng Nhị, nghe lời nói vô tình lạnh như băng của Lang Nguyên, tâm tính thiện lương của hần đã rút xuống đáy vực sâu rồi, một chút độ ấm cũng không có.

“Cái gì? Người là nam?” Hùng Nhị vươn tay vuốt ve ngực hần, quả nhiên hoàn toàn bằng phẳng, lại nhìn cổ hần, hầu lễ rõ ràng không thể chối cãi.

Thừa dịp Hùng Nhị sửng sốt, Kim Ngọc cắn răng tung chưởng đánh vào ngực hần, nhưng do lực đạo không đủ, cũng không thể đánh vỡ Hùng Nhị ra.

“Hảo a, người dám đánh ta!” Tức giận dâng lên, Hùng Nhị giơ tay gấu muốn tát Kim Ngọc.

“Người dám!”

Lang Nguyên hét lớn một tiếng, không để ý nguy hiểm phi thân lên, một cước đá vào đầu Hùng Nhị, mạnh mẽ đoạt Kim Ngọc về từ tay Hùng Nhị.

Hùng Nhị bị thương ngã xuống đất, huyết lưu đầy mặt, không nhúc nhích, Lang Nguyên xem xét Kim Ngọc từ trên xuống dưới đánh giá cẩn thận một phen, rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ngọc, hoàn hảo cũng không có việc gì.” An ủi Kim Ngọc khuôn mặt tái nhợt, Lang Nguyên trong mắt đầy thương tiếc. Đăng bởi: admin

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

“Người ôm ta làm gì, ta không phải tân nương của người.” Buồn bực dâng tràn ***g ngực, không hơn không kém, Kim Ngọc dĩ nhiên sẽ không cười hòa nhã với y.

“Làm vậy để phân tán sự chú ý của Hùng Nhị thôi, ta sợ hần đã thương đến cực, cực là Hồ Hậu duy nhất bốn vương thừa nhận, bốn vương như thế nào không muốn cực!”

“Hừ...” Xoay qua không nhìn y.

Kỳ thật, trái tim Kim Ngọc đã sớm nhuyễn xuống, hẳn hiểu rõ hôm nay tất cả đều là Lang Nguyên an bài, chỉ là không biết tại sao nhị muội ái mộ Lang Nguyên như vậy lại giúp y?

“Hồ Vương, người còn chưa nói cho ta đây là chuyện gì?” Hồ Vương đứng một bên không nhìn được mở miệng.

Con trai cùng con rể của mình ôm ôm ấp ấp trước toàn thể mọi người, nếu hẳn không hỏi rõ ràng, sau này hẳn làm gì còn mặt mũi gặp ai.

“Nhạc phụ đại nhân, thứ tiểu tể giấu giếm người, người tiểu tể muốn kết hôn chỉ có một, đó chính là hẳn.”
Vững vàng đem Kim Ngọc ôm vào trong lòng, đánh dấu hẳn là của mình.

“Vậy Ngân nhi thì sao bây giờ?” Hồ Vương sắc mặt xanh mét.

“Ngân Hồ vốn không muốn gả cho bốn vương, hôm nay thâm long hoá phượng cũng là nàng cùng bốn vương cộng mưu.”

“Không được, người phải kết hôn Ngân nhi, nếu không...”

“Hồ Vương, lời tiên đoán của Hồ tộc bốn vương đã biết được, bốn vương cho rằng người đã giải thích lầm, [Kim Hỏa đồng hiện, hồ tộc tất vong, hồ lang kết thân, hóa tai trình tường] Lang Vương đã cưới Hỏa Hồ, chỉ cần bốn vương cưới Kim Ngọc, tất cả chuyện tình có thể giải quyết rồi.”

“Người... Nói cũng có lý, chỉ là người muốn kết hôn Ngọc nhi, cũng phải hỏi ý Ngọc nhi chứ?” Hồ Vương sắc mặt có chút hòa hoãn, nhưng ngữ khí lại có chút bức mình.

“Phụ vương, ta không muốn gả cho y.” Đột nhiên, Kim Ngọc đã mở miệng.

Hắn sẽ không đoạt lang quân của nhị muội, vĩnh viễn cũng không!

“Rõ ràng cương đã đáp ứng gả cho bốn vương, sao đổi ý rồi?”

“Ta đáp ứng gả cho người lúc nào?” Không hiểu ra sao.

“Ngày bốn vương rời đi, lúc cương cầu bốn vương ôm cương, chính miệng cương đồng ý.” Câu nói đầy ẩn ý, Lang Nguyên cười rất mập mờ, mắt hồ lộ hỏa hoa.

“Ngày ấy ta uống say túy lúy, cho dù nói gì cũng không tính.”

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây cũng rõ quan hệ của bọn họ, tất cả đều dùng ánh mắt thâm sâu nhìn hai người.

“Ngọc nhi, con cùng Hồ Vương cũng...” Hít một hơi lạnh khí, Hồ Vương nghĩ tới những hoài nghi lúc đầu, cảm thấy chuyện không đơn giản.

“Không thể nào.” Đỏ mặt, Kim Ngọc phủ nhận, lại bị ánh mắt khác thường của mọi người làm không thể ngẩng đầu lên.

“Ngọc, chúng ta từng thân mật như vậy... Sao cương có thể phủ nhận tất cả?” Ráng nhỏ xuống hai giọt nước mắt, Lang Nguyên thấy sắp đạt được mục tiêu, thiếu chút nữa ngã đầu cười lớn.

“Người...” Tức giận đến toàn thân phát run, nhưng không cách nào phản bác Lang Nguyên.

“Ngọc nhi, con nói rõ ràng, rốt cuộc con cùng Hồ Vương có vấn đề phải không?”

“Có...” Do dự chốc lát, hẳn cắn răng thừa nhận.

“Hồ Vương, bốn vương cùng Kim Ngọc là thật lòng, trong lòng bốn vương chỉ có một mình Kim Ngọc.” Y lập tức biểu lộ tâm ý trước Hồ Vương, y biết thái độ của Hồ Vương rất quan trọng trong lòng Kim Ngọc.

“Bốn vương nhớ kỹ lúc trước người thu một nam sủng, còn muốn phong làm Hồ Hậu, Ngọc nhi nhà ta gả cho người không phải rất thiệt thòi?”

“Không đối gặt nhạc phụ đại nhân, Hồ Hậu của bốn vương từ trước tới nay chỉ có một người.” Sợ Kim Ngọc khó xử, Lang Nguyên chỉ nói điểm trọng yếu.

“Ý của người là...” Hồ Vương trong nháy mắt hiểu được, thì ra nam tử mình gặp trong tấm cung Hồ Vương chính là trưởng tử, khó trách nhìn quen mắt.

“Không sai.” Không che che lấp lấp nữa, Lang Nguyên hào sảng thừa nhận.

“Đã như vậy, tiếp tục bái đường đi.” Vung tay lên, Hồ Vương lại ngồi vào ghế Chủ vị.

Kim Ngọc đã bị đối phương cắt đứt kiên mạt tịnh, còn có thể làm gì, chung quy không thể làm cho Hồ tộc bồi liểu phu nhân hựu chiết binh (*) a.

(*) Bồi liểu phu nhân hựu chiết binh: tiền mất tật mang; xôi hỏng bỏng không; vừa mất phu nhân lại thiệt quân; mất cả chì lẫn chài (dựa theo tích: Chu Du hiến kế cho Tôn Quyền gả em gái cho Lưu Bị, nhằm lừa Lưu Bị đến bắt giữ đòi lại Kinh Châu. Nào ngờ Lưu Bị lấy được vợ, thoát khỏi Đông Ngô, Chu Du đem quân đuổi theo đánh, mắc mưu của Gia Cát Lượng, hao binh tổn tướng vô ích. Sau này mọi người dùng câu này để ví như muốn chiếm lợi người khác nhưng kết quả ngay cả vốn liếng của mình cũng tiêu mất). Nguồn: QT

“Không, phụ vương, ta không muốn thành thân với y.” Cực lực lắc đầu, Kim Ngọc thái độ kiên quyết.

“Chuyện cũng đã tới nước này rồi, tại sao cứng vẫn muốn cự tuyệt bốn vương?” Lang Nguyên gắt gao chế trụ tay hấn, mày mặt nhăn như ông lão.

Cũng đã cùng chính bái đường thành thân, ngay cả Hồ Vương ưng thuận, lời tiên đoán của Hồ tộc cũng được y phá giải rồi, vì sao hấn còn cố chấp như vậy?

“Bởi vì nhị muội thích người, ta sẽ không phản nhị muội đoạt người.” Cuối cùng, hấn nói ra khúc mắc bản thân.

“Cứng hiểu lầm rồi, là bốn vương bảo Ngân Hồ nói như vậy, chính là muốn cho cứng hiểu rõ tâm mình.” Dở khóc dở cười, nguyên lai là do mưu kế của mình làm cho hấn hiểu lầm. Đăng bởi: admin

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

“Tên lừa gạt, người gạt ta!” Một quyền đánh vào ngực y, dư孽 chưa tiêu.

“Bốn vương còn không phải là vì rồi nghĩ đến đến người mới ra này hạ sách...” Mồ hôi như mưa hạ, thật không biết như thế nào giải thích mới tốt.

Hai người nháo rất dữ dội, Kim Ngọc đã khôi phục chút tri giác, mặt lạnh đẩy Lang Nguyên, xoay người đi ra cửa.

Miệng luôn nói thật tình yêu hấn, mà hết lần này đến lần khác lừa gạt hấn, hấn không biết khi nào là thật khi nào là giả, nói hấn sao có thể tin tưởng y?

Đột nhiên, Hùng Nhị từ vũng máu nhảy lên, chưởng đánh vào sau lưng hấn, hấn muốn mau chóng rời đi, không chú ý tới sau lưng có người đánh lên, nhưng Lang Nguyên thấy tất cả.

“Ngọc, cẩn thận.” Mắt thấy chưởng phong sắp chạm vào người Kim Ngọc, Lang Nguyên phi thân ôm hấn vào trong lòng, té trên mặt đất lăn một vòng.

Hùng Nhị cũng sa cơ lỡ vận, sau khi đánh ra một chưởng chí mạng này, mũi miệng chảy máu, té trên mặt đất chết tươi.

“Buông ta ra.” Bị đè đến đầu chóng váng, Kim Ngọc tức giận đẩy y.

Không ngờ, Lang Nguyên kêu lên một tiếng đau đớn, há mồm phun máu tươi ở trước ngực Kim Ngọc, đại hồng hỉ phục trong nháy mắt biến thành màu đỏ sẫm.

“...” Kim Ngọc ngây ngẩn cả người, quên rút bàn tay đang đặt trên ngực Lang Nguyên.

“Ngọc nhi, còn không mau nâng Hồ Vương dậy.” Hồ Vương rống lớn.

“Ân...” Đờ dẫn nâng Lang Nguyên, tay run rẩy không ngừng, thăm tự an ủi.

Y không có việc gì đâu... Sẽ không đâu...

Nhưng trong lòng không có một chút an tâm nào, chưa bao giờ thấy y bị thương, mà lúc này lại nôn nhiều máu như vậy...

Hắn hồi hận, không nên đẩy y ra, nếu không phải hắn đẩy ra y, Hùng Nhị sẽ không có cơ hội đánh lén, y cũng không vì bảo vệ mình mà bị thương nặng!

Hồ Vương thấy hắn như vậy, vội vàng tiến lên đem Lang Nguyên đỡ lên ghế, vận khởi pháp lực bảo vệ tâm mạch.

“Ngọc...” Thở dốc, Lang Nguyên vươn tay hướng hắn.

Tơ máu thuận theo khoe môi chảy xuống, hỉ phục loang lổ những vết máu, tâm Kim Ngọc đau như muốn nứt ra.

“Ta ở chỗ này.” Không cần y mở lời, Kim Ngọc chủ động cầm bàn tay to lạnh như băng của Lang Nguyên.

“Ngọc, làm Hồ Hậu của bốn vương được không?”

“...” Có một cổ xúc động muốn đồng ý, nhưng lại do dự không mở miệng.

Không biết như thế nào cho phải, hắn nhìn phụ vương cạnh bên, Hồ Vương thấy thế chậm rãi gật đầu.

“Hảo.” Khoe mắt ngập nước, mũi ê ẩm, nhưng hắn cố nén không cho nước mắt rơi xuống.

Nam nhi sao có thể dễ dàng rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc thương tâm, hắn còn tưởng rằng chính mình vĩnh viễn cũng không bao giờ khóc, nhưng lúc này hắn nhưng lại muốn hảo hảo khóc lớn một hồi.

Nếu sớm một chút, nếu hắn đồng ý làm Hồ Hậu sớm một chút thì tất cả chuyện này cũng không xảy ra...

“Cuối cùng cũng đồng ý rồi... Chúng ta đi động phòng đi.”

Đột nhiên, Lang Nguyên ngồi dậy, xoa xoa máu tươi ở khoe miệng, trong nháy mắt biến thành thần thái xán lạn, cười to hai tiếng, ôm lấy hắn.

“Người... lại gạt ta!” Một quyền đánh vào mặt Lang Nguyên, lại bị bàn tay to của Lang Nguyên chụp lại, khóa ở sau người.

“Khụ, khụ, bốn vương đỡ một chưởng cho cứng, hộc máu chẳng lẽ là giả sao?” Y bị thương là thật, bất quá thương thế không nặng, chỉ là cố ý giả bộ trọng thương, dọa dọa hắn thôi.

Không nghĩ tới Kim Ngọc thiếu chút nữa khóc, tình cảm chân thành không thể là giả, y tự tin rằng tâm Kim Ngọc thuộc về mình.

“Ai biết người thật hay giả, dù sao người không có một câu nói thật.” Liếc mắt xem thường, Kim Ngọc thở hồn hển.

Nội tâm rất mâu thuẫn, Lang Nguyên bị thương, hắn đau lòng, Lang Nguyên không bị thương, hắn lại không vui nổi, bởi vì hắn lại mắc mưu Lang Nguyên lần nữa.

Lang Nguyên không lên tiếng nữa, ôm hắn bỏ lại mọi người, thẳng tiến hỉ phòng, Hồ Vương thấy thế vội vàng ra mặt bắt chuyện tân khách, coi như là giúp y thu thập tàn cuộc.

Sau khi vào hỉ phòng, y đặt Kim Ngọc trên giường, không nói hai lời liền bắt đầu thoát hỉ phục, cho đến khi lộ ra thân trên trắng kiện mới dừng.

“Người... Người đừng tới đây.” Đỏ mặt, Kim Ngọc cũng không biết phải nhìn hướng nào.

“Sợ cái gì, bốn vương chưa ăn cứng, cứng nói bốn vương lừa cứng, chính cứng xem đi.” Đưa lưng qua, tấm lưng rộng hiện ra trước mắt Kim Ngọc, trên vai nọ có một chưởng ấn màu đen phá lệ bắt mắt.

“Đau không?” Đưa tay vuốt ve vết thương, Kim Ngọc cũng không thể ngồi yên.

Thì ra y không lừa gạt hắn, y bị thương thật.

“Cứng hôn hôn sẽ không đau nữa.” Giật giật khoe miệng, Lang Nguyên mày rậm khê nhúu.

“Người đi chết đi.” Ngón tay chọt chọt vào vết thương, Lang Nguyên đau đến cắn răng nhếch miệng.

“Mư sát chồng a!” Ôi...hì hì cười theo, cũng không để bụng vết thương.

Tay Hồ duỗi ra, đưa hấn đặt ở dưới thân, tay gỡ thủ đoạn, hai ba cái liền thoát hết hỉ phục rườm rà.

“Giết người thì sao, là người muốn ta làm Hồ Hậu, tự mình chuốc lấy cực khổ.” Dem tất cả chuyện đổ lên Lang Nguyên, hấn tuyệt đối sẽ không để Lang Nguyên biết tâm ý thật của mình.

“Hồ Hậu đại nhân, bây giờ có phải đến lúc hầu hạ bốn vương rồi không?” Liếm mút vành tai mềm mại đầy đặn của Kim Ngọc, bàn tay to vuốt ve nơi mắt hờn phía dưới.

“Này, này, người sờ chỗ nào vậy a.” Sắc mặt như ánh bình minh, Kim Ngọc nhúc nhích né tránh.

“Đương nhiên là sờ chỗ đáng sờ rồi.” Trầm thấp cười.

“Người bị thương, không thể... Ừm ——” Thanh âm Kim Ngọc trong nháy mắt bị nuốt sống.

“Bốn vương cho dù có bị thương, cũng có thể ăn cứng, Hồ Hậu yêu dấu của ta!”

Nửa đêm, bên trong hỉ truyền đến trận trận âm thanh rên rỉ khiến kẻ khác đỏ mặt tim đập, đương nhiên không ít tiếng Lang Nguyên găm nhẹ, hai loại thanh âm đan vào nhau kéo dài mãi cho đến hừng đông.

—[Hoàn]—

. Đăng bởi: admin

41. Chương 41

CHƯƠNG 41 PN1

Kim Ngọc ôm bảo bối nhà Kim Cát, nựng khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà đáng yêu, đôi mắt đứa nhỏ xoay tròn nhìn hấn, còn không ngừng chảy nước miếng, trong lòng hấn tràn ngập yêu thương vô bờ.

Từ khi lấy Lang Nguyên, biết rõ mình không có khả năng có hài tử, bình thường ngay cả liếc mắt mấy nữ tử trong tộc, hấn cũng mất hứng, đừng nói hấn đi chạm nữ tử khác.

“Ca, không phải ca thích nhất tiểu hài tử sao? Vì sao không sinh một đứa?” Kim Cát chớp đôi mắt hồng to tròn, hỏi hấn.

“Đệ tưởng ta không nghĩ đến hả, phụ vương từng len lén tổng nữ tử đến phòng ta, kết quả bị Lang Nguyên bắt gặp, đáng thương nàng kia bị Lang Nguyên đánh bay ra ngoài, bị trọng thương.” Nhớ tới chuyện lần nọ, Kim Ngọc bắt đầu dĩ lắc đầu.

Kỳ thật, khi còn bé hấn yêu chiều tiểu đệ cũng là bởi vì hấn rất thích tiểu hài tử, hấn từng nghĩ tới thú một Hồ Hậu rồi sinh nhiều hài tử...

Chính là bây giờ không có khả năng rồi, chỉ có thể ôm hài tử của tiểu đệ cho đỡ nghiền, này cũng là nguyên nhân hấn nóng lòng tìm kiếm lục lân quả.

“Như vậy hả, vậy ca dùng lục lân quả cũng sinh một đứa đi.”

“Uh, chủ ý này không tồi, vừa lúc tìm được nhiều lục lân quả như vậy.” Đùa tiểu hồ ly trong lòng, lại thêm tiểu đệ nhắc nhở, làm hấn đột nhiên hiện ra một ý niệm trong đầu.

Chỉ là sinh hài tử, người nào sinh cũng thế, cho nên...

Luôn luôn là hấn chịu thiệt thòi, hấn không tin lần này lại bị Lang Nguyên ăn sạch sẽ!

Nghĩ là làm, lập tức đem tiểu hồ ly giao cho Kim Cát, chạy qua Hồ tộc, dọc theo đường đi không ngừng suy tư nên làm sao thuyết phục Lang Nguyên.

Vừa lúc, Lang Nguyên không ở trong cung, hẩn an tâm bố trí hết thủy, đợi Lang Nguyên trở về, mọi sự chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thiếu nhân vật chính.

“Tiểu Ngọc Ngọc, bốn vương đã trở về.” Một trận cuồng phong thổi qua, Lang Nguyên đã xuất hiện trước mặt hẩn, khuôn mặt tuần dật mang theo nụ cười tươi.

“Nhìn người đầu đầy mồ hôi, thật sự là khổ cực rồi.” Hẩn từ trên ghế ngồi dậy, dùng ống tay áo lau lau mồ hôi trên trán Lang Nguyên.

“Không khổ, không khổ chút nào.” Thụ sủng nhược kinh, Lang Nguyên nắm chặt tay hẩn, kích động nói không ra lời.

Kim Ngọc khó khi nào quan tâm y như thế, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc hướng Tây?

“Đến, người cũng mệt mỏi, uống nước giải khát.” Kim Ngọc nở nụ cười xán lạn, tay cầm chén nước không nhìn được run lên.

Mỹ nhân trước mặt, tú sắc bày ra như bữa ăn, Lang Nguyên dĩ nhiên là không có chú ý nhiều, nhận chén nước, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

“Tiểu Ngọc Ngọc, cưng hôm nay thật là đẹp, ngay cả nước cũng thật ngọt.” Sắc không mê người người tự mê, trong mắt đều là Kim Ngọc làm Lang Nguyên trầm say.

“Thật sự?” Nheo lại mắt vàng, hẩn cười không hảo ý.

Trong lòng âm thầm đếm, một, hai, ba, ngã ——

“Tiểu Ngọc Ngọc, vì sao bốn vương cảm thấy đầu choáng váng...” Kim Ngọc từ một người biến thành hai, từ hai biến thành bốn người, khi Lang Nguyên phát hiện bất ổn, đã ngã ở bàn không thể động dậy.

“Nguyên, người thích ta không?” Giơ cằm Lang Nguyên lên, ngữ khí mập mờ.

“Tiểu Ngọc Ngọc, đừng quấy nữa, mau đưa giải dược cho bốn vương.” Trên mặt không có một tia oán giận, Lang Nguyên chỉ tưởng rằng hẩn đùa giỡn mình.

“Như vậy đi, người cho ta sinh một hài tử, ta sẽ đem giải dược cho người.” Hẩn buông tay ra, khoanh tay trước ngực.

“Không được, cưng đừng mơ tưởng chạm nữ nhân khác!” Khuôn mặt tuần tú phút chốc hóa xanh mét, thân hình tinh trắng mơ hồ phát run.

Không cho, tuyệt đối không cho, Tiểu Ngọc Ngọc từ đầu đến chân đều là của y, nữ nhân khác không thể chạm vào!

“Nếu như vậy, chúng ta sẽ sinh một hài tử.” Sờ sờ lục lôn quả trong ngực áo, Kim Ngọc vẽ mặt ngấm ngầm mưu tính.

“Cái gì? Chúng ta sao có thể sinh?” Trợn mắt há hốc mồm, Lang Nguyên hoàn toàn choáng váng.

Hẩn cùng Kim Ngọc đều là nam tử, sao có thể sinh hài tử a?

Đăng bởi: admin

42. Chương 42

CHƯƠNG 42 PN2

(Hổ Vương sinh tử, ai không thích tiểu công sinh tử xin mời quay ra)

“Người đã quên, Kim Cát trước đây không lâu vừa sinh một bé trai, hẩn có thể sinh, người sao không sinh, chẳng lẽ người nói thích ta đều là giả?” Chột chột trán y, Kim Ngọc bộ dáng rất tức giận.

“Kim Cát làm sao sinh?” Da đầu tê dại, Lang Nguyên tiếp tục truy cứu.

“Chuyện này người không cần lo, người chỉ cần trả lời ta, sinh hay không sinh!” Nếu y không đáp ứng trước, Kim Ngọc sợ y biết quá trình sẽ cự tuyệt.

“Chỉ cần bốn vương sinh cũng sẽ không tìm nữ nhân khác sinh hài tử?” Mồ hôi lạnh ứa ra, cảm giác như có bả đao gác ngay trên cổ.

“Dĩ nhiên, phụ vương sớm muốn bế cháu, người nhần tâm thấy Hồ tộc tuyệt hậu sao?”

“VẬY... Được rồi, một lần này thôi, không có lần sau đâu.” Cẩn rằng đáp ứng hẳn.

Nếu như y có thể sinh hạ tiểu Hồ Vương tương lai, vậy Kim Ngọc cũng có thể sinh hạ tiểu Hồ Vương tương lai, cũng công bình thôi, y đồng ý giao dịch này.

(Cảnh H. . . . Tỉnh lược ngàn chữ, ta lười, kỳ thật là do đầu ta chới văng rất dữ dội, cảm mạo nghiêm trọng. . .)

Mười tháng sau, Lang Nguyên nằm ưỡn cái bụng to tròn lười biếng tựa vào giường lớn, Kim Ngọc vui vẻ áp tai vào bụng y, lắng tai nghe động tĩnh.

“Tiểu gia khóa thật nghịch ngợm.” Cảm giác vậy nhỏ đá mình, Lang Nguyên không nhịn được thở dài nói.

Từ khi xác định y mang thai hài tử, Kim Ngọc thiếu chút nữa lập bài vị thờ y, theo sát không rời nửa bước, khẩn trương cực kỳ, bất quá loại tình cảm nồng nàn này làm tinh thần y rất thoải mái.

“Đúng thế, còn không xem nó là con nhà ai a.” Đôi mắt vàng tỏa sáng.

“Tiểu Ngọc Ngọc a, bốn vương đã đáp ứng cũng rồi, khi nào cũng sinh cho bốn vương một tiểu lão hồ a?”

“Ta đồng ý sinh hài tử cho người hời nào?” Trừng mắt, ngồi thẳng dậy, Kim Ngọc vẻ mặt không vui.

“Xem bốn vương khổ cực như vậy rồi, cũng cũng sinh cho ta một đứa đi.”

“Không được, sinh hài tử rất khổ cực, ta sợ đau đớn.” Nhíu mày, Kim Ngọc lắc đầu đến sắp gãy cổ.

“Cũng...” Không nghĩ tới hẳn sẽ nói như vậy, Lang Nguyên giận thiếu chút nữa bạo phát.

“Được rồi, được rồi, đừng nóng giận đối với hài tử không tốt, chờ đứa nhỏ trưởng thành, chúng ta sinh đứa kế là được.” Thấy bộ dáng y như thế, Kim Ngọc lo lắng vội vàng ngồi cạnh bên hống y.

“Đau...” Đột nhiên, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, Lang Nguyên cuộn người ôm bụng tròn rên rĩ.

“Người... Người không phải muốn sinh rồi chứ?” Luống cuống tay chân, Kim Ngọc lần đầu làm cha đi vòng vòng, trong đầu kêu loạn.

“Nhanh... Nhanh đi tìm bà đỡ đến...” Lang Nguyên đã đau đớn đến thượng khí không tiếp hạ khí.

Vì không để tin Hồ Vương sinh tử truyền ra ngoài, hẳn đặc biệt dùng một số tiền lớn mời bà đỡ từ Nhân tộc (loài người) đến, vẫn dần xếp cho ở tại ngoại điện.

“Ân, ân, người chờ ta, ta lập tức trở lại.”

Chớp mắt, Kim Ngọc đã không thấy bóng dáng, Lang Nguyên ngã trên giường cố nén đau đớn, không kêu lên.

“Oa... Oa...” Tiếng khóc trẻ sơ sinh vang lên, làm Kim Ngọc đang chờ bên ngoài không để ý vọt vào trong.

“Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng hai vị có quý tử.” Bà đỡ ôm đứa trẻ mới sinh giao cho Kim Ngọc.

“Này...” Kim Ngọc ngây dại.

“Nhanh cho ta xem một chút.” Lang Nguyên thân thể suy yếu cần rằng ngồi dậy, mồ hôi ả ướt mái tóc trắng dài bệt trên mặt y.

Bà đỡ thấy hẳn sững sờ, trực tiếp ôm hài tử, nhét vào tay Lang Nguyên.

“Ha... Ha ha... Hồ tộc có hậu duệ rồi!”

Thì ra, đứa nhỏ Lang Nguyên sinh không phải tiểu hồ ly, mà là một tiểu lão hồ, làm Kim Ngọc một lòng tin tưởng đứa nhỏ là hồ ly tức giận đến lệch miệng.

Khụ, khụ, sấm sét đến nhà rồi, thật sự xấu hổ, kỳ thật ta viết phiên ngoại này theo chủ ý của ta. . .

Thật là bệnh hoạn, nếu có vị bằng hữu nào không thích xin hãy chờ, chờ đến khi hoàn chính văn, ta sẽ viết một phiên ngoại khác. .

Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-ho-nhap-ho-khau>